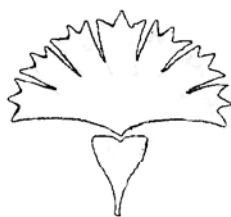

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε.

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε.
ΟΡΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΥ

Α . Σ . Κ . Ε .

ΑΘΗΝΑ 2006

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Κ. – Ε.Ε.

***Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε.
ΟΡΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΥ***

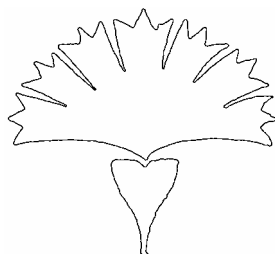
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ»

Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε. ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ-ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Ε.Ε.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ε.Ε.

Α. Σ. Κ. Ε.

4

ΑΘΗΝΑ 2006

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ
and το "ΕΘΚΟΖ"

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

Τζωρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλατεία Κάνιγγος, Τ.Κ. 106 77

Τηλ. 210- 3822315, fax 210-3819887

e-mail: aske@mailbox.gr, ιστοσελίδα: www.aske.gr

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ε.Ε. δεν είναι απλώς ένα από τα πολλά πολιτικά μας ζητήματα. Καθορίζει όλους τους τομείς του δημόσιου βίου μας, άλλους πλήρως και άλλους μερικώς, άρα και την προσωπική μας επιδεινούμενη καθημερινότητα. Θα καθορίσει, τελικά, αν επιβιώσουμε ως ελληνικό έθνος.

Η οικονομική και κοινωνική μας πολιτική, που μας έχει οδηγήσει στη σημερινή κατάσταση έξαρσης της ακρίβειας, της ανεργίας και της φτώχειας (μέρος ΙΙΙ), καθορίζεται πλέον στις Βρυξέλες και ο ρόλος των ελληνικών κυβερνήσεων είναι μόνο να νομιμοποιούν τις αποφάσεις άλλων. Πολυδιαφημίζουν τα χρήματα που μας δίνει η Ε.Ε. και **ουδείς** ενημερώνει τον ελληνικό λαό για τα 4πλάσια χρήματα που εμείς δίνουμε στην Ε.Ε. (σελ. 66). Οι πολιτικοί «μας» δεν προσπαθούν να διεκδικήσουν περισσότερα χρήματα από την Ε.Ε. για την Ελλάδα, αλλά να μην αποκαλυφθεί η καταλήστευση της Ελλάδας από τους ξένους.

Στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής και άμυνας η Ε.Ε., παρά τις διαφορές συμφερόντων που υπάρχουν στο εσωτερικό της, τελικά ευθυγραμμίζεται με την πολιτική των ΗΠΑ και η Ελλάδα παρασύρεται σ' αυτή την πολιτική, που μας στερεί συμμάχους και ενισχύει όσους έχουν επεκτατικές βλέψεις εναντίον μας (μέρος ΙΙ).

Οι δημοκρατικοί μας θεσμοί έχουν καταντήσει διακοσμητικοί (μέρος Ι), ο πολίτης διαισθάνεται ότι δεν αποφασίζει για τίποτα σημαντικό, απομακρύνεται από την πολιτική, επιδιώκει ατομικές λύσεις στα προβλήματά του (με θεμιτά ή αθέμιτα μέσα) κι έτσι καταστρέφεται μια παράδοση συλλογικότητας αιώνων, που επέτρεψε την επιβίωση του ελληνισμού μέχρι σήμερα. Σ' αυτό συμβάλλει και η συστηματική προσπάθεια που κάνουν να μας ξεκόψουν από τις **πολιτιστικές μας ρίζες** (μέρος ΙV).

Κοντολογής, **η συμμετοχή μας στην Ε.Ε. δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο σύγχρονος τρόπος της υποτέλειάς μας και της ένταξής μας (και συνυπευθυνότητάς μας) στη βαρβαρότητα της αμερικανοευρωπαϊκής παγκοσμιοποίησης**. Η συμμετοχή μας αυτή όχι μόνο μας βλάπτει σοβαρά σε όλους τους τομείς, αλλά δε δικαιολογείται ιστορικά, αφού η Ελλάδα δε συγγενεύει με τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης (μέρος ΙV) και όλες οι μέχρι τώρα προσπάθειες ευρωπαϊκής ενοποίησης ήταν καταστροφικές για τη χώρα μας (εισαγωγή).

Παρ' όλ' αυτά, τα προφανή και γνωστά στους πάντες, τα δύο κόμματα που κυβερνούν τα τελευταία χρόνια την Ελλάδα (**Ν.Δ.** και **ΠΑΣΟΚ**) είναι υπέρμαχα της συμμετοχής της χώρας μας στην Ε.Ε. και υποστηρίζουν τις πολιτικές της Ε.Ε.. Τα περισσότερα κόμματα της αντιπολίτευσης (**ΣΥΝ**, **ΛΑΟΣ** και οι περισσότεροι εξωκοινοβουλευτικοί φορείς) εκφράζουν διαφωνία με κάποιες πολιτικές της Ε.Ε., αλλά αποσιωπούν το προφανές συμπέρασμα για την επιτακτική και άμεση αποχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε., συμβάλλοντας - κυρίως αυτά - στην ψευδαίσθηση ότι η αποχώρησή μας θα είναι καταστροφική, δηλ. συμβάλλοντας με τον τρόπο τους στην υποστήριξη της παραμονής μας και της υποτέλειάς μας στην Ε.Ε..

Χειρότερη είναι μια άλλη ψευδαίσθηση, που καλλιεργούν: ότι δήθεν η Ε.Ε. μπορεί να βελτιωθεί, να γίνει πιο δημοκρατική, πιο φιλολαϊκή, πιο δίκαιη, πιο ανθρώπινη. Κι αυτό το ισχυρίζονται, όταν όλοι (και οι ίδιοι) βλέπουν ότι συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα η ΕΟΚ/Ε.Ε. γίνεται συνεχώς χειρότερη. Δεν είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς ότι το πρόσωπο της Ε.Ε. θα συνεχίσει να γίνεται όλο και πιο απάνθρωπο μέχρι τη διάλυσή της.

Το **ΚΚΕ**, μετά τις παλινωδίες του την εποχή της περεστρόικα, διетύπωσε το 1993 τη θέση για «αποδέσμευση» της Ελλάδας από την Ε.Ε.. Παρότι η πολιτική του ΚΚΕ είναι σαφώς εχθρική προς την Ε.Ε. (χωρίς να αναφέρεται σε όλες τις συνέπειες της

ένταξης), η θέση για «αποδέσμευση» παρέμεινε για πολύ καιρό κρυμμένη στα συρτάρια και άρχισε δειλά δειλά να βγαίνει στο φως, όσο η αγανάκτηση του ελληνικού λαού με την Ε.Ε. μεγαλώνει. Η εντύπωση που δίνει το ΚΚΕ είναι ότι δεν προσπαθεί να συμβάλει στη δημιουργία ενός κινήματος για την αποχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε., αλλά να επωφεληθεί εκλογικά από την αγανάκτηση του κόσμου με την Ε.Ε..

Το **ΑΣΚΕ** με την έκδοση αυτή προσπαθεί να αναδείξει τις κυριότερες συνέπειες της συμμετοχής μας στην Ε.Ε. και να εξηγήσει για ποιους λόγους **η άμεση αποχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε. όχι μόνο είναι εφικτή, αλλά αποτελεί αναγκαίο όρο για να σταματήσει ο σημερινός μας κατήφορος, για οποιοδήποτε βήμα προόδου, ακόμη (μακροπρόθεσμα) και για την επιβίωσή μας ως έθνους.**

Θα μας επιτραπεί να υπενθυμίσουμε πως, όταν οι άλλοι θριαμβολογούσαν ή σιωπούσαν για την ένταξή μας στην ΟΝΕ, το ΑΣΚΕ με ανακοίνωσή του (σελ. 64) είχε επακριβώς προειδοποιήσει για τις συνέπειες της εισαγωγής του ευρώ στη ζωή μας.

Οκτώβριος 2006

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ»

Δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρείται, με την ίδρυση της ΕΟΚ και τη μετεξέλιξή της σε Ε.Ε., η ένωση των ευρωπαϊκών φύλων, φυλών ή κρατών σε ένα ενιαίο σχηματισμό, είτε τυχαίο και «φυσικό» είτε με πρωτοβουλία ενός ή περισσοτέρων εθνών. Εξετάζοντας τα μορφώματα αυτά, είναι εντυπωσιακό ότι **ποτέ δε συμμετείχε η Ελλάδα** (όπως κι αν την αντιλαμβάνεται κανείς) σ' αυτές τις απόπειρες και, μάλιστα, σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις **ο αντίκτυπος ήταν αρνητικός έως καταστροφικός για τη χώρα μας.**

Α) Αρχαίοι και μεσαιωνικοί χρόνοι

α) Η πρώτη, ιστορικά γνωστή, μορφή μιας κάποιας ενοποιημένης Ευρώπης είναι η **Κελτική**. Οι Κέλτες (Γαλάτες), ινδοευρωπαϊκή φυλή, με αφετηρία την Κεντρική Ευρώπη, ανάμεσα στους ποταμούς Ρήνο και Δούναβη, ήδη από τα μέσα της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ. άρχισαν να εξαπλώνονται. Κατά τον 5^ο και 4^ο αιώνα π.Χ. εκτείνονται από τα βρετανικά νησιά και την Ιβηρική Χερσόνησο στη Δύση, μέχρι τις παρυφές των Σκυθών (σημερινή Ουκρανία) στην Ανατολή και τη (σημερινή) Βόρεια Ιταλία και τα Βόρεια Βαλκάνια στο Νότο.

Οι άγριες επιδρομές τους, με λεηλασίες και καταστροφές, τελικά αποκρούστηκαν στην Κεντρική Ιταλία από τους πρώιμους Ρωμαίους και **στην Ελλάδα το 280 π.Χ. από τους Αιτωλούς (λίγο πριν προλάβουν να λεηλατήσουν το μαντείο των Δελφών) και στη συνέχεια από τους Μακεδόνες.** Όσοι Κέλτες επέζησαν πέρασαν στη Μικρά Ασία και εγκαταστάθηκαν στην περιοχή της Άγκυρας μέχρι και τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, όπου και αφομοιώθηκαν. [Σε αυτούς απευθύνεται ο Απόστολος Παύλος με την προς Γαλάτας επιστολή του.]

Οι χαλαρές σχέσεις των Γαλατών μεταξύ τους, λόγω των αποστάσεων, και ο ενιαίος πολιτισμός τους, με επικεφαλής τους δρυΐδες, αποτελούν την πρώτη ενοποιημένη Ευρώπη και τον πρώτο, ας πούμε, ευρωπαϊκό πολιτισμό, ίχνη του οποίου επιζούν ακόμη, ιδιαίτερα στα βορειοδυτικά άκρα του (Γαλλική Βρετάνη, Ουαλία, Ιρλανδία, Βόρεια Σκωτία). **Η Ελλάδα δε μετέχει σ' αυτά.**

β) Η δεύτερη μορφή ενοποίησης της Ευρώπης, μικρότερη γεωγραφικά, αλλά βαθύτερη πολιτιστικά επέρχεται με τη ρωμαϊκή κατάκτηση, από τον 1^ο αιώνα π.Χ. μέχρι και τον 3^ο αιώνα μ.Χ., μέσα στα πλαίσια της παμμεσογειακής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Κατακτώνται όλοι οι κελτικοί λαοί, εκτός της σημερινής Γερμανίας (γι' αυτό και η πολιτιστική καθυστέρησή της) και των ανατολικών περιοχών, απ' όπου έχουν ήδη απωθηθεί οι Κέλτες από τα νεοεμφανιζόμενα γερμανικά φύλα, και δέχονται τη λατινική σφραγίδα και αργότερα την παπική χριστιανική, σε έκταση και βάθος που επιζεί μέχρι τις μέρες μας (και όχι μόνο στη γλώσσα). Είναι η **Λατινική** περίοδος της (Δυτικής) Ευρώπης, όταν στην Ανατολή η ρωμαϊκή κατάκτηση (από τα Βαλκάνια μέχρι την Αίγυπτο και τη Λιβύη) δεν επηρέασε τόσο το βαθύ ελληνικό-ελληνιστικό χαρακτήρα της, ώστε σύντομα **η Ανατολή να μετεξελιχθεί στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, ερήμην και σε αντιπαλότητα με την παπική Ρώμη και τη Δύση.**

γ) Τρίτη μορφή ενοποιημένης Ευρώπης είναι η **Γερμανική**. Η Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, αφού κατόρθωσε επί 3 αιώνες να κρατεί πέραν του Ρήνου τα γερμανικά φύλα, δέχεται τελικά τις επιδρομές τους και, μέσα στην αποσύνθεσή της, κατά τον 4^ο και τον 5^ο αιώνα άρχισε σταδιακά να μεταβάλλεται σε γερμανική, μέχρι την οριστική πτώση της το 476 μ.Χ., και να μεταπίπτει για αιώνες στο γερμανικό χάος. Τα γερμανικά φύλα, συνεχώς ανανεούμενα κατά τρόπο ιστορικά ανερμήνευτο ακόμη, από την αρχική μικρή κοιτίδα τους, τη Γιουτλάνδη (στο βόρειο τμήμα της οποίας εγκαταστάθηκαν αργότερα οι Δανοί, γερμανικό φύλο από τη Σκανδιναβία), πλημμύρισαν τα παλιά κελτικά εδάφη και τη Σκανδιναβία, σκορπώντας παντού την καταστροφή. **Ο ελληνικός χώρος δε γλύτωσε από τη γερμανική μανία, αλλά τουλάχιστον εδώ δεν κατόρθωσαν να εγκατασταθούν.**

Τα διάφορα γερμανικά φύλα (Γότθοι, Βάνδαλοι, Βουργούνδιοι, Έρουλοι, Φράγκοι, Αλαμανοί, Λομβαρδοί κλπ.) δημιούργησαν τη φεουδαλική Ευρώπη, όπου σιγά σιγά το κενό κεντρικής εξουσίας στον ενιαίο πλέον αυτό χώρο κάλυψε η θρησκευτική και πολιτική παπική επιρροή της Ρώμης, που έτσι σταδιακά επιχειρεί την αποδέσμευσή της από το Βυζάντιο και αργότερα και την υποταγή του.

Μέσα στο γερμανικό, ποικιλώνυμο, χάος αναδύεται στα μέσα του 8^{ου} αιώνα το **φραγκικό κράτος** της σημερινής Γαλλίας, που απέκτησε κύρος και υμνήθηκε από τους βάρδους του (κελτική κληρονομιά) για την απόκρουση των Αράβων στο Πουατιέ το 734 μ.Χ. [Οι Άραβες, όμως, θα κρατήσουν την Ισπανία για 7 περίπου αιώνες]. Το φραγκικό κράτος αποκτά δύναμη, συμμαχεί με τον Πάπα, που στέφει τον Καρλομάγνο σε «Αυτοκράτορα των Ρωμαίων» το 800 μ.Χ., εκχριστιανίζει τη σημερινή Γερμανία εν πολλοίς δια της βίας και επιχειρεί την οργάνωση πανευρωπαϊκής αυτοκρατορίας, με βάση τα γερμανικά φεουδαλικά στοιχεία και ό,τι είχε απομείνει από τη ρωμαϊκή-λατινική κληρονομιά. Προτείνει μάλιστα γάμο (!) στη βυζαντινή αυτοκράτειρα Ειρήνη, που φυσικά αποκρούεται. [Από τον Καρλομάγνο σχεδιάζουν να αρχίσουν την ευρωπαϊκή ιστορία οι σύγχρονοι αρχιτέκτονες της δημιουργίας ... ευρωπαϊκού έθνους.]

Η ενότητα αυτή είναι πρόσκαιρη, λόγω των διενέξεων των διαδόχων του Καρλομάγνου, που θα επαναφέρουν το χάος στην εκγερμανισμένη Ευρώπη και θα οδηγήσουν στο όνειρο του καισαροπαπισμού ως αίτημα ενότητας, για περίπου 500 χρόνια, μέχρι τις απαρχές της δημιουργίας των εθνικών κρατών στη Δυτική Ευρώπη, με την άνοδο της αστικής τους τάξης.

Εν τω μεταξύ οι δεσμοί της Δύσης με το βυζαντινό ελληνισμό της Ανατολής διαρρηγνύονται πλήρως με τις πρωτοβουλίες του Φωτίου (9^{ος} αιώνας) και το οριστικό σχίσμα το 1054. Η μεσαιωνική αναρχία της Ευρώπης, οι εμπορικές βλέψεις των αστικών κρατιδίων της Ιταλίας και τα όνειρα του Πάπα θα οδηγήσουν στις **αιμοσταγείς «Σταυροφορίες»**, στη ληστρική Φραγκοκρατία του ελληνικού χώρου, στις απερίγραπτες καταστροφές, στην προετοιμασία των συνθηκών για την τουρκική προέλαση και (το μόνο θετικό) στη **δημιουργία της νεοελληνικής εθνικής συνείδησης, που δομήθηκε στην αντίθεση, έως και στο μίσος, της μεγάλης πλειονότητας των Νεοελλήνων προς τους «Φράγκους».**

Παράλληλα δημιουργούνται και στενότεροι δεσμοί ανάμεσα στους, διαφοροποιημένους σταδιακά, λαούς της Δυτικής Ευρώπης: Κοινή αντίθεσή τους προς την Ανατολική (Ελληνική) Εκκλησία, κοινή προσπάθειά τους για εγκατάσταση στην Παλαιστίνη, με το πρόσχημα της προστασίας των Αγίων Τόπων, και έλεγχο του εμπορίου της Ανατολής (προπομποί του σύγχρονου σιωνισμού), παρά την τελική εκδίωξή τους από τους Άραβες του Νουρεντίν και του (κουρδικής καταγωγής) Σαλαντίν. Ολόκληρο το φαινόμενο των σταυροφοριών και των αποτελεσμάτων τους

είναι η πρώτη μορφή αποικιοκρατίας, συλλογικής όλων σχεδόν των κρατών της Δυτικής και Κεντρικής Ευρώπης.

Όλοι αυτοί οι λαοί δέχονται επιρροή από το βυζαντινό πολιτισμό (συνεχιστή του ελληνιστικού πολιτισμού) και αναπτύσσουν την κοινή πολιτιστική «γλώσσα» του Ανθρωπισμού, της Αναγέννησης, των θρησκευτικών αναζητήσεων, του Διαφωτισμού, παράλληλα με την κοινή επιστημονική άνθιση και την εκδήλωση των αντιθέσεων των ανερχόμενων αστικών τους τάξεων. Σιγά σιγά δημιουργείται η αίσθηση της υπεροχής έναντι του άλλου κόσμου, καλλιεργείται η ευρωκεντρική αντίληψη για τον παγκόσμιο πολιτισμό και αρχίζει η εγκληματική αποικιοκρατία. **Σε όλα αυτά τα θετικά και αρνητικά κοινά στοιχεία της Δυτικής Ευρώπης δε μετέχει ο νέος ελληνισμός.**

B) Νεώτεροι χρόνοι

α) Ως πρώτη εκδήλωση ενότητας της Ευρώπης στους νεώτερους χρόνους (4^η συνολικά), έστω και βραχύβια, εμφανίζεται η περίοδος της γαλλικής **ναπολεόντειας** ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας, απόρροια της Γαλλικής Επανάστασης του 1789. Η επανάσταση αυτή της αστικής τάξης, των αγροτών, των πάσης φύσεως εργαζομένων και απόκληρων ήταν το φυσικό αποτέλεσμα του Διαφωτισμού, γι' αυτό και χαιρετίστηκε από όλους τους διανοούμενους και ενέπνευσε στους λαούς τους αγώνες για εθνική και κοινωνική αποκατάσταση. Αλλά η ναπολεόντεια ευρωπαϊκή αυτοκρατορία, έστω και ως μορφή ευρωπαϊκής ενοποίησης, δεν ήταν δυνατό να διαρκέσει, αφού τελικά ικανοποιούσε ανέφικτους στόχους κυριαρχίας μόνο της γαλλικής μεγαλοαστικής τάξης.

Στον ελληνικό χώρο μόνο έμμεσα επέδρασε η Γαλλική Επανάσταση. Ο Ναπολέοντας αρνήθηκε επαφή με το Ρήγα και **οι ευρωπαϊκές φεουδαρχικές και μεγαλοαστικές τάξεις στάθηκαν εχθρικές προς την Ελληνική Επανάσταση του 1821**. Και όταν επενέβησαν (εξαναγκασμένες από τους αγώνες και τις θυσίες των Ελλήνων, το φιλελληνισμό των λαών και των διανοούμενων τους και τους ανταγωνισμούς τους), μετέτρεψαν την ελευθερωμένη κοινωνία της Νότιας Ελλάδας σε προτεκτοράτο τους.

β) Άλλη εκδήλωση, ως είδος απάντησης στην προηγούμενη, μπορεί να θεωρηθεί η ανάλογη ευρωπαϊκή ενότητα του **Χίτλερ**. Στηρίχτηκε σε αντίθετη ιδεολογική βάση, στις ιδέες για την ανωτερότητα της γερμανικής (δηλ. της δυτικοευρωπαϊκής) φυλής, ιδέες που πρωτοκαλλιέργησε ο Γάλλος Γκομπινό (1851), με το έργο του «ιδέες περί της ανισότητας των ανθρωπίνων φυλών» (και οι όμοιοί του) και στόχευε στην κυριαρχία της γερμανικής μεγαλοαστικής τάξης. Ήταν επόμενο και αυτή να καταρρεύσει.

Πρόλαβε όμως **να σπείρει τον όλεθρο στην ελληνική κοινωνία**, να διαμελίσει την Ελλάδα και να δώσει την ευκαιρία στους «συμμάχους» να μας οδηγήσουν στον εμφύλιο και να επαναβεβαιώσουν την κυριαρχία τους.

Σ' αυτή την ευρωπαϊκή ενοποίηση ο Χίτλερ δεν είχε μοναδικό σύμμαχο την Ιταλία. Είχε, επίσης, την Ουγγαρία, τη Σλοβακία, την Κροατία, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία καθώς και τη διακριτική υποστήριξη της Ισπανίας, της Πορτογαλίας και της Τουρκίας. Τον υποστήριξε και μεγάλη μερίδα της άρχουσας τάξης της Γαλλίας (κυβέρνηση του Βισύ), της Νορβηγίας (κυβέρνηση Κουίσλιγκ) και άλλων χωρών.

«Η αταξία των μικρών εθνών πρέπει να εξουδετερωθεί. Η προσπάθεια της Γερμανίας αποσκοπεί στη δημιουργία της ενωμένης Ευρώπης.»
Αδόλφος Χίτλερ, 1943

« Είστε ήδη μέλη ενός μεγάλου ράιχ, που προετοιμάζεται να επανοργανώσει την Ευρώπη, γκρεμίζοντας τα σύνορα που ακόμη χωρίζουν τους ευρωπαϊκούς λαούς.»
Γιόζεφ Γκαίμπελς , «Η Ευρώπη του μέλλοντος», 11/9/1940

Γ) Η σύγχρονη ενοποίηση

Κατά τη διάρκεια της γερμανικής ημικατοχής της Γαλλίας εκκολάφθηκε η ιδέα της στενής συνεργασίας των μεγαλοαστικών τάξεων των δύο χωρών.

Το 1947 οι 3 χώρες της Benelux (Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο) ιδρύουν τελωνειακή και αμέσως μετά οικονομική ένωση. Το 1948 συγκεντρώνονται στη Χάγη 750 επώνυμοι Ευρωπαίοι και απευθύνουν έκκληση σε όλα τα κράτη της (Δυτικής) Ευρώπης για πολιτική και οικονομική ένωση. Το Μάιο του 1950 ο υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας Ρομπέρ Σουμάν με τη «Διακήρυξη» του (στηριγμένη τεχνοκρατικά από τον αρχιτέκτονα της επιτυχούς μεταπολεμικής οικονομικής ανάπτυξης της Γαλλίας Ζαν Μονέ) προβάλλει το όραμα μιας ενωμένης Ευρώπης, με επίκεντρο τη γαλλογερμανική συμφιλίωση.

Τον Απρίλιο του 1951 6 κράτη (Γαλλία, Δ. Γερμανία, Ιταλία, Benelux) υπογράφουν την ίδρυση της **EΚΑΧ (Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ανθρακα και Χάλυβα)**, που τίθεται σε ισχύ τον Ιούλιο του 1952.

Οι ΗΠΑ επιδιώκουν επίσης την «ευρωπαϊκή ενοποίηση», στα δικά τους μέτρα, ώστε να διαθέτουν έναν ισχυρό οικονομικό, στρατιωτικό και πολιτικό σύμμαχο. Στην αρχή η τάση μιας σχετικά ανεξάρτητης Ευρώπης ήταν ισχυρή, με κορυφαία εκδήλωσή της την άσκηση βέτο από τον Πρόεδρο της Γαλλίας Ντε Γκολ το 1963 κατά της υποψηφιότητας ένταξης της Βρετανίας στην ΕΟΚ, ο οποίος φοβόταν, μεταξύ άλλων, τον μέσω Βρετανίας αμερικανικό έλεγχο.

Όμως **οι Αμερικανοί από την πρώτη στιγμή έχουν εξασφαλίσει την επιρροή τους**. Το 1947 ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Τζορτζ Μάρσαλ ανακοίνωσε το σχέδιό του για οικονομική βοήθεια προς την Ευρώπη. Το 1948 ιδρύεται από 16 κράτη της Δυτικής και της Νότιας Ευρώπης ο ΟΕΟΣ (Οργανισμός Ευρωπαϊκής Οικονομικής Συνεργασίας), με πρώτο έργο τη διαχείριση αυτής της βοήθειας. Στα 16 αυτά κράτη περιλαμβάνονται και τα 6 της ΕΚΑΧ. Στη χώρα μας γνωρίζουμε πολύ καλά με ποιο τρόπο αυτό το σχέδιο εξέθρεψε τη διαβόητη **«αμερικανική φάρα»**. Κάτι αντίστοιχο συνέβη και στις υπόλοιπες χώρες, κυρίως στην Ιταλία και την Ολλανδία. Ο ΟΕΟΣ το 1960 αντικαθίσταται από τον ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης), ο οποίος περιλαμβάνει ως νέα μέλη τον Καναδά και τις ΗΠΑ! Η αμερικανική επιρροή εξασφαλίζεται και μέσω του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Διεθνούς (Παγκόσμιας) Τράπεζας, που ιδρύονται με τις συμφωνίες του Μπρέτον Γουντς το 1944 και αρχίζουν να λειτουργούν από το 1947, καθώς και μέσω της GATT (Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου), που το 1995 μετεξελίσσεται σε ΠΟΕ (Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου). Σημαντικός

είναι και ο πολιτικοστρατιωτικός έλεγχος που ασκούν οι ΗΠΑ στους Ευρωπαίους συμμάχους τους, μέσω του ΝΑΤΟ.

Το Μάρτιο του 1957, με τη Συνθήκη της Ρώμης, οι 6 χώρες της ΕΚΑΧ επεκτείνουν τη συνεργασία τους, ιδρύοντας την **ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα)** και την ΕΚΑΕ (Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας), που αρχίζουν να λειτουργούν από τον Ιανουάριο του 1958.

Από τότε μέχρι σήμερα η «ευρωπαϊκή ενοποίηση» εξελίσσεται ως εξής:

α) Διευρύνεται γεωγραφικά, παρά τις σημαντικές αντιδράσεις των λαών (σελ. 11). Το 1973 εντάσσονται η Βρετανία, η Ιρλανδία και η Δανία, το 1981 η Ελλάδα, το 1986 η Ισπανία και η Πορτογαλία, το 1995 η Αυστρία, η Σουηδία και η Φινλανδία και το 2004 η Πολωνία, η Τσεχία, η Σλοβακία, η Ουγγαρία, η Σλοβενία, η Λιθουανία, η Λεττονία, η Εσθονία, η Κύπρος και η Μάλτα. Δρομολογείται η ένταξη Κροατίας, Ρουμανίας και Βουλγαρίας (η Τουρκία είναι ειδική περίπτωση) και συζητείται η παραπέρα διεύρυνση προς άλλες χώρες της Ευρώπης, ακόμη και προς την Ασία και την Αφρική!

β) Επεκτείνει συνεχώς τις αρμοδιότητές της σε νέους τομείς («**εμβαθύνεται**»), νομοθετεί αδιάκοπα, μετατρέποντας τους εθνικούς θεσμούς σε απλούς ιμάντες διαβίβασης των αποφάσεών της, κυρίως στα οικονομικά και κοινωνικά θέματα. Από την **1/1/2002** κυκλοφορεί ως ενιαίο νόμισμα το **ευρώ**, αλλά όχι σε όλες τις χώρες. Σε όλα αυτά παρατηρούνται επίσης σημαντικές αντιδράσεις.

γ) Κατοχυρώνει **συνταγματικά** όλο και περισσότερες και πιο αντιδραστικές πολιτικές, κάτι που δε συμβαίνει με κανένα εθνικό Σύνταγμα. Σημαντικοί σταθμοί είναι:

- η **Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη** για την εγκαθίδρυση της εσωτερικής αγοράς ως το 1992 (Μιλάνο-Λουξεμβούργο **1985**),

- η **Συνθήκη του Μάαστριχτ** το **1992** (που ενσωματώνει τις προηγούμενες συνθήκες, ιδρύει την Ευρωπαϊκή Ένωση, δηλ. επεκτείνει τις αρμοδιότητες της ΕΟΚ στους τομείς της Εξωτερικής Πολιτικής, της Ασφάλειας, της Δικαιοσύνης και Εσωτερικών, και καταρτίζει χρονοδιάγραμμα για τη θέσπιση του ενιαίου νομίσματος),

- η **Συνθήκη του Άμστερνταμ** το **1997** (που ενισχύει τα όργανα της Ε.Ε., καθορίζει τους όρους της διεύρυνσης και αποφασίζει μεταρρυθμίσεις στην Κοινή Γεωργική Πολιτική και τα Διαρθρωτικά Ταμεία),

- η **Συνθήκη της Νίκαιας** το **2000** (που αποτελείται κυρίως από θεσμικές μεταρρυθμίσεις εν όψει της διεύρυνσης, π.χ. για τη λήψη αποφάσεων),

- οι αποφάσεις της **Λισαβώνας** το **2000** (που προάγουν τον «ανταγωνισμό», την «απελευθέρωση» των αγορών με την ιδιωτικοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας, του φυσικού αερίου και των τηλεπικοινωνιών και τη «μεταρρύθμιση» του ασφαλιστικού συστήματος και της εκπαίδευσης, ώστε να αυξάνουν την κερδοφορία των επιχειρήσεων σε βάρος των αναγκών των πολιτών).

Στη συνέχεια προσπάθησαν να περάσουν το **Ευρωσύνταγμα** (σελ. 22), που περιλαμβάνει και όλες τις προηγούμενες συνθήκες, αλλά η διαδικασία έγκρισής του, που ξεκίνησε στις αρχές του 2005, πάγωσε μετά τα βροντώδη ΟΧΙ στα δημοψηφίσματα της Γαλλίας και της Ολλανδίας. Από τις αρχές του 2006 επιχειρείται η ανακίνησή του ή το πέραςμα των διατάξεών του στις εθνικές νομοθεσίες. Οι αντιδράσεις αναμένονται ισχυρότερες.

δ) Ελέγχεται όλο και περισσότερο από τους **Αμερικανούς** (σελ. 34). Η Μ. Βρετανία παίζει το ρόλο του επιτηρητή. Ο ύπατος αρμοστής της Ε.Ε. για εξωτερική πολιτική, άμυνα και ασφάλεια είναι από την αρχή ο εκπρόσωπος των Αμερικανών Χ. Σολάνα. Από την 1/1/2004 και ο Πρόεδρος της Κομισιόν είναι πιστός οπαδός του Μπους, ο Ζ.

Μ. Μπαρόζο. Οι αρχικές μεγάλες φιλοδοξίες έχουν περιοριστεί στην προσπάθεια οικονομικής επέκτασης. Όσο προχωρεί η διεύρυνση, τόσο η Ε.Ε. χάνει τη δυνατότητα αυτοκαθορισμού της.

ε) Γίνεται όλο και **λιγότερο υπολογίσιμη** οικονομική και κυρίως πολιτική και στρατιωτική δύναμη. Στις προβλέψεις για τις επόμενες δεκαετίες αναφέρονται ως κράτη που πιθανό να αμφισβητήσουν την αμερικανική παντοδυναμία η Κίνα (κυρίως), η Ρωσία, η Ινδία, η Βραζιλία κ.ά., αλλά όχι η Ε.Ε..

στ) Η διόγκωση της Ε.Ε. ενισχύει τις **διαλυτικές τάσεις** στο εσωτερικό της. Όχι μόνο κάποιες μικρότερες χώρες θα διαπιστώσουν ότι αφανίζονται μέσα στην Ε.Ε., αλλά είναι πολύ πιθανό οι αντιθέσεις μεταξύ των ισχυρών χωρών και η εμπλοκή των ΗΠΑ να δυναμιτίσουν αιφνιδιαστικά όλο το οικοδόμημα.

Όσο για τη χώρα μας, οι συνέπειες είναι **βαρύτερες** σε όλους τους τομείς και η **αποχώρηση από την Ε.Ε.** είναι όρος όχι μόνο για οποιαδήποτε πρόοδο, αλλά και για την επιβίωσή μας ως έθνος, όπως θα αναλύσουμε παρακάτω.

Του ΤΟΛΙΑΔΗ - ΑΠΟ ΤΟ «ΕΘΝΟΣ»

ΜΕΡΟΣ Ι

ΕΟΚ/Ε.Ε. ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Το ένα από τα δύο βασικά επιχειρήματα με τα οποία ο Κ. Καραμανλής το 1980 δικαιολόγησε την ένταξή μας στην ΕΟΚ ήταν ότι, **ως μέλος της ΕΟΚ, κατοχυρώνουμε και διευρύνουμε τους δημοκρατικούς μας θεσμούς.**

Βεβαίως οι δημοκρατικοί θεσμοί τυπικά λειτουργούν στην Ελλάδα, όπως σε όλες τις χώρες μέλη, κι αυτό είναι σημαντικό. Ακόμη και η ελευθερία της έκφρασης έστω στις ιδιωτικές συζητήσεις είναι σημαντική (στις δημόσιες πρακτικά είναι ανύπαρκτη, όπως εξηγούμε παρακάτω). Αυτή η ελευθερία δεν ήταν αυτονόητο δικαίωμα σε πολλά καθεστώτα που δεν υπάρχουν πια, όπως τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στην Ανατολική Ευρώπη, οι δικτατορίες του Φράνκο και του Σαλαζάρ στη Δυτική και η χούντα στην Ελλάδα.

Το επιχείρημα αυτό του Καραμανλή δεν ήταν βάσιμο, για τους εξής λόγους:

α) Την όποια δημοκρατία έχουμε σήμερα στην Ελλάδα δε μας τη χάρισε η ΕΟΚ, αυτή η δημοκρατία δε χαρακτηρίζει μόνο τις χώρες της Ε.Ε. και, εν πάση περιπτώσει, ο ελληνικός λαός δικαιούται να υπερηφανεύεται ότι δεν είναι ο τελευταίος στους αγώνες για τη δημοκρατία, στους οποίους περιλαμβάνεται και ο αντιδικτατορικός αγώνας της περιόδου 1967-74. Να μην ξεχνάμε ότι, για την αποκατάσταση της δημοκρατίας στην Ελλάδα, πλήρωσε βαρύ τίμημα και η Κύπρος, με την προδοσία της χούντας.

β) Τα δικτατορικά καθεστώτα της Δύσης αποδείχθηκαν επικίνδυνα για τα συμφέροντα των προστατών τους, γιατί εγκυμονούν εκρήξεις, όπως η εξέγερση του Πολυτεχνείου στην Ελλάδα και η Επανάσταση των Γαρυφάλων στην Πορτογαλία, που δύσκολα ελέγχονται. Ακόμη και στη Λατινική Αμερική, με την κακή παράδοση δικτατοριών, που άφηναν ως μοναδικό τρόπο αντίδρασης των λαών τα ισχυρά ανταρτικά κινήματα, σήμερα όλες σχεδόν οι χώρες έχουν κοινοβουλευτικά καθεστώτα, όλο και περισσότερα προοδευτικά έως ριζοσπαστικά, που επιδεικνύουν σημαντική πρόοδο, σε αντίθεση με τη ροή της παγκοσμιοποίησης.

γ) Ο τρόπος που λειτουργούν σήμερα οι δημοκρατικοί θεσμοί στην Ελλάδα, σε μεγάλο βαθμό λόγω της συμμετοχής μας στην Ε.Ε., τους αφαιρεί το μεγαλύτερο μέρος από τη σημασία τους. **Ο ελληνικός λαός δεν αποφασίζει πλέον για κανένα από τα μεγάλα ζητήματα που τον αφορούν και δεν ενημερώνεται γι αυτά.** Την περιφρόνησή της προς την ουσία της δημοκρατίας επιδεικνύει η Ε.Ε. σε κάθε περίπτωση, σε αβυσθή σύμπνοια με τους συμμάχους της Αμερικανούς, όπως θα αναλύσουμε παρακάτω.

Α) Η ένταξη και η παραμονή της Ελλάδας στην ΕΟΚ/Ε.Ε.

Το γεγονός ότι η ΕΟΚ/Ε.Ε. δεν ενδιαφέρεται για την ουσία της δημοκρατίας, αλλά μόνο για την τυπική λειτουργία των θεσμών, φάνηκε από την πρώτη στιγμή. Από τον Ιούνιο 1975, που η Ελλάδα υπέβαλε την αίτηση ένταξης, μέχρι την 1/1/81, που πραγματοποιήθηκε η ένταξη, **ο ελληνικός λαός όχι μόνο δεν ενημερώθηκε από την κυβέρνησή του και τους άλλους ευρωπαϊστές τι σημαίνει γι' αυτόν η ένταξη στην ΕΟΚ, αλλά ούτε καν ρωτήθηκε με δημοψήφισμα αν την επιθυμεί,** με δεδομένη τη μεγάλη σπουδαιότητα του θέματος.

Ο αντίλογος είναι ότι την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ την αποφάσισε η Βουλή των Ελλήνων, όπου τα κόμματα αντιπροσωπεύουν το λαό. Όμως, αν το 1977 η Ν.Δ., το ΚΚΕ-εσ. και μικρότεροι φορείς, που υποστήριζαν την ένταξη, είχαν την πλειοψηφία, το 1981 το άθροισμα των ψήφων του ΠΑΣΟΚ, του ΚΚΕ και μικρότερων φορέων, που δεν ήθελαν την ένταξη, ήταν σαφώς πάνω από 50%. Με την ίδια λογική, λοιπόν, η Ελλάδα θα έπρεπε 1 χρόνο μετά την ένταξή της να αποχωρήσει από την ΕΟΚ.

Όταν το 1992 η ΕΟΚ μετεξελίχθηκε σε Ευρωπαϊκή Ένωση, η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ), γνωστή ως Συνθήκη του Μάαστριχτ, έπρεπε να εγκριθεί από τους λαούς. Έγκριση της Συνθήκης σήμαινε ένταξη της χώρας στην Ε.Ε.. Σε κάποιες χώρες έγινε δημοψήφισμα. Εκεί αποδείχτηκε πόσο ψεύτικο ήταν το επιχείρημα που προαναφέραμε. Περίπου το 50% των πολιτών απέρριψε την ένταξη, ενώ την υποστήριζαν κόμματα που είχαν πάρει το 90-95% των ψήφων στις βουλευτικές εκλογές (πιο αναλυτικά στη συνέχεια).

Στις υπόλοιπες χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα, προκρίθηκε η ανώδυνη μέθοδος της έγκρισης από τη Βουλή. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του ηγετικού (Νº2) τότε στελέχους του ΠΑΣΟΚ Άκη Τσοχατζόπουλου, που, αν και αντιπολίτευση, υποστήριξε ότι δεν έπρεπε να γίνει δημοψήφισμα, γιατί τα δημοψηφίσματα είναι οχλοκρατικές εκδηλώσεις!! Έτσι για δεύτερη φορά μέσα σε 12 χρόνια καθορίστηκε το μέλλον του ελληνικού λαού, χωρίς αυτός να ερωτηθεί, ούτε καν να ενημερωθεί. Η κυβέρνηση (Ν.Δ.), η αξιωματική αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ) και ο (ορκιζόμενος πίστη στη δημοκρατία) ΣΥΝ δεν είχαν την ευαισθησία ούτε να δημοσιεύσουν το περιεχόμενο της Συνθήκης. Μόνο το ΚΚΕ το δημοσίευσε, με ένθετο στο Ριζοσπάστη στις 28/6/92.

Με έγκριση από την ελληνική Βουλή πέρασαν και οι άλλες σημαντικές συνθήκες, του Άμστερνταμ και της Νίκαιας καθώς και η ένταξη στην ΟΝΕ. Κανείς δε θέλησε ή δεν μπόρεσε (λόγω της συνομοσίας σιωπής των ΜΜΕ) να ενημερώσει τον ελληνικό λαό για την ακρίβεια, την ανεργία, τον εργασιακό μεσαίωνα, τον περιορισμό των κοινωνικών παροχών και τις άλλες συνέπειες που θα είχαν αυτές οι επιλογές.

Το ίδιο έγινε και με την έγκριση του «ευρωσυντάγματος», που πέρασε σχεδόν στα κρυφά από τη Βουλή στις 19/4/05 με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς ίχνος ενημέρωσης, παρότι εκκρεμούσε στην Κομισιόν το νομοσχέδιο για τη διαπλοκή και η ελληνική κυβέρνηση είχε λόγους να αντισταθμίσει την πίεση που δεχόταν. Μόνη φροντίδα της κυβέρνησης ήταν, δυστυχώς, να αποδείξει την υποτακτικότητά της προς τους προϊσταμένους των Βρυξελλών.

Β) Η περιφρόνηση της ΕΟΚ/Ε.Ε. προς τη βούληση των λαών

Οι Δανοί το 1992 με δημοψήφισμα και με οριακή πλειοψηφία απέρριψαν τη Συνθήκη του Μάαστριχτ (ΣΕΕ). Σύμφωνα λοιπόν με την ίδια τη ΣΕΕ ή θα έπρεπε η Δανία να μείνει εκτός Ε.Ε. ή θα έπρεπε να μην ισχύσει πουθενά η ΣΕΕ. Αντ' αυτών το δημοψήφισμα επανελήφθη και επετεύχθη ένα οριακό ΝΑΙ, με την προϋπόθεση ότι η Δανία δε θα συμμετέχει στους 2 από τους 3 πυλώνες της Ε.Ε. (ασφάλεια-άμυνα και δικαιοσύνη-εσωτερικές υποθέσεις). Αναρωτιέται κανείς πόσα δημοψηφίσματα πρέπει να γίνονται σε μια χώρα, αν ένας λαός αρνείται να δώσει το πολυπόθητο 50%+1ψήφο! Αναρωτιέται γιατί δεν επανελήφθη το δημοψήφισμα στις χώρες όπου υπερίσχυσε οριακά το ΝΑΙ! Κυρίως αναρωτιέται, **γιατί δε ρωτήθηκε ποτέ κανένας λαός αν είναι ευχαριστημένος με την Ε.Ε. και αν συνεχίζει να επιθυμεί την παραμονή της χώρας του στην Ε.Ε.! Γιατί π.χ. κάθε 5ετία, μαζί με τις ευρωεκλογές, δεν τίθεται και το ερώτημα της παραμονής;** [Το ΑΣΚΕ κάνει αυτή την πρόταση και ζητεί από όλες τις πολιτικές δυνάμεις που ισχυρίζονται ότι

πιστεύουν στη δημοκρατία να την υιοθετήσουν και να την επιβάλουν. Δεν πιστεύουμε ότι πρόκειται να γίνει δεκτή από την Ε.Ε., αλλά τουλάχιστον θα αποκαλύψει για άλλη μια φορά το πρόσωπό της.]

Ακόμη πιο χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της **Ιρλανδίας**. Τον Ιούνιο του 2001 έγινε δημοψήφισμα για την επικύρωση της Συνθήκης της Νίκαιας. Οι Ιρλανδοί ψήφισαν 54% ΟΧΙ. Η φιλοεοικική «Λιμπερασιόν» έγραψε με ποιο τρόπο το Συμβούλιο Υπουργών (Εξωτερικών) της Ε.Ε. αντιμετώπισε τη βούληση του ιρλανδικού λαού: *«Χρειάστηκαν λιγότερα από 30 λεπτά στους 15 [υπουργούς], για να ξεπετάξουν το “ιρλανδικό ατύχημα κατά τη διαδρομή”, κατά την έκφραση του Γάλλου υπ. εξωτερικών Ιμπέρ Βεντρίν ... Η αντίδρασή τους ήταν κατ’ ουσίαν “να ξαναψηφίσουν και να μην ξαναμιλήσει κανείς γι’ αυτό”»*. Η αντιπρόεδρος της ιρλανδικής κυβέρνησης σε άρθρο της στη Wall Street Journal την ίδια μέρα διαμαρτυρόταν ότι *«δε θα έδειχνε σεβασμό προς το εκλογικό σώμα να το ξαναβάλουμε εσπενσμένα να ξαναψηφίσει με το ίδιο ερώτημα»*, αλλά *«οι υπουργοί των μεγάλων χωρών δεν είχαν καμιά διάθεση να προσέξουν τα γραφόμενα της αντιπρόεδρου μιας μικρής χώρας»* (Καθημερινή 17/6/01).

Ο υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Γαλλίας Πιέρ Μοσκοβισί έσπευσε να αποκλείσει κάθε σκέψη διενέργειας δημοψηφίσματος στη Γαλλία, με την κυνική ομολογία ότι θα υπερτερούσε το ΟΧΙ! Η «Καθημερινή» (17/6/01) συμπληρώνει ότι η Συνθήκη της Νίκαιας δύσκολα θα επιβίωνε οποιουδήποτε δημοψηφίσματος σε οποιαδήποτε χώρα της Ε.Ε..

Τελικά το δημοψήφισμα επανελήφθη στην Ιρλανδία τον Οκτώβριο 2002, αλλά στο ερώτημα της επικύρωσης της Συνθήκης της Νίκαιας προσετέθη και το άσχετο ερώτημα αν η Ιρλανδία θα παρέμενε μακριά από οποιεσδήποτε στρατιωτικές επιχειρήσεις!! Οι Ιρλανδοί είχαν δικαίωμα να ψηφίσουν ή ΝΑΙ και στα δύο ερωτήματα ή ΟΧΙ και στα δύο! Με δεδομένη την παραδοσιακή ουδετερότητα των Ιρλανδών (δε συμμετέχουν στην ΚΕΠΠΑ της Ε.Ε., δεν πήραν μέρος στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο), τους εκβίασαν ή να δεχθούν τη Συνθήκη της Νίκαιας ή να απεμπολήσουν την ουδετερότητά τους! Έτσι υπερψηφίσαν το κατά τη γνώμη τους λιγότερο κακό και η Ε.Ε. απαλλάχθηκε από το ... ιρλανδικό ατύχημα! Αξίζει να προσθέσουμε ότι με την καταψήφιση των Ιρλανδών θα έπρεπε (με βάση τις καταστατικές αρχές της Ε.Ε.) να σταματήσει η υλοποίηση της Συνθήκης, κάτι που βεβαίως δε συνέβη.

Παρόμοια είναι η συμπεριφορά των μεγάλων χωρών της Ε.Ε. προς τρίτες χώρες. Το 1992 στον πρώτο γύρο των εκλογών της **Αλγερίας**, όπου το καθεστώς ελεγχόταν από τη Γαλλία, πέτυχαν συντριπτική νίκη οι ισλαμιστές. Μπροστά στη βεβαιότητα ότι στο δεύτερο γύρο θα εξασφάλιζαν άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ο δεύτερος γύρος δεν έγινε ποτέ! Αποικιοκρατική ήταν η συμπεριφορά των Γάλλων και στην **Ακτή του Ελεφαντοστού**, από την οποία έφυγαν κακώς το 2004.

Η υποστήριξη του (βρετανικού) σχεδίου Ανάν για την **Κύπρο** (που καταστρατηγεί βασικές αρχές της λαϊκής κυριαρχίας) από το σύνολο της Ε.Ε. είναι άλλη μια απόδειξη της νοοτροπίας της. Μάλιστα, ο αρμόδιος επίτροπος Φερχόιγκεν απειλούσε και εκβίαζε προεκλογικά τον κυπριακό λαό και μετά το αποτέλεσμα δε σεβάστηκε καθόλου τη θέληση της μεγάλης πλειοψηφίας. Η έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την **Τουρκία** αποφασίστηκε παρά την καταπάτηση όλων των ελευθεριών στη χώρα αυτή και παρά την αντίθεση όλων σχεδόν των ευρωπαϊκών λαών (και του ελληνικού). Απλώς ήταν επιθυμία των ΗΠΑ!

Γ) Θέλουν όλοι την ΕΟΚ / Ε.Ε. ;

Επειδή οι ευρωπαϊστές δε διαθέτουν κανένα ισχυρό επιχείρημα για να υποστηρίξουν την παραμονή μας στην Ε.Ε., προσπαθούν να δημιουργήσουν κάποιες ψεύτικες εντυπώσεις. Μία απ' αυτές είναι ότι «**όλοι θέλουν την ΕΟΚ**», συνεπώς δεν είναι δυνατόν όλοι να κάνουν λάθος!

Αν και το επιχείρημα αυτό δεν είναι πλέον τόσο πειστικό, πρέπει να θυμίσουμε ότι όπου και όποτε έγινε δημοψήφισμα καταγράφηκε ένα ισχυρότατο «ΟΧΙ στην Ε.Ε.». Η **Γαλλία**, πρωτεργάτης της «ευρωπαϊκής ενοποίησης», μπήκε στην Ε.Ε. το 1992 με 49% ΟΧΙ, δηλ. παραλίγο να μείνει απ' έξω!! Οι **Δανοί** το 1992 απορρίπτουν την ένταξη με 51% ΟΧΙ, ενώ το 1993 την αποδέχονται (με τους όρους που προαναφέραμε) με 43% ΟΧΙ. Το 1994 η **Φινλανδία** μπήκε με 43% ΟΧΙ, η **Σουηδία** με 47% ΟΧΙ και η **Αυστρία** με 34% ΟΧΙ. Η **Νορβηγία** απορρίπτει την ένταξη με 52% ΟΧΙ. Οι Ιρλανδοί απέρριψαν το 2001 τη Συνθήκη της Νίκαιας με 54%, για να τη δεχτούν το 2002, με τον εκβιασμό που προαναφέραμε, με 63%. Το Σεπτέμβριο 2000 οι Δανοί απορρίπτουν την ένταξή τους στην ΟΝΕ με 53% ΟΧΙ, το ίδιο και οι Σουηδοί το Σεπτέμβριο 2003 με 56% ΟΧΙ. Αξίζει να σημειώσουμε ότι σε όλες αυτές τις χώρες προηγήθηκε όλων των δημοψηφισμάτων μια οργιώδης πλύση εγκεφάλου υπέρ του ΝΑΙ. Όλοι οι μηχανισμοί του συστήματος, ΜΜΕ, συνδικάτα, εργοδότες, κόμματα, εκκλησία, προπαγάνδιζαν ασταμάτητα. Επαναλαμβάνουμε ότι τα κόμματα που υποστήριζαν το ΟΧΙ συνήθως δεν εκπροσωπούσαν πάνω από 5% του εκλογικού σώματος! Επιστρατεύονταν και προπαγανδιστές από άλλες χώρες. Στην Ιρλανδία π.χ. κουβάλησαν όλους τους πρωθυπουργούς των υπό ένταξη χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, που παρακαλούσαν τους ψηφοφόρους να ψηφίσουν ΝΑΙ, γιατί αλλιώς θα ακύρωναν την ένταξη των χωρών τους, από την οποία περίμεναν να εισπράξουν κάποια κονδύλια και να ανασάνουν οικονομικά!

Η διαφορά στα αποτελέσματα της Σουηδίας από το 1994 (53% ΝΑΙ) μέχρι το 2003 (56% ΟΧΙ) δεν οφείλεται στο ότι η πλειοψηφία των Σουηδών εξακολουθεί να επιθυμεί την ένταξη στην Ε.Ε., αλλά δεν επιθυμεί το ευρώ, όπως ισχυρίζονται οι ευρωπαϊστές. Οφείλεται στο γεγονός ότι είδαν τις συνέπειες της ένταξης και το ποσοστό του ΟΧΙ μέσα σε 9 χρόνια ανέβηκε από 47 σε 56%. Το ίδιο συμβαίνει και στις άλλες χώρες της Δυτικής Ευρώπης, μηδέ της Γαλλίας και της Γερμανίας εξαιρουμένων!

Αν όλ' αυτά συμβαίνουν σε χώρες οικονομικά ανεπτυγμένες, που κερδίζουν από την ύπαρξη της Ε.Ε., αν εκεί οι λαοί κατανοούν ότι τα κέρδη αυτά τα καρπώνεται μόνο η μεγαλοαστική τους τάξη, αν σ' αυτές τις χώρες οι μισοί περίπου πολίτες είναι αντίθετοι προς την Ε.Ε., τότε ποια πρέπει να είναι η γνώμη των Ελλήνων εργαζομένων, όταν όλα τα επίσημα στοιχεία της Ε.Ε. συνηγορούν ότι η χώρα μας ζημιώνεται, ότι έγινε η τελευταία των 15, ότι κινδυνεύει να γίνει η τελευταία των 25 (όχι μόνο γιατί φταίνει οι ελληνικές κυβερνήσεις, όπως θα εξηγήσουμε στο Μέρος ΙΙΙ) και όταν βλέπουμε στην τσέπη μας τα αποτελέσματα του ... εθνικού στόχου της ΟΝΕ;

Στη μικρή νησιωτική **Μάλτα** το ένα από τα δύο μεγάλα κόμματα που εναλλάσσονται στην εξουσία, το συντηρητικό (Εθνικιστικό) είναι υπέρ της συμμετοχής στην Ε.Ε., το άλλο, το Εργατικό, κατά. Το 1990 το κυβερνών συντηρητικό κόμμα υπέβαλε αίτηση ένταξης. Το 1996 κέρδισε τις εκλογές το Εργατικό και απέσυρε την αίτηση, καταργώντας συγχρόνως και το ΦΠΑ. Σε νέες εκλογές το 1998 κέρδισε πάλι το συντηρητικό κόμμα και επανέφερε την αίτηση. Η ένταξη στην Ε.Ε. αποφασίστηκε με δημοψήφισμα το Μάρτιο 2003, στο οποίο καταγράφηκε 46% ΟΧΙ. Τι θα γίνει, αν κάποια στιγμή επανέλθει το Εργατικό Κόμμα;

Στις πρώην χώρες του «**υπαρκτού σοσιαλισμού**» καταγράφηκε με τα δημοψηφίσματα για την ένταξή τους στην Ε.Ε. μια σαφής επικράτηση του ΝΑΙ. Η

ένταξη είναι επιλογή της άρχουσας τάξης των χωρών αυτών, στην οποία συμμετέχουν τα περισσότερα πρώην στελέχη των Κ.Κ., γιατί έτσι νομίζει ότι διασφαλίζει τη θέση της. Οι λαοί δεν είχαν ακόμη βιώσει τη συμμετοχή στην Ε.Ε. και εύκολα μπορούσαν να καλλιεργηθούν αυταπάτες. Η επικράτηση του ΝΑΙ είναι κατόρθωμα όχι τόσο της Ε.Ε., που αυτοδιαφημίζεται ως κρουνός χρημάτων και ευκαιριών, αλλά κυρίως των Κ.Κ., που κυβέρνησαν τις χώρες αυτές για 45 ή περισσότερα χρόνια και έφεραν την απελπισία. Στους λαούς αυτούς η Δύση δεν ήταν ακόμη αντιπαθής, γιατί άλλη ήταν η υπερδύναμη που τους καταδυνάστευε.

Παρ' όλ' αυτά και στις χώρες αυτές καταγράφηκαν μικρά έως αξιόλογα ποσοστά του ΟΧΙ: Στη Σλοβενία 10%, στην Ουγγαρία 16%, στη Λιθουανία 9%, στη Σλοβακία 6%, στην Πολωνία 23%, στην Τσεχία 24%, στην Εσθονία 33% και στη Λετονία 33%, με ποσοστά συμμετοχής μεταξύ 46 και 72 %. Λίγο μετά, το ποσοστό συμμετοχής των ψηφοφόρων στις χώρες αυτές στις ευρωεκλογές του 2004 ήταν πολύ χαμηλότερο, ένδειξη της ταχείας απομυθοποίησης της Ε.Ε. και εκεί. Ήδη οι λαοί τους άρχισαν και αυτοί να καταλαβαίνουν το πραγματικό πρόσωπο της Δύσης. Ακόμη και κάποιοι πολιτικοί ηγέτες τους αρνούνται τα ψίχουλα που τους δίνει η Ε.Ε. και δηλώνουν ότι η ένταξη δεν ωφελεί τις χώρες τους. Ιδιαίτερος σκεπτικισμός καταγράφεται στην Πολωνία (κυρίως), τη Σλοβακία και την Τσεχία, όπου το κλίμα αντιστρέφεται ταχύτατα. Το ίδιο συμβαίνει και στην Κύπρο, όπου σε ελάχιστο χρόνο εντείνεται η κοινωνική δυσάρεσκεια και διαλύονται οι αυταπάτες για ένα θετικό ρόλο της Ε.Ε. στο εθνικό θέμα.

Η τελευταία απόδειξη ότι η Ε.Ε. δεν εκφράζει τους λαούς είναι **τα δημοψηφίσματα για την έγκριση του «ευρωσυντάγματος»**. Στη Γαλλία το 55% (29/5/05) και στην Ολλανδία το 61% (1/6/05) είπαν ΟΧΙ, παρά την επιστράτευση όλων των μηχανισμών, ακόμη και των Αμερικανών συμμάχων! Οι ευρωπαῖστες έσπευσαν να ισχυριστούν ότι τα ΟΧΙ ήταν στο «ευρωσύνταγμα» και όχι στην Ε.Ε., αλλά εμείς πιστεύουμε ότι εκφράζουν μια γενική αμφισβήτηση. Τα δημοψηφίσματα αποφασίστηκαν, γιατί οι τότε δημοσκοπήσεις έδειχναν ότι θα επικρατούσε άνετα το ΝΑΙ! Όταν όμως ξεκίνησε ο πολιτικός διάλογος, οι συσχετισμοί ανατράπηκαν. Έτσι τα επόμενα δημοψηφίσματα αναβλήθηκαν επ' αόριστον (πλην του Λουξεμβούργου). Σημαντικό είναι ότι στις χώρες όπου το ζήτημα ήρθε στα κοινοβούλια το «ευρωσύνταγμα» υπερψηφίστηκε με συντριπτικά ποσοστά και το ίδιο θα συνέβαινε και στη Γαλλία και την Ολλανδία. Είναι μια απόδειξη ότι στις χώρες μέλη της Ε.Ε. **τα εθνικά κοινοβούλια (και οι κυβερνήσεις) όχι μόνο έχουν χάσει τις κυριότερες εξουσίες τους, αλλά δεν εκπροσωπούν πλέον τους λαούς τους και αυτό είναι ένα μεγάλο πλήγμα προς τη δημοκρατία.**

Δ) Αποφάσεις εν κρυπτώ και παραβύτω

Βασική αρχή στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία είναι οι αντιπρόσωποι να εκφράζουν στα όργανα που αποφασίζουν τη βούληση των εκλογέων τους και μετά να επιστρέφουν σ' αυτούς, για να λογοδοτήσουν και πιθανότατα να ζητήσουν την επανεκλογή τους. Στα όργανα της Ε.Ε. δε συμβαίνουν αυτά και επιπλέον τα εθνικά κοινοβούλια και οι εθνικές κυβερνήσεις των χωρών μελών έχουν απογυμνωθεί από τις περισσότερες αρμοδιότητές τους.

Έτσι **οι λαοί δε γνωρίζουν ούτε ποιος αποφασίζει γι' αυτούς, ούτε πώς, ούτε τι αποφασίζει.** Οι πολίτες νοιώθουν ότι σε τίποτα δεν τους πέφτει λόγος, απομακρύνονται από την πολιτική (ιδίως οι νέοι), με όλες τις δυσάρεστες παραπέρα συνέπειες.

Τα κυριότερα όργανα της Ε.Ε. είναι τα εξής:

Α) Το **Ευρωπαϊκό Συμβούλιο** (Σύνοδος Κορυφής), που αποτελείται από τους αρχηγούς των κρατών ή κυβερνήσεων, τους υπουργούς Εξωτερικών και τον Πρόεδρο και άλλο ένα μέλος της Επιτροπής και χαράζει τις γενικές κατευθύνσεις. Συνέρχεται συνήθως 4 φορές το χρόνο και σε ένα διήμερο κάθε φορά «αποφασίζει» για ένα απίστευτο αριθμό θεμάτων. **Οι λαοί δε μαθαίνουν ποτέ τι γίνεται, γιατί οι «συνεδριάσεις» είναι απόρρητες.**

Στην πραγματικότητα οι αποφάσεις είναι ήδη ειλημμένες και γίνεται μια απλή επικύρωση. Ίσως σε κάποια θέματα να χρειάζονται κάποιες τελευταίες συνεννοήσεις μεταξύ των ηγετών των μεγάλων χωρών. Γι' αυτό το μεγαλύτερο μέρος του διημέρου καταναλώνεται σε γεύματα και ανεπίσημες συζητήσεις στους διαδρόμους. Εικόνα χάους ή καφενείου. Η παρουσία των ηγετών των μικροτέρων χωρών περνάει απαρατήρητη. Στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής, άμυνας και ασφάλειας, δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων (τρομοκρατία) απλώς ευθυγραμμίζονται προς τις αμερικανικές επιθυμίες, που τις διαβιβάζει ο κ. Σολάνα. Στα οικονομικά και κοινωνικά τον πρώτο λόγο έχει ο γαλλογερμανικός άξονας, αν και αποδυναμωμένος πλέον.

Στο τέλος κάθε Ευρωπαϊκού Συμβουλίου ανακοινώνεται ένα κείμενο Συμπερασμάτων, βγαίνει η παραδοσιακή φωτογραφία με όλο το θίασο επί σκηνής και **κάθε εθνική αντιπροσωπία δίνει ξεχωριστή συνέντευξη τύπου, ώστε ο καθένας να εμφανίσει στο λαό του τα πράγματα όπως θέλει.** Η εντολή προς όλους είναι να παρουσιαστεί η Σύνοδος ως μέγα θέμα σ' όλα τα ΜΜΕ.

Β) Το **Συμβούλιο** (των Υπουργών), που αποτελείται από τους 25 υπουργούς με την ίδια αρμοδιότητα και τον αντίστοιχο Επίτροπο, αποφασίζει για πολιτικές και νομοθετεί. Κι εδώ η εικόνα είναι χάους και καφενείου.

Σημαντικότερα είναι τα Συμβούλια Εξωτερικών (που ασχολείται και με τις Γενικές Υποθέσεις) και Οικονομικών (Ecofin). Στα οικονομικά και κοινωνικά θέματα αποφασίζει μόνο πάνω σε προτάσεις που κάνει η Επιτροπή. Στην πραγματικότητα και το Συμβούλιο απλώς επικυρώνει αποφάσεις που έχει πάρει η γραφειοκρατία και διαβιβάζονται μέσω του αρμόδιου Επιτρόπου. Μόνο για το 5% των αποφάσεων γίνεται ουσιαστική συζήτηση σε επίπεδο υπουργών.

Για όλ' αυτά επίσης οι λαοί δε μαθαίνουν τίποτα, γιατί **και του Συμβουλίου οι συνεδριάσεις είναι απόρρητες.** Ο Έλληνας βαμβακοπαραγωγός π.χ. δε γνωρίζει αν μίλησε και τι είπε ο Έλληνας υπουργός Γεωργίας για το ελληνικό βαμβάκι. Επομένως ο υπουργός μπορεί μετά να ισχυρίζεται ό,τι θέλει. Συνήθως ισχυρίζεται ότι έδωσε μεγάλη μάχη για τα ελληνικά συμφέροντα, αλλά η Ε.Ε. αποφάσισε διαφορετικά. Αν στο πρώτο μέρος του ισχυρισμού περιέχεται μικρή ή μεγάλη δόση ψέματος, στο δεύτερο ομολογείται ότι για την τύχη των Ελλήνων παραγωγών αποφασίζουν οι Βρυξέλες (γι' αυτό σταδιακά οι παραγωγοί καταστρέφονται).

Στο Συμβούλιο οι υπουργοί των μικρών χωρών θεωρούνται λιγότερο σημαντικά και λιγότερο αξιόπιστα πρόσωπα ακόμη και από τους κατωτέρους υπαλλήλους της γραφειοκρατίας. Για την υπόθεση του βασικού μετόχου πήγαν στις Βρυξέλες 3(!) Έλληνες υπουργοί, που προσπάθησαν ματαιώς να μεταπείσουν τον αρμόδιο υπάλληλο!

Γ) Η **Επιτροπή** (Commission) αποτελείται από τον Πρόεδρο και τους 25 επιτρόπους, έναν από κάθε χώρα μέλος, που διορίζεται από την εθνική κυβέρνηση. Κάθε κυβέρνηση φροντίζει να στείλει ως επίτροπο κάποιον δεδηλωμένο ευρωπαϊστή, που είναι βέβαιο ότι δε θα φέρει αντίρρηση σε τίποτα. Από το καταστατικό είναι σαφές ότι κάθε επίτροπος από τη στιγμή που διορίζεται πρέπει να ξεχάσει από ποια χώρα προέρχεται, αλλά και η κυβέρνηση που τον διόρισε δεν πρέπει ποτέ να προσπαθήσει να τον επηρεάσει. Χαρακτηριστικό της «ευρωπαϊκής νοοτροπίας» των

επιτρόπων είναι ότι η κ. Άννα Διαμαντοπούλου (ως επίτροπος) είχε το θράσος να προτείνει να εισαγάγουμε στην Ελλάδα ως δεύτερη επίσημη γλώσσα την αγγλική!

Εντολές παίρνουν ο κάθε επίτροπος και όλη η Επιτροπή έμμεσα ή άμεσα από τα μυστικοσυμβούλια των μεγαλοεπιχειρηματιών, κυρίως των μεγάλων χωρών. Ένα τέτοιο είναι το European Round Table. **Η Επιτροπή, λοιπόν, είναι ένα όργανο που δεν εκλέγεται από τους λαούς και δε λογοδοτεί σ' αυτούς. Είναι, όμως, το όργανο που λύνει και δένει, είναι ένα είδος κυβέρνησης της Ε.Ε..** Τυπικά η αποστολή της είναι να εισηγείται πολιτικές και νόμους, να βγάζει η ίδια οδηγίες (ντιρεκτίβες), κανονισμούς και αποφάσεις, να παρακολουθεί την υλοποίηση των αποφάσεων και να παραπέμπει τους απειθαρχούς στο Δικαστήριο. Το 2001 εξέδωσε 1270 νομοθετικές πράξεις, δηλ. κατά μέσο όρο 4 τη μέρα(!), δηλ. ούτε οι επίτροποι προλαβαίνουν να ασχοληθούν σοβαρά με τα περισσότερα ζητήματα και αυτή που αποφασίζει είναι η γραφειοκρατία.

Η Ελλάδα είχε την ... τιμή να είναι η πρώτη χώρα που καταδικάστηκε από το **Δικαστήριο** το 2000 με πρόστιμο 20.000 ευρώ τη μέρα. Συνήθως στο Δικαστήριο (του οποίου οι συνεδριάσεις είναι επίσης απόρρητες και δεν ανακοινώνεται καν τυχόν ύπαρξη μειοψηφίας) παραπέμπονται κράτη και όχι επιχειρήσεις, που παραβαίνουν την κοινοτική νομοθεσία, με το αιτιολογικό ότι οι επιχειρήσεις, αν ενοχληθούν, μπορεί να μετακομίσουν εκτός Ε.Ε.! (Τα κράτη δεν μπορούν, άραγε, να απειλούν ότι θα «μετακομίσουν» εκτός Ε.Ε.;)

Στα οικονομικά και κοινωνικά θέματα ο πρώτος λόγος ανήκει στην **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)**, της οποίας η διοίκηση είναι επίσης διορισμένη, δε λογοδοτεί πουθενά (στην πραγματικότητα λογοδοτεί στους μεγαλοεπιχειρηματίες) και τα πρακτικά των συνεδριάσεών της πρέπει να παραμένουν απόρρητα για 17 χρόνια! Η Επιτροπή για τις εισηγήσεις και τις αποφάσεις της συμμορφώνεται προς την πολιτική της ΕΚΤ.

Χαρακτηριστικό της δύναμης της Επιτροπής είναι ότι, από τους 22.997 υπαλλήλους που δούλευαν το 2002 σε όλα τα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι 21.750 δούλευαν για την Επιτροπή! Αν σ' όλ' αυτά προσθέσουμε ότι από το 2004 για πρώτη φορά ορίστηκε Πρόεδρος της Επιτροπής, που καθοδηγεί όλη τη γραφειοκρατία, τόσο φανατικός υποστηρικτής του Μπους, ο κ. Μπαρόζο, και ότι **οι συνεδριάσεις της είναι επίσης απόρρητες**, αντιλαμβανόμαστε πόσο μπορεί να περιμένουν οι λαοί να εκπροσωπηθούν κάποτε από την Ε.Ε., όπως θέλουν να μας κάνουν να ελπίζουμε οι διάφοροι «αριστεροί ευρωπαϊστές», μεταξύ τους και ο δικός μας ΣΥΝ.

Δ) Το **Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο** είναι ένα διακοσμητικό όργανο, για να συγκαλύπτει κάπως η Ε.Ε. το έλλειμμα δημοκρατίας που τη χαρακτηρίζει. **Στα σπουδαιότερα ζητήματα** (Οικονομική και Νομισματική Πολιτική, Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Άμυνας, εξωτερικό εμπόριο, αστυνομική και δικαστική συνεργασία) **το Ευρωκοινοβούλιο έχει δικαίωμα μόνο να ενημερώνεται και να διαβουλευτείται!** Στα υπόλοιπα, τεχνικά εν πολλοίς, ζητήματα συμμετέχει μαζί με το Συμβούλιο και την Επιτροπή σε μια απίστευτα γραφειοκρατική διαδικασία λήψης αποφάσεων, ως ο τελευταίος τροχός της αμάξης.

Σε κάποια κορυφαία θέματα, όπως η προώθηση του εκτρώματος του ευρωσυντάγματος και η έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Τουρκία, ζητείται για «νομιμοποίηση» η ψήφος του Ευρωκοινοβουλίου, η οποία πάντα προσφέρεται. Το ευρωσύνταγμα εγκρίθηκε με 500 υπέρ, 137 κατά και 40 αποχές.

Χαρακτηριστικό του κλίματος στο Ευρωκοινοβούλιο είναι ότι δεν ενέκρινε ως επίτροπο τον κ. Μπουτιλιόνε, επειδή έκανε προσβλητικές δηλώσεις για τους ομοφυλόφιλους, δεν είχε όμως πρόβλημα να εγκρίνει ως Πρόεδρο της Επιτροπής τον

κ. Μπαρόζο, που υποστήριξε την εισβολή και κατοχή του Ιράκ! Ο πρώην ευρωβουλευτής (και τώρα Πρόεδρος του ΣΥΝ) Α. Αλαβάνος, δεδηλωμένος φίλος των Παλαιστινίων, σε εκδήλωση στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας τον Ιούνιο του 2002, είπε ότι δεν τολμούσε μέσα στο Ευρωκοινοβούλιο να υποστηρίξει τους Παλαιστίνιους! Όσο για τον «κοινοβουλευτικό έλεγχο», αναφέρουμε ότι ο ευρωβουλευτής Αλαίν Κριβίν είχε στη διάθεσή του 30 δευτερόλεπτα, για να θέσει το θέμα της απόλυσης 20.000 εργαζομένων της Michelin!

Το διακοσμητικό ρόλο του Ευρωκοινοβουλίου κατανοούν και οι ίδιοι οι ευρωβουλευτές, γι' αυτό απουσιάζουν ακόμη κι από τις 4 (συνεχόμενες) μέρες το μήνα, που συνεδριάζουν σε ολομέλεια.

Κυρίως, **το διακοσμητικό του ρόλο κατανοούν οι λαοί**. Παρότι η Ε.Ε. προσπαθεί με τις διάφορες συνθήκες να αυξήσει το κύρος του Ευρωκοινοβουλίου, η συμμετοχή των πολιτών στις ευρωεκλογές συνεχώς μειώνεται: το 1979 62%, το 1984 61%, το 1989 58%, το 1994 56,5%, το 1999 50%, το 2004 45,5%. Το πραγματικό ενδιαφέρον είναι πολύ μικρότερο, γιατί (όπως και στην Ελλάδα) οι περισσότεροι ψηφίζουν, για να εκφράσουν την υποστήριξή τους στο εθνικό τους κόμμα κι όχι γιατί ενδιαφέρονται για όσα συμβαίνουν στο Ευρωκοινοβούλιο. Άλλωστε οι υποψήφιοι ευρωβουλευτές δεν μπαίνουν καν στον κόπο να ενημερώσουν τους ψηφοφόρους τους τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε, ούτε να κάνουν ένα στοιχειώδη απολογισμό στο τέλος της 5ετίας.

Με όλα τα παραπάνω, που αναφέρονται στα 4 κυριότερα όργανα της Ε.Ε., είναι φανερό ότι ο ισχυρισμός των ευρωπαϊστών πως πρέπει να συμμετέχουμε στην Ε.Ε., για να είμαστε μέσα στο «γίγνεσθαι»(!) απευθύνεται στους πολιτικά καθυστερημένους, σε όσους δε (θέλουν να) είναι ενημερωμένοι. **Με τη συμμετοχή μας στην Ε.Ε. όχι μόνο δεν επηρεάζουμε ευρύτερες εξελίξεις, αλλά απαλλοτριώνουμε και το δικαίωμά μας να αποφασίζουμε για τον εαυτό μας.**

Ε) «Πώς η Κοινότητα επιβάλλει σκοτάδι στις ειδήσεις»

(ο τίτλος είναι από την «Ελευθεροτυπία» της 29/9/2000)

Βασική αρχή της Δημοκρατίας είναι η ενημέρωση των πολιτών. Η Ε.Ε. στερεί από τους Έλληνες πολίτες το δικαίωμα της ενημέρωσης με δύο τρόπους:

Α) Με τις ίδιες τις διαδικασίες της

Προαναφέραμε ότι οι συνεδριάσεις των οργάνων που αποφασίζουν (Επιτροπή, Συμβούλιο, Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, Τράπεζα, Δικαστήριο) είναι απόρρητες. Την «ενημέρωση» των πολιτών έχει αναλάβει να κάνει κάθε μεσημέρι η διαβόητη **ομάδα τύπου της Επιτροπής**, με την οποία έχουν αγανακτήσει ακόμη και οι επιλεγμένοι και καλοπληρωμένοι δημοσιογράφοι-ανταποκριτές στις Βρυξέλες. Η Επιτροπή όχι μόνο αρνείται να τους ενημερώσει για οποιοδήποτε πολιτικό ζήτημα (ενημερώνει μόνο για τεχνικά ζητήματα), αλλά προσπαθεί να τους αντικαταστήσει με άλλους, που να μην κάνουν ενοχλητικές ερωτήσεις!

Όλ' αυτά δεν είναι πια απλώς ισχυρισμοί κάποιων αντιΕΟΚικών. Το 2000 συνέβη το εξής κωμικό. Ένα μεσημέρι δόθηκε στους δημοσιογράφους μαζί με το δελτίο τύπου και ένα εσωτερικό έγγραφο, με υποδείξεις της Επιτροπής προς την ομάδα τύπου, το οποίο κατά λάθος (ή επίτηδες;) ο απλός υπάλληλος (αγανακτισμένος κι αυτός;) που έκανε τη συρραφή των χαρτιών προσάρτησε στο δελτίο! Παραθέτουμε αποσπάσματα από τις υποδείξεις αυτές: **«Η Επιτροπή λυπάται, γιατί η αίθουσα τύπου έχει καταληφθεί από ερευνητές-δημοσιογράφους ... Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τους εν δυνάμει συμμάχους μας, για να επαναφέρουμε την ισορροπία ανάμεσα στους δημοσιογράφους [την επανέφεραν;] ... Το να εξηγούμε τα πάντα προκαλεί νέες ερωτήσεις, οι οποίες μπορούν να αποφεύγονται, εάν μάθουμε να παγώνουμε ένα τμήμα πληροφοριών ... Μια δόση κυνισμού και μερικές φορές**

υποκρισίας στον τρόπο παροχής πληροφοριών είναι απαραίτητη». («Ελευθεροτυπία» 29/9/2000).

Β) Με τον έλεγχο των ΜΜΕ

Τα ΜΜΕ -ραδιόφωνο, εφημερίδες, περιοδικά και κυρίως η τηλεόραση (κρατική και ιδιωτική)- χαρακτηρίζονται ως η τέταρτη εξουσία, γιατί μπορούν να επηρεάζουν άμεσα και ομαδικά τους λαούς, αφού είναι η κύρια πηγή πληροφόρησης. Όπως είναι φυσικό, κάθε εξουσία προσπαθεί με κάθε τρόπο να τα χειραγωγήσει. Σήμερα στην Ελλάδα η εξουσία (άρα και τα ΜΜΕ) είναι στα χέρια των ευρωπαϊστών. Είναι χαρακτηριστική η αποφασιστική παρέμβαση της Ε.Ε. στην προσπάθεια της κυβέρνησης της Ν.Δ. το 2005 να μπει κάποιος έλεγχος στους «νταβατζήδες» των ΜΜΕ με το **νόμο περί βασικού μετόχου**, ο οποίος κατέληξε σε φιάσκο.

Είναι κοινή πεποίθηση ότι τα ΜΜΕ αγνοούν την αντικειμενικότητα, το σεβασμό της αλήθειας, την αξιοπρέπεια ατόμων και θεσμών και, φυσικά, τη δημοκρατία. Ρόλος τους είναι να επηρεάζουν και να αποπροσανατολίζουν την κοινή γνώμη, π.χ. με την «αποκάλυψη» σκανδάλων (που όντως υπάρχουν, αλλά είναι ήδη γνωστά, όπως π.χ. τα «φακελάκια»), που έτσι γίνονται αποδεκτά (κοινωνικός μιθριδατισμός) ή την υπερπροβολή φυσικών καταστροφών και άλλων γεγονότων την κατάλληλη στιγμή, ώστε να υποβαθμίζονται γεγονότα και αποφάσεις, που διαφορετικά θα δημιουργούσαν αντιδράσεις και κοινωνική αναταραχή.

Όλα γίνονται βεβαίως κάτω από την αυστηρή επίβλεψη και τις οδηγίες των μεγαλοδημοσιογράφων-τοποτηρητών της Ε.Ε.. Έτσι ποτέ και κανένας στην τηλεόραση δε διανοείται να αμφισβητήσει κάποια απόφαση ή ενέργεια της Ε.Ε.. Στη “δημοκρατία” τους δεν πρέπει να υπάρχει αντίλογος. **Ποιο κανάλι τολμά να οργανώσει μια συζήτηση για την αναγκαιότητα ή μη της παραμονής μας στην Ε.Ε.;** Ποιο κανάλι τολμά να ψελλίσει έστω την εκδοχή ότι χωρίς την ασφυκτική ποδηγέτηση της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας θα μπορούσαμε να αγωνιστούμε και να πετύχουμε ένα καλύτερο αύριο για μας και τα παιδιά μας; Το ΑΣΚΕ π.χ. δεν έχει ποτέ κληθεί από τα μεγάλα κανάλια να εκφράσει την άποψή του για οποιοδήποτε ζήτημα, ενώ περισσεύουν οι «μαϊντανοί» που εκφράζουν μόνο τον εαυτό τους. Ο «ευρωπαϊστής» ΣΥΝ έχει διπλάσιο χρόνο στην τηλεόραση από το «αντιευρωπαϊκό» ΚΚΕ, παρότι έχει τη μισή εκλογική και κοινοβουλευτική δύναμη.

Περνούν στο λαό την αντίληψη ότι η Ε.Ε. είναι μονόδρομος, ότι είναι η λεωφόρος που οδηγεί κάθε κράτος, άρα και την Ελλάδα, στην ανάπτυξη, στην ασφάλεια, στην «πολιτισμένη» Δύση. Ισχυρίζονται συνεχώς τα παπαγαλάκια της Ε.Ε. ότι ανήκουμε στο club των ισχυρών, μιλούν για κοινωνικές ευαισθησίες, για σεβασμό των δικαιωμάτων των πολιτών, για δημοκρατία, για αλληλεγγύη μεταξύ των κρατών μελών και συνεργασία, αλλά ο ελληνικός λαός βιώνει μια εντελώς διαφορετική πραγματικότητα.

ΣΤ) Η διαφθορά

Η διαφθορά είναι εγγενές στοιχείο του συστήματος της εξάρτησης στη χώρα μας. Όσοι ασκούν εξουσία υπηρετούν προκλητικά ξένα συμφέροντα σε βάρος της Ελλάδας. Δεν ανταμείβονται με την αναγνώριση της προσφοράς τους. Η ανταμοιβή τους είναι η ανάδειξή τους (ουσιαστικά διορισμός) στις θέσεις εξουσίας και η κλοπή του δημόσιου πλούτου.

Οι ευρωπαίοι ισχυρίζονταν ότι με την είσοδό μας στην ΕΟΚ η διαφθορά θα χτυπηθεί, ότι όλοι θα σέβονται το δημόσιο χρήμα και τη δημόσια περιουσία, ότι θα επικρατήσει η αξιοκρατία και η διαφάνεια, ότι «θα μπει κάποια τάξη». Συνέβη το αντίθετο. **Η διαφθορά επεκτάθηκε και βάθυνε.** Τα πλοκάμια της απλώνονται σ’ όλους τους τομείς του δημόσιου βίου, την υγεία (φακελάκια), την οικονομία, τη

δικαιοσύνη, την κεντρική διοίκηση (γρηγορόσημα) και την τοπική αυτοδιοίκηση και, γενικά, όπου υπάρχουν οικονομικά συμφέροντα και συναλλαγές.

Μέχρι την ένταξή μας στην ΕΟΚ τα φαινόμενα της διαφθοράς ήταν γνωστά, αλλά κατακριτέα. Μετά την ένταξη γενικεύτηκαν, θεωρούνται φυσιολογικά και αποδεκτά. Ο τότε πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου έδωσε το σύνθημα για την καταλήστευση του δημόσιου χρήματος με την περίφημη φράση του για τον τότε διοικητή της ΔΕΗ: «είπαμε να κάνει ένα δώρο στον εαυτό του, αλλά όχι και 500 εκατομμύρια»! Το αμάρτημα του διοικητή δεν ήταν ότι έκλεψε, αλλά ότι υπερέβη τις ταρίφες!

Τα δύο μεγάλα κόμματα, που εναλλάσσονται στην εξουσία, αλληλοκατηγορούνται και αλληλοαπειλούνται, αλλά οι ένοχοι ούτε φυλακή μπαίνουν, ούτε επιστρέφουν όσα έκλεψαν.

Όπως το σχέδιο Μάρσαλ είχε εξαγοράσει συνειδήσεις στο μετεμφυλιακό καθεστώς και είχε δημιουργήσει την **«αμερικανική φάρα»**, που υπολογιζόταν γύρω στο 10% του πληθυσμού της Ελλάδας, έτσι σήμερα η ΕΟΚ/Ε.Ε., με τις πάσης φύσεως χρηματοδοτήσεις της, έχει δημιουργήσει την **«εοικική φάρα»**. Με τη βοήθεια των μηχανισμών διαμόρφωσης της κοινής γνώμης **πιστεύεται ότι αυτά τα χρήματα μας τα χαρίζει η Ε.Ε.** και αγνοείται ότι απλώς μας επιστρέφεται μέρος των χρημάτων που μας αποσπά η Ε.Ε., όπως εξηγούμε στο μέρος ΙΙΙ. Έτσι, η εξαγορά συνειδήσεων γίνεται απ' ευθείας από την Ε.Ε. ή θεωρείται ότι γίνεται απ' ευθείας από την Ε.Ε., ενισχύοντας το πνεύμα της υποτέλειας.

Τα **δημόσια έργα**, που διαφημίζονται με μεγάλες ταμπέλες ως συγχρηματοδοτούμενα από την Ε.Ε. (τη διαφήμιση επιβάλλει η Ε.Ε., που ορίζει ακόμη και το μέγεθος της ταμπέλας!), κατά κύριο λόγο εξυπηρετούν τη διακίνηση δυτικοευρωπαϊκών εμπορευμάτων, οδηγούνται σε προκαθορισμένους κατασκευαστές με διαδικασίες-συμπαιγνίες και σκανδαλωδώς χαριστικούς όρους, που πάντα πολλαπλασιάζουν το κόστος και υποβαθμίζουν την ποιότητα κατασκευής. Τα «παπαγαλάκια» δε μιλούν καν για «συγχρηματοδότηση», αλλά για «έργα με λεφτά της Ε.Ε.».

Φυσικά και οι τρόποι ανάθεσης των έργων και η χρήση των κονδυλίων για την κατασκευή τους είναι σε γνώση των οργάνων της Ε.Ε.. Έτσι βλέπουμε δρόμους να καταστρέφονται με την έναρξη της λειτουργίας τους, κατολισθήσεις να τους διαλύουν με την πρώτη βροχή, κακοτεχνίες να στοιχίζουν ανθρώπινες ζωές, χωρίς να επεμβαίνει η αρμόδια υπηρεσία ελέγχου, γιατί απλά δεν ενδιαφέρει η αναβάθμιση της ποιότητας της ζωής μας, αλλά η κερδοφορία των μεγάλων εταιριών. Χαρακτηριστική της νοοτροπίας τους είναι η απάντηση που έδωσε ο πρόεδρος της γαλλικής εταιρίας που κατασκεύασε τη γέφυρα στο Ρίο, όταν ρωτήθηκε γιατί δεν προβλέφτηκε και γραμμή σιδηροδρομική: **«Θα εδημιουργείτο πολύ υψηλό κόστος και η κερδοφορία θα ήταν πολύ μικρότερη. Αν χρειαστεί σιδηροδρομική γραμμή, ας κατασκευαστεί άλλη γέφυρα»!!**

Πολλά **προγράμματα** χρηματοδοτούνται από την Ε.Ε. δήθεν για επιστημονικούς, αναπτυξιακούς, οικονομικούς και κοινωνικούς στόχους, αλλά τα χρήματα καταλήγουν στις τσέπες ευρωπαϊστών και όσων θα μπορούσαν να δημιουργήσουν προβλήματα στην Ε.Ε. με το κύρος ή τη γραφίδα τους. Έτσι καθηγητές πανεπιστημίων, άλλοι επιστήμονες και κέντρα ερευνών αναλαμβάνουν με κοινοτικά κονδύλια έρευνες, που πολλές φορές δεν τελειώνουν ή και δεν αρχίζουν καν. Προγράμματα επενδυτικά, ενίσχυσης νέων επαγγελματιών, νέων επιστημόνων, προώθησης νέων καλλιιεργειών, εκπαιδευτικών σεμιναρίων κ.λ.π. διανέμονται κρυφά σε επιλεγμένους ανθρώπους, με κριτήρια την πολιτική τους ταυτότητα και την εχεμύθειά τους, με την εκ των προτέρων σιγουριά ότι τα χρήματα δε θα

χρησιμοποιηθούν για το σκοπό που προορίζονται, αλλά θα αρπαχθούν, ως λεία διεφθαρμένων πολιτών ενός διεφθαρμένου συστήματος. Όλ' αυτά είναι σε πλήρη γνώση των γραφειοκρατών των Βρυξελλών, που τα ευνοούν, για τους λόγους που προαναφέραμε.

Ο ισχυρισμός των ευρωπαίων ότι με την ένταξή μας θα καταπολεμηθεί η διαφθορά υπέκρυπτε τον ισχυρισμό ότι η ίδια η ΕΟΚ/Ε.Ε. λειτουργεί αδιάφθορα. Αλλά ολόκληρη η Επιτροπή (Κομισιόν) της Ε.Ε. επί προεδρίας Σαντέρ αναγκάστηκε να παραιτηθεί κάτω από το βάρος των σκανδάλων της. Ο αξιότιμος επίτροπος κ. Μπαρό, που μας επέβαλε το υπέρογκο πρόστιμο για την ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ, το 1999 καταδικάστηκε (μαζί με 2 συνεργάτες του) για κατάχρηση 3,83 εκατομμυρίων δολαρίων. Σε εθνικό επίπεδο τα πράγματα στην «πολιτισμένη» Δυτ. Ευρώπη δεν είναι καλύτερα. Το Μάρτιο 2005 άρχισε στη Γαλλία η δίκη 47 πολιτικών της συμπολίτευσης και της αντιπολίτευσης, γιατί διοχέτευαν προς τα κόμματά τους ως μίζες το 2% κάθε συμβολαίου με κατασκευαστικές εταιρίες. Το Δεκέμβριο 2005 ο διευθυντής της (κεντρικής) Τράπεζας της Ιταλίας Αντόνιο Φάτσο υποχρεώθηκε σε παραίτηση και κλήθηκε σε ανάκριση, όταν ξέσπασε ένα τεράστιο τραπεζικό σκάνδαλο, με ξέπλυμα μαύρου χρήματος, χειραγώγηση μετοχών στο Χρηματιστήριο, απόκρυψη περιουσιακών στοιχείων κλπ., στο οποίο είναι αναμεμιγμένοι πολλοί τραπεζίτες και πολιτικοί, μεταξύ των οποίων ο «ευρωαριστερός» κ. Ντ' Αλέμα. Στις 11/10/06 η Επιτροπή Προσωπικών Δεδομένων της Ιταλίας απαγόρευσε τη μετάδοση έρευνας του καναλιού ΙΤΑΛΙΑ-1, που αποκάλυπτε ότι ο ένας στους τρεις Ιταλούς βουλευτές κάνει χρήση ναρκωτικών!

Ζ) Τρομονόμοι και ανθρώπινα δικαιώματα

Με την «επίθεση» κατά των Δίδυμων Πύργων στις 11-9-2001 οι ΗΠΑ ανέδειξαν τον αγώνα κατά της «τρομοκρατίας» σε βασικό άξονα της πολιτικής τους,

ώστε να έχουν τη δικαιολογία να περιστέλλουν τις πολιτικές και ατομικές ελευθερίες και να εισβάλλουν σε ξένες χώρες. Ο σημαντικότερος εταίρος τους και σ' αυτό τον παραλογισμό είναι η Ε.Ε..

Η Ε.Ε. υιοθέτησε τελικά τους αμερικανικούς «αντιτρομοκρατικούς» νόμους και τους επέβαλε στα κράτη μέλη, παρά την κάποια αρχική διστακτικότητα, μια και η κοινή γνώμη στην Ευρώπη δεν είναι τόσο αφελής και πειθήνια όσο στις ΗΠΑ. Στην Ελλάδα σύσσωμος ο νομικός κόσμος όλου του πολιτικού φάσματος εξέφρασε την κάθετη διαφωνία του, αλλά οι νόμοι ψηφίστηκαν από τη Βουλή (ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ.). **Αν η Ελλάδα δεν ήταν μέλος της Ε.Ε., καμιά ελληνική κυβέρνηση δε θα τολμούσε να προτείνει τέτοιους νόμους και καμιά ελληνική Βουλή δε θα τους ψήφιζε.**

Είναι σημαντικό και αποκαλυπτικό της υποκρισίας τους και των προθέσεών τους ότι οι «αντιτρομοκρατικοί» νόμοι άρχισαν να ψηφίζονται πολύ πριν την 11/9/2001. Στις 18/7/1995 υπογράφηκε από το Συμβούλιο της Ε.Ε. η «Σύμβαση για τη Europol», με την οποία ιδρύεται η **ευρωαστυνομία**. Η σύμβαση αυτή συμπληρώνεται στις 3/11/1998 με πράξη «περί εγκρίσεως των κανόνων των εφαρμοστέων στα αρχεία της Europol», το Δεκέμβρη 2001 με τη «**Συμφωνία μεταξύ ΗΠΑ και Europol**» και το Δεκέμβρη 2002 με τη «Συμπληρωματική συμφωνία μεταξύ Europol και ΗΠΑ για την ανταλλαγή προσωπικών στοιχείων και σχετιζομένων πληροφοριών». Με αυτές δεχόμαστε να φακελώνονται με κάθε λεπτομέρεια όλοι οι Έλληνες πολίτες και οι μετανάστες από ξένες υπηρεσίες.

Στις 22/1/03 στην Αθήνα υπογράφουμε, ως προεδρεύοντες της Ε.Ε., μαζί με τον εκπρόσωπο των ΗΠΑ Μάρεν Μπουκς τη συμφωνία της «Ευρωατλαντικής Συνάντησης για τη Δικαιοσύνη και τις Εσωτερικές Υποθέσεις», για **«υποστήριξη της μεταφοράς εγκληματιών και άλλων ανεπιθυμητών αλλοδαπών»**. Στις 25/6/03 ο προεδρεύων Σημίτης και ο Μπους υπογράφουν στην Ουάσινγκτον τη «Συμφωνία για τις **εκδόσεις**». Με τις συμφωνίες αυτές και άλλες, που παραμένουν μυστικές, ο κάθε Αμερικανός ή Άγγλος πράκτορας μπορεί να αλωνίζει στην Ελλάδα, να συλλαμβάνει και να ανακρίνει Πακιστανούς (προς το παρόν) και (αν η αντίδρασή μας συνεχίσει να είναι μικρή) όποιον Έλληνα μπορεί να χαρακτηριστεί «ριζοσπάστης».

Οι νόμοι αυτοί καταστρατηγούν τα ανθρώπινα δικαιώματα και έρχονται σε αντίθεση με νόμους και συντάγματα ευρωπαϊκών κρατών (και της Ελλάδας). Οι πολίτες των κρατών μελών τίθενται υπό **αυστηρή παρακολούθηση**. Τα e-mail και οι κάθε μορφής τηλεφωνικές κλήσεις όχι μόνο παρακολουθούνται, αλλά επιβάλλεται να αποθηκεύονται για 1 έως 2 χρόνια, με το κόστος στην πλάτη των καταναλωτών, για λόγους ... ασφαλείας. Αναβαθμίζεται ο ρόλος των μηχανισμών ασφαλείας, ενισχύεται η καταστολή στη «διαχείριση κρίσεων» και κοινωνικών συγκρούσεων και ποινικοποιείται το διαφορετικό και η κάθε είδους αντίδραση. Προωθείται η **δικαστική αξιοποίηση ανεπιβεβαίωτων πληροφοριών, που διαθέτουν οι μυστικές υπηρεσίες**. Αρκεί η κατάθεση ενός «μυστικού», για να αποτελέσουν αυτές οι πληροφορίες βασικό κριτήριο για την καταδίκη υπόπτου ως τρομοκράτη. Έτσι οι μυστικές υπηρεσίες θα είναι αναμφισβήτητοι μάρτυρες και θα μπορούν να κατασκευάζουν ενόχους κατά βούλησιν.

Στις διμερείς συμφωνίες αποφασίστηκε η παράδοση 34 ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων των επιβατών αεροπλάνων προς ΗΠΑ και η αποθήκευσή τους επί τριετία, από το νούμερο του τηλεφώνου τους και το διαιτολόγιό τους μέχρι τα στοιχεία των ατόμων που θα συναντήσουν. Επίσης αποφασίστηκε η **παράδοση υπόπτων χωρίς επίσημη απαγγελία κατηγορίας**, χωρίς παραγραφή τυχόν

αδικημάτων, χωρίς δικαιώματα υπεράσπισης και με τον κίνδυνο επιβολής θανατικής ποινής.

Ένας μακρύς κατάλογος πράξεων χαρακτηρίστηκαν τρομοκρατικές, χωρίς να ορίζεται κατ' αρχήν **τι είναι η τρομοκρατία** ούτε καν σαν αδίκημα. Ο βρετανικός τρομονόμος (από τους πιο σκληρούς) ορίζει ως τρομοκρατία τη δραστηριότητα ή ακόμα και την απειλή δραστηριότητας που επιδιώκει να επηρεάσει την κυβέρνηση ή να εκφοβίσει το κοινό, με σκοπό την προώθηση πολιτικών ή θρησκευτικών ή ιδεολογικών στόχων. Έτσι π.χ. μια πολιτική διαδήλωση ή μια κινητοποίηση για παρεμπόδιση της λειτουργίας ενός ρυπογόνου εργοστασίου υπάγονται στις δρακόντειες ποινές του αντιτρομοκρατικού νόμου. Το καλοκαίρι του 2001 στη Γένοβα ο Μπερλουσκόνι είχε χαρακτηρίσει τρομοκρατικές πράξεις τις διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, που είχαν κινητοποιηθεί μαχητικά εναντίον της παγκοσμιοποίησης. Ο ελληνικός τρομονόμος, όπως μάλιστα εξελίχθηκε κάτω από τις αφόρητες πιέσεις του κ. «Τρομοκρατία» (όπως τον αποκάλεσε ο διεθνής τύπος) Χέις ντε Βρίς, Ολλανδού υφυπουργού και υπασπιστή του Χαβιέ Σολάνα, στα ίδια χνάρια με το βρετανικό τρομονόμο, περιλαμβάνει στις αντιτρομοκρατικές διατάξεις του τα εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας και των περιουσιακών δικαιωμάτων, ουσιαστικά προστατεύοντας τα συμφέροντα των πολυεθνικών, και δεν κάνει καμιά διάκριση. Απειλεί με κάθειρξη 10 ετών ακόμα και τον κάτοχο μιας μολότωφ, όμως δεν ορίζει την έννοια της τρομοκρατίας, προφανώς γιατί **η αοριστία ευνοεί την αυθαιρεσία**.

Δεν μπορούμε να μη σχολιάσουμε ότι τους «αντιτρομοκρατικούς νόμους» τους επιβάλλουν και τους εφαρμόζουν αυτοί που είναι **οι πραγματικοί τρομοκράτες του κόσμου**. Η πρόβλεψή μας, πάντως, είναι ότι τόσο η «αντιτρομοκρατική» όσο και η «αντικομμουνιστική» υστερία (που πρόσφατα εκδηλώθηκε στο Συμβούλιο της Ευρώπης) θα συναντήσουν τόσες αντιδράσεις, ώστε **θα πέσουν στο κενό**.

Η) Βουλή - Πολιτικά κόμματα - ΜΚΟ – Ανεξάρτητες Αρχές

Και πριν την ένταξή μας στην ΕΟΚ η λειτουργία των δημοκρατικών μας θεσμών δεν ήταν καλή. Ήταν όμως στο χέρι μας να τη βελτιώσουμε. Σήμερα δεν έχουμε αυτή τη δυνατότητα.

Με τη συμμετοχή μας στην Ε.Ε. υποβαθμίζεται σε βαθμό μηδενισμού ο ρόλος της Βουλής των Ελλήνων, άρα και των πολιτικών κομμάτων. **Το 70% της ελληνικής νομοθεσίας είναι πλέον αποφάσεις της Ε.Ε.**, οι οποίες μας επιβάλλονται, χωρίς να περνούν καν από τη Βουλή. Συνήθως επικυρώνονται ως Προεδρικά Διατάγματα ή Υπουργικές Αποφάσεις. Το κακό συμπληρώνεται με τις «υποχρεώσεις» που αναλαμβάνουμε λόγω της συμμετοχής μας στο ΝΑΤΟ, δηλ. με τη συμμετοχή μας στις γκανγκστερικές επεμβάσεις των ΗΠΑ στην πρώην Γιουγκοσλαβία, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, μέχρι και τη ... Σαχάρα!

Έτσι για τις πιο σημαντικές αποφάσεις δεν ερωτώνται (και πολλές φορές δεν ενημερώνονται καν) ούτε η Βουλή, ούτε τα πολιτικά κόμματα. Βεβαίως δεν ερωτάται ούτε ο ελληνικός λαός (με κάποιο δημοψήφισμα), γιατί στη συντριπτική του πλειοψηφία διαφωνεί με τις αποφάσεις αυτές. Ο ρόλος των πολιτικών ηγεσιών καταντά διακοσμητικός, αν όχι απολογητικός των αποφάσεων των ξένων. Οι διαφορές ανάμεσα στα κόμματα της εξουσίας είναι πλέον δυσδιάκριτες. Από τα κόμματα αυτά αναδεικνύονται (ουσιαστικά διορίζονται) σε ηγετικές θέσεις και κυβερνητικά αξιώματα όχι οι καλύτεροι ή, έστω, οι ικανότεροι, αλλά οι ευνοούμενοι της Ε.Ε. (και των ΗΠΑ), που προβάλλονται από τα ΜΜΕ των «νταβατζήδων» και μεσολαβούν στη διανομή των κοινοτικών κονδυλίων και στις πάσης φύσεως εξυπηρετήσεις. Η επαφή με τους ψηφοφόρους και η συζήτηση πάνω σε πολιτικές

γραμμές ανήκουν στο παρελθόν. Το παρόν συνθέτουν τα άθλια «παράθυρα» των καναλιών, όπου συνήθως μέτριοι άνθρωποι πολυλογούν ανοήτως.

Με την ενθάρρυνση της Ε.Ε. δημιουργήθηκαν στην Ελλάδα «Ανεξάρτητες Αρχές» (Προσωπικών Δεδομένων, Ραδιοτηλεόρασης, Απορρήτου Επικοινωνιών, Συνήγορος Πολίτη κλπ.), οι οποίες νομοθετούν, ελέγχουν και επιβάλλουν ποινές, χωρίς οι ίδιες να ελέγχονται από κανέναν. Τέτοιες «αρχές» λειτουργούν και σε κοινοτικό επίπεδο.

Οι ευνοούμενοι της Ε.Ε., μάλιστα, χρηματοδοτούνται για να δημιουργούν «Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις – Μ.Κ.Ο.», οι οποίες είναι κατ' εξοχήν κυβερνητικές, χωρίς να εκλέγονται από κανέναν και χωρίς να λογοδοτούν στους λαούς. Μέσα από αυτές οι ευνοούμενοι μοιράζουν τα αργύρια της Ε.Ε., εξυπηρετούν (κάτω από ποικιλώνυμους τίτλους) τις θελήσεις των χρηματοδοτών τους και (υποτίθεται ότι) εκφράζουν τη «λαϊκή βούληση», υποκαθιστώντας σε κάποιο βαθμό τα πολιτικά κόμματα και τους λαούς. Αποκαλυπτικός είναι ο ρόλος τους στα εθνικά μας θέματα. Οργίασαν σε Ελλάδα και Κύπρο, για να γίνει αποδεκτό το κατάπτυστο σχέδιο Ανάν. Κάνουν σεμινάρια σε στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων, με τα οποία προσπαθούν να πείσουν ότι πρέπει να απεμπολήσουμε το δικαίωμα που μας παρέχει το Διεθνές Δίκαιο να επεκτείνουμε τα χωρικά μας ύδατα στα 12 μίλια. Και, γενικά, υποστηρίζουν κάθε παράλογη διεκδίκηση σε βάρος της χώρας μας. [Αναλυτικά στο περιοδικό «άρδη», αρ.58.]

Θ) Το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα

Στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Λάακεν (2001) αποφασίστηκε η σύγκληση μιας Συνέλευσης, με εκπροσώπους των κυβερνήσεων, των εθνικών κοινοβουλίων, του Ευρωκοινοβουλίου και της Επιτροπής και πρόεδρο τον πρώην πρόεδρο της Γαλλίας Ζισκάρ ντ' Εστέν, με σκοπό να μελετήσει «το μέλλον της Ε.Ε.». Η Συνέλευση σύντομα άρχισε να αποκαλείται Συνταγματική, γιατί αποφάσισε ότι η Ε.Ε. χρειαζόταν ένα Σύνταγμα και ότι η ίδια έπρεπε να εισηγηθεί ένα σχέδιο Συντάγματος, πράγμα που έκανε το 2003. Ύστερα από πολλές αντιρρήσεις και επιφυλάξεις και κάποιες τροποποιήσεις το σχέδιο έγινε δεκτό από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Οι ευρωπαϊστές ισχυρίζονταν ότι σκοπός του Ευρωσυντάγματος ήταν:

- α) Να ενοποιήσει τις 12 υφιστάμενες και αλληλοκαλυπτόμενες «ευρωπαϊκές» συνθήκες σε ένα ενιαίο έγγραφο, ώστε να λειτουργήσει πιο αποτελεσματικά η Ε.Ε..
- β) Να ενισχύσει τη φωνή των πολιτών και το ρόλο των κρατών μέσα στην Ε.Ε..

Ο πρώτος ισχυρισμός ήταν ειλικρινής, αλλά ο δεύτερος δεν ήταν. Η Ε.Ε., με αόριστες και χωρίς σημασία διακηρύξεις στο «Σύνταγμα» της επεδίωξε (ματαιώς) να διασκεδάσει την καθολική πεποίθηση ότι αποτελεί ένα βαθειά αντιδημοκρατικό οργανισμό, που δεν έχει καμιά δυνατότητα να εκδημοκρατιστεί. Ταυτόχρονα με το «Σύνταγμα» επεχείρησε να κατοχυρώσει τις βαθειά αντιδραστικές της πολιτικές, κάτι που είναι αδιανόητο στα εθνικά συντάγματα.

Από τις αρχές του 2005 άρχισε η έγκριση του Ευρωσυντάγματος από τα κράτη μέλη, ή με δημοψηφίσματα από τους λαούς ή από τα κοινοβούλια. Έγιναν 4 δημοψηφίσματα: το πρώτο στη Ισπανία, όπου υπερίσχυσε το ΝΑΙ, και τα 2 επόμενα στη Γαλλία και την Ολλανδία, όπου υπερίσχυσε το ΟΧΙ. Έτσι **το «ευρωσύνταγμα» είναι πλέον πολιτικά νεκρό**, γι' αυτό τα υπόλοιπα προγραμματισμένα δημοψηφίσματα (πλην του Λουξεμβούργου) ουσιαστικά ματαιώθηκαν.

Παρ' όλ' αυτά **αξίζει να σχολιάσουμε το Ευρωσύνταγμα**, όχι μόνο γιατί είναι αποκαλυπτικό των προθέσεων της Ε.Ε., αλλά και **γιατί τα περισσότερα άρθρα του περιλαμβάνονται σε προηγούμενες συνθήκες που είναι σε ισχύ και τα υπόλοιπα θα προσπαθήσουν να τα κατοχυρώσουν με άλλες συμφωνίες.**

Η κυβέρνηση της ΝΔ με τη σύμφωνη γνώμη του ΠΑΣΟΚ (που για λόγους αντιπολίτευσης ψέλλισε κάποιες ενστάσεις διαδικασίας) δρομολόγησε ψήφιση-επικύρωση του «Ευρωσυντάγματος» από τη Βουλή, αρνούμενη μάλιστα κάθε συζήτηση για δημοψήφισμα. Επικαλείται το άρθρο 28 παρ. 1,2 του ελληνικού Συντάγματος, που προβλέπει δυνατότητα επικύρωσης συνθήκης που περιορίζει την εθνική κυριαρχία υπό την προϋπόθεση (παρ. 3) ότι πληρούνται κάποιοι αυστηροί όροι:

α) Να υπάρχει «**σπουδαίο εθνικό συμφέρον**». Δεν υπάρχει, φυσικά, κανένα «συμφέρον» από αυτό το «σύνταγμα», πόσο μάλλον «εθνικό», αφού στην κυριολεξία καταργεί το έθνος! Αλλά και όσοι (που λιγοστεύουν σήμερα) αρνούνται το «εθνικό συμφέρον» υπέρ του «ευρωπαϊκού», πώς θα δεχτούν ότι πληρούνται οι υπόλοιποι όροι:

β) «Διαφύλαξη των συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων του ανθρώπου»,

γ) «Σεβασμός στις βάσεις του δημοκρατικού πολιτεύματος»,

δ) «Η αρχή της ισότητας» και

ε) «Η αρχή της αμοιβαιότητας»,

που όλους τους καταστρατηγεί αυτό το «συνταγματικό» κατασκεύασμα.

Ποιος έντιμος Έλληνας δικαστής θα δεχόταν να εφαρμόσει οποιαδήποτε πράξη ή νόμο ή ντιρεκτίβα που θα στηριζόταν σ' αυτό, όταν θα είχε ήδη ορκιστεί για την τήρηση του ελληνικού Συντάγματος; Κανένας, διότι:

Δεν ήταν καν «σύνταγμα»

Σε όλη τη μέχρι τώρα πορεία του ανθρώπινου πολιτισμού τα «Συντάγματα» ήταν υπέρτατοι νόμοι, που καθιερώθηκαν μετά από κινήματα ή επαναστάσεις των πολλών κατά των προνομιούχων ολίγων, που τους υποχρέωσαν στην κατοχύρωση όλο και περισσότερων δημοκρατικών και ατομικών δικαιωμάτων, από τις «νομοθεσίες» στις πόλεις-κράτη της αρχαίας Ελλάδας, μέχρι τις νεότερες της Φλωρεντίας, Αγγλίας, Αμερικής και της Μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης (1789), από όπου αρύονται και όλα τα νεότερα συντάγματα, δημιουργήματα κινήσεων και λαϊκών διεκδικήσεων. Αυτό ισχύει και για την Ελλάδα, με τα συντάγματα της Ελληνικής Επανάστασης (1821 – 1827), τα πιο προοδευτικά όλου του κόσμου, της επανάστασης του 1843, του 1909 και της Μεταπολίτευσης.

Για πρώτη φορά, στο δυτικό κόσμο τουλάχιστον, επιχειρήθηκε να επιβληθεί εκ των άνω, πραξικοπηματικά, «Σύνταγμα». Και μόνο αυτό θα αρκούσε, για να χαρακτηριστεί ολόκληρο το εγχείρημα. Απουσία προβληματισμού, διαλόγου, ενημέρωσης των λαών, συμμετοχής των λαών στις αποφάσεις που σφραγίζουν το μέλλον τους, κοντολογής παντελής έλλειψη, αν όχι περιφρόνηση, της ουσίας της Δημοκρατίας. Το «Σύνταγμα» αυτό επεχείρησε να κατοχυρώσει προνομιακά τα συμφέροντα των ολίγων, δηλ. των τραπεζών, των υπερεθνικών εταιριών, της ... ελεύθερης αγοράς, **«για απεριόριστο χρόνο»!** Και μάλιστα δήθεν με τη συναίνεση των λαών (που καταργούνται), μέσω αντιπροσώπων, που οι ίδιοι τοποθετούν ευθέως ή μέσω των μηχανισμών τους επάνω στους λαούς. Γι' αυτό και η προσπάθεια υφαρπαγής και απάτης.

Οι αρχές που διέπουν το «Ευρωσύνταγμα»

α) Η αρχή της υποκρισίας και της εξαπάτησης με ταυτόχρονο κυνισμό.

Στα άρθρα 1,2 και 3 αναφέρεται: **«Η Ένωση βασίζεται στις αξίες της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της ισότητας, του κράτους δικαίου, καθώς και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι αξίες αυτές είναι κοινές στα κράτη μέλη, σε μια κοινωνία πλουραλισμού, ανοχής, δικαιοσύνης,**

αλληλεγγύης και απαγόρευσης των διακρίσεων» και «Σκοπός της Ένωσης είναι η προαγωγή της ειρήνης, των αξιών της και της ευημερίας των λαών της. Η Ένωση παρέχει στους πολίτες της ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, χωρίς εσωτερικά σύνορα, και μία ενιαία αγορά όπου ο ανταγωνισμός είναι ελεύθερος και ανόθευτος...»!!!

Πότε οι ευρωπαϊκές χώρες είχαν τέτοιες αξίες και αρχές; Όταν τις «εφάρμοζαν» σε βάρος των αποικιών τους μέχρι και πρόσφατα, λεηλατώντας, καταστρέφοντας και εξευτελίζοντας λαούς και πολιτισμούς στην Κεντρική και Νότια Αμερική, την Αφρική και την Ασία, την Κύπρο και πρόσφατα στη Γιουγκοσλαβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ και (όπως θα επιχειρήσουν) τις χώρες της περιφέρειάς τους; Όσο για τους σκοπούς της, μόνο στην αναφορά της για «**ενιαία αγορά**» και «**ανταγωνισμό ελεύθερο και ανόθευτο**» είναι κυνικά ειλικρινής και πάλι ως ένα σημείο, αφού και αυτός καταργείται, όταν δεν τους συμφέρει, όπως έγινε με τα κινεζικά προϊόντα.

Στόχος της είναι η απόλυτη κυριαρχία του τραπεζοχρηματιστηριακού κεφαλαίου και των υπερεθνικών εταιριών, χωρίς κανένα περιορισμό εθνικό ή λαϊκό, δηλ. η διεύρυνση της αμερικανικοευρωπαϊκής παγκοσμιοποίησης. Είναι ειλικρινής ως ένα σημείο, γιατί ο «**ελεύθερος και ανόθευτος**» ανταγωνισμός θα υπάρχει όπου θα συμφέρει, αλλιώς θα κυριαρχούν οι μονοπωλιακές μορφές του κεφαλαίου τους.

Και συνεχίζει το άρθρο I-3. Σκοπός «**...μία άκρως ανταγωνιστική κοινωνική οικονομία της αγοράς...**», όπου το «κοινωνική» μόνο ως αυθάδης ειρωνεία ακούγεται, και «**...Η Ένωση συμβάλλει στην ειρήνη... στο ελεύθερο δίκαιο εμπόριο και στην αυστηρή τήρηση και ανάπτυξη του διεθνούς δικαίου και, ιδίως, στο σεβασμό των αρχών του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών**»!! Και πάλι αυθάδης ειρωνεία με το δίκαιο ... ελεύθερο εμπόριο και την αυστηρή τήρηση κ.λ.π., που τα είδαμε να εφαρμόζονται τόσο πιστά στην Κύπρο, στο Αιγαίο, στο Ιράκ, την Παλαιστίνη, το Λίβανο και όπου γης, όταν μάλιστα «**τα κράτη μέλη υποστηρίζουν ενεργά και ανεπιφύλακτα την Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας**» (άρθ. III- 294), με τους προληπτικούς πολέμους και τους τρομονόμους, ώστε να εξασφαλίζονται από τους αμφισβητίες.

Με τέτοια παραδείγματα είναι γεμάτο το λεγόμενο ευρωσύνταγμα. Μια απλή ανάγνωση αρκεί για να μας γεμίσει από αγανάκτηση, ιδιαίτερα όταν στα άρθρα II-6,7,8 αναφέρεται υποκριτικά στο «**δικαίωμα στην ελευθερία και την ασφάλεια, στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα**»!!!

β) Η αρχή της αντιδημοκρατικότητας και αντικοινωνικότητας

Στην αρχή της ίδρυσής της, ως ΕΟΚ τότε, παρά την αντιδημοκρατική δομή της, μπορούσε να αντιτείνει ότι με την αρχή της ομοφωνίας των κρατών μελών στις αποφάσεις της θα μπορούσε κάθε κράτος να αποτρέψει θέσπιση κανόνων και λήψη αποφάσεων επιβλαβών για το λαό του. Σταδιακά το λεγόμενο veto περιορίστηκε μέχρι και την πλήρη σχεδόν άρνησή του στο «Ευρωσύνταγμα». Τώρα πλέον, όπως προαναφέραμε, παντοδύναμο όργανο είναι η Επιτροπή (Commission), που εκτελεί τις εντολές του τραπεζοχρηματιστηριακού κεφαλαίου και των μεγάλων εταιριών. Καταργείται ακόμη και η διάκριση των εξουσιών, η μεγάλη δημοκρατική κατάκτηση και μάλιστα ... ευρωπαϊκή.

Οι λαοί (και τα έθνη) καταργούνται, τα κράτη-έθνη χάνουν κάθε αυτονομία

Στο άρθρο I-10 ορίζεται ότι «**Το Σύνταγμα και οι κανόνες δικαίου που θεσπίζονται από τα Όργανα της Ένωσης στο πλαίσιο της άσκησης των αρμοδιοτήτων που τους ανατίθενται υπερέχουν έναντι του δικαίου των κρατών μελών**»! Θρασύτατη διακήρυξη (και άκυρη, ως αντισυνταγματική), ιδιαίτερα όταν

τάχα αυτοπεριορίζεται με το «στο πλαίσιο της άσκησης των αρμοδιοτήτων που τους ανατίθενται», αφού μόνη της η Κομισιόν αναλαμβάνει και καταγράφει αυτές τις αρμοδιότητες και μετά ζητά την επικύρωση από τα κράτη μέλη της, χωρίς δικαίωμα λόγου και τροποποιήσεων. Άλλωστε αναλαμβάνει όλες τις αρμοδιότητες είτε αποκλειστικά είτε ως ... συντρέχουσες!

Έτσι στο άρθρο I-9 *«Η οριοθέτηση των αρμοδιοτήτων της Ένωσης διέπεται από την αρχή της ανάθεσης των αρμοδιοτήτων. Η άσκηση των αρμοδιοτήτων της Ένωσης διέπεται από τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας». «...Δυνάμει της αρχής της επικουρικότητας, στους τομείς οι οποίοι δεν υπάγονται στην αποκλειστική της αρμοδιότητα, η Ένωση παρεμβαίνει...».*

Μέχρι τώρα στους τομείς αυτούς τα κράτη-μέλη είχαν την αποκλειστική αρμοδιότητα. Αυτοί ήταν η βιομηχανία, η προστασία και η βελτίωση της ανθρώπινης υγείας, η παιδεία, η επαγγελματική κατάρτιση, η νεολαία και ο αθλητισμός, ο πολιτισμός και η πολιτική προστασία (άρθρο I-16). Με το «Σύνταγμα» αυτό και οι τομείς αυτοί υπόκεινται στην υποστηρικτική, συντονιστική ή συμπληρωματική δράση (το ίδιο άρθρο)!! Και μάλιστα, αν σ' αυτές τις δράσεις δε συμφωνεί το κράτος μέλος, ακολουθείται μια αλλοπρόσαλλη διαδικασία στο λεγόμενο **«Πρωτόκολλο σχετικά με την εφαρμογή της επικουρικότητας και της αναλογικότητας»** προσαρτημένο στο «Σύνταγμα». Για τα πάντα μπορεί η Επιτροπή να νομοθετεί, ακόμη και για τα παραπάνω, όποτε και όπως της ...καπνίσει. Τότε, (παρ.5) **«Κάθε εθνικό κοινοβούλιο κράτους – μέλους ή κάθε σώμα αντιπροσώπων εθνικού κοινοβουλίου μπορεί, εντός προθεσμίας έξι εβδομάδων..., να απευθύνει προς τους Προέδρους (με κεφαλαία τώρα, ενώ το εθνικό κοινοβούλιο με μικρά γράμματα ...) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου των Υπουργών και της Επιτροπής αιτιολογημένη γνώμη, στην οποία εκτίθενται οι λόγοι για τους οποίους εκτιμά ότι η εν λόγω πρόταση δεν συνάδει με την αρχή της επικουρικότητας...»**, οπότε γίνεται ...δίκη(!) υπό όρους που προδικάζουν την απόφαση. Διότι μπορεί μεν η απόφαση να υποχρεώνει την Επιτροπή σε επανεξέταση, αλλά (παρ.6) **«...Μετά την επανεξέταση αυτή, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να διατηρήσει, να τροποποιήσει ή να αποσύρει την πρότασή της»!**

Δεν μπορεί να λειτουργεί βάσει του κατασκευάσματος αυτού το κράτος-μέλος ούτε καν ως νομαρχία της Ε.Ε.. Τώρα πλέον φάνηκε καθαρά γιατί οι άρχουσες ελίτ των διάφορων (κυρίως μικρών) κρατών θέλουν να μουν στην Ε.Ε. Θα είναι προστατευμένες από λαϊκές απαιτήσεις, ακόμη και από τυχόν θερμόαιμους φιλοευρωπαϊστές πολιτικούς, που όμως θα αμφισβητήσουν ενδεχομένως τα προνόμιά τους, όπως φάνηκε πρόσφατα στη χώρα μας με το «πρόβλημα» του «βασικού μετόχου», όπου έσπευσε η Επιτροπή να προστατεύσει τους «νταβατζήδες» από την εφαρμογή του ελληνικού Συντάγματος. Τα ίδια θα συμβαίνουν πλέον στους χώρους της υγείας, παιδείας, νεολαίας και αθλητισμού, επαγγελματικής κατάρτισης, πολιτισμού, πολιτικής προστασίας και ... βιομηχανίας. Εδώ θα φουντώσουν χιλιάδες πλέον «νταβατζήδες», που θα τους προστατεύουν οι κανόνες της ελεύθερης αγοράς και του ... ανόθευτου ανταγωνισμού. Κι ας υπάγονταν οι τομείς αυτοί στην αρμοδιότητα των εθνικών κυβερνήσεων!

Το νέο φαινόμενο: η συμμετοχική δημοκρατία

Ενώ οι λαοί (και η λέξη ακόμη) απουσιάζουν από το «Σύνταγμα» αυτό, εισάγεται ο νέος όρος, οι πολίτες της Ένωσης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις (τους), η πρώτη δειλή καθιέρωση των λεγόμενων **«μη κυβερνητικών οργανώσεων»**, στις οποίες αναφερθήκαμε προηγουμένως. Ενώ απειλούν τα μη φιλοευρωπαϊκά κόμματα με το άρθρο I-45 παρ.4, όπου **«τα πολιτικά κόμματα, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, συμβάλλουν στη διαμόρφωση της ευρωπαϊκής πολιτικής συνείδησης και**

στην έκφραση της βούλησης των πολιτών της Ένωσης» (τι θα γίνει αν δε συμβάλλουν στην ... ευρωπαϊκή συνείδηση;), από την άλλη ευνοούν τους ... πολίτες (;) με το άρθρο I-46 «Αρχή της συμμετοχικής δημοκρατίας: παρ.1 Τα όργανα της Ένωσης δίδουν, με τα κατάλληλα μέσα (και χρηματοδοτήσεις;), στους πολίτες και τις αντιπροσωπευτικές ενώσεις (;) τη δυνατότητα να...». Ο Γιωργάκης, φαίνεται, πήρε πρώτος το μήνυμα: τα κόμματα τέλος! Αλλά τότε πώς οι πολίτες (έστω) της Ένωσης θα διεκδικήσουν δικαιότερη κοινωνία και ανθρώπινη ζωή για όλους;

Οι τράπεζες υπεράνω όλων

Το όνειρο των κεφαλαιούχων, της ανώτερης αστικής τάξης, φαίνεται να πραγματοποιείται τον 21^ο αιώνα, μετά τους αγώνες (!) εκατονταετιών. Να κατοχυρωθεί η απόλυτη ασυδοσία τους και να κυριαρχούν τα κεφάλαια επί της πολιτικής. Διότι πραγματική πολιτική σημαίνει αγώνες για μια καλύτερη, δικαιότερη, πιο ανθρώπινη κοινωνία, κάτι που αυτό το κατασκεύασμα απαγορεύει εις τους αιώνες των αιώνων. Έτσι τα αντιπροσωπευτικά όργανά τους, οι τράπεζες, κατοχυρώνουν την ισχύ τους: (άρθρο III-185) *«Πρωταρχικός στόχος του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών είναι η διατήρηση της σταθερότητας των τιμών. Το Ε.Σ.Κ.Τ. ενεργεί σύμφωνα με την αρχή της ανοιχτής οικονομίας της αγοράς με ελεύθερο ανταγωνισμό»*. Ούτε λέξη για ανάπτυξη, για απασχόληση, για εξασφάλιση ανθρώπινης ζωής. Ρητά και κυνικά: μόνο ανοικτή αγορά και ελεύθερος ανταγωνισμός. Κανένα περιθώριο για άσκηση κοινωνικής πολιτικής, δηλ. πολιτικής! Και σε επίδειξη ισχύος (III-186): *«Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπει την έκδοση τραπεζογραμματίων ευρώ ... τα κράτη μέλη μπορούν (!) να εκδίδουν κέρματα ευρώ, η ποσότητα των οποίων τελεί υπό την έγκριση της Ε.Κ.Τ. ...»*. Τι τους χρειάζονται, επιτέλους, τα κράτη μέλη; Γιατί δεν τα «καταργούν» μια και καλή, ώστε να μην υπάρχει κανένας φραγμός στην προέλαση του εφιάλτη της παγκοσμιοποίησης;

γ) Η αρχή της προστασίας του απολυταρχισμού της αγοράς και του ανόθευτου ανταγωνισμού (!!!)

Ας κλείσουμε όμως με τη λεγόμενη «Ρήτρα Αλληλεγγύης». Θα περιμέναμε με τη ρήτρα αυτή (έστω και υποκριτικά) να καθιερώνονταν η αλληλοπροστασία και η αλληλεγγύη ανάμεσα στα κράτη μέλη. Θα ήταν, φυσικά, αφέλεια. Διαβάσουμε: (άρθρο I-42) *«Η Ένωση και τα κράτη μέλη της ενεργούν από κοινού με πνεύμα αλληλεγγύης, εάν ένα κράτος μέλος δεχθεί τρομοκρατική επίθεση ή πληγεί από φυσική ή ανθρωπογενή καταστροφή. Η Ένωση κινητοποιεί όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή της, συμπεριλαμβανομένων των στρατιωτικών μέσων..., για...»*. Έτσι οι όποιες κινητοποιήσεις κατά της θεοποίησης της Αγοράς κ.λ.π. θα ονομάζονται τρομοκρατικές επιθέσεις και ... ανθρωπογενείς(!) καταστροφές και οι διάφορες ελίτ, πρωτογενείς ή ευρωγενείς, θα αισθάνονται ασφαλείς!

Και μια και μιλήσαμε για «στρατιωτικά μέσα», ας υπογραμμίσουμε και τις «Ειδικές διατάξεις εφαρμογής της κοινής πολιτικής ασφάλειας και άμυνας», άρθρο I-40: *«Η κοινή πολιτική ασφάλειας και άμυνας αποτελεί εγγενές (!) στοιχείο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας (Κ.Ε.Π.Π.Α.) ... Η Ένωση μπορεί να κάνει χρήση των μέσων αυτών σε αποστολές εκτός Ένωσης (!), προκειμένου να διασφαλίζει τη διατήρηση της ειρήνης, την πρόληψη (!) των συγκρούσεων και την ενίσχυση της διεθνούς ασφάλειας, σύμφωνα με τις αρχές του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών...»*.

Και αν ένα μέλος δεχτεί επίθεση από άλλο κράτος; Ας τα βγάλει πέρα μόνο του. Η Ένωση ενδιαφέρεται μόνο για την κατίσχυσή της (μαζί με τις ΗΠΑ) όπου τα συμφέροντα των μεγάλων της απαιτούν. Ακόμη και προληπτικά!

Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να αποκλείσουν εις το διηνεκές οποιαδήποτε κοινωνική αλλαγή. Και φαίνεται να πιστεύουν (ή μάλλον να μας κάνουν να νομίζουμε ότι πιστεύουν) ότι θα το κατορθώσουν ...

Όσο γι' αυτούς που δυσανασχετούν με το «Ευρωσύνταγμα», αλλά ευελπιστούν σε αγώνες αλλαγής του (παρόλο που, **κατά παγκόσμια πρωτοτυπία, δεν υπάρχει νομική δυνατότητα τροποποίησής του**, σύμφωνα πάντοτε με το ίδιο, αφού και για την παραμικρή αλλαγή θα απαιτείται περίπλοκη διαδικασία και «κοινή συμφωνία»!), να θυμίσουμε πως, αν κάτι ανάλογο, όπως πρότειναν και τότε μερικοί που έπαιζαν το ρόλο του διαμεσολαβητή, επιχειρούσαμε και μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, δε θα υπήρχαμε καν. Θα είχαμε υποστεί όλες τις γενοκτονίες.

Κι όμως αυτό το κείμενο το ψήφισαν το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ.!

[Σημείωση: όλα τα θαυμαστικά και ερωτηματικά στο κείμενο είναι δικά μας.]

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Όσα προαναφέραμε δείχνουν ότι η συμμετοχή μας στην ΕΟΚ/Ε.Ε. όχι μόνο δεν κατοχύρωσε και δε διεύρυνε τη δημοκρατία (όπως ισχυρίζονταν οι ευρωπαίους), αλλά, αντίθετα, οδηγεί σταθερά στην αποδόμηση και φαλκίδευσή της.

Η δημοκρατία, όμως, δεν είναι ένα δευτερεύουσας σημασίας ανθρώπινο αγαθό. Είναι βασικό και αναγκαίο στοιχείο για κάθε απελευθερωτική προσπάθεια, για οποιαδήποτε πορεία προόδου, ατομική και συλλογική. Και δεν είναι μόνο αναγκαίο μέσο για όλα αυτά. Είναι ταυτόχρονα αυτοσκοπός, στοιχείο αναπόσπαστο κάθε αυτοολοκλήρωσης, τόσο ως δικαίωμα του ατόμου στην πορεία του για κατάκτηση της προσωπικότητας, όσο και ως υποχρέωση σεβασμού του άλλου για τη συγκρότηση μιας ομαλής και δίκαιης κοινωνίας.

Αυτά όμως αποκλείονται όσο θα ισχύει η ένταξή μας, η συμμετοχή μας στην ΕΟΚ/Ε.Ε.. Μόνο με την απελευθέρωσή μας από αυτήν θα μπορούν να λειτουργούν και να διευρύνονται οι δημοκρατικοί μας θεσμοί, ώστε:

Α) Όλοι οι νόμοι να ψηφίζονται από τη **Βουλή των Ελλήνων**, όλες οι πολιτικές επιλογές να γίνονται από την **ελληνική κυβέρνηση και ευρύτερα από την Ελληνική Πολιτεία**, με βάση τα συμφέροντα του ελληνικού λαού ή τα αμοιβαία συμφέροντα (αν πρόκειται για συμφωνίες με άλλα κράτη), χωρίς υπαγορεύσεις από ξένα κέντρα. Για ζητήματα που απαιτούν παγκόσμια συνεννόηση, όπως η προστασία του περιβάλλοντος και το έργο της UNESCO, η θέση της Ελλάδας να καθορίζεται με κριτήριο το όφελος της ανθρωπότητας και όχι των ιδιωτικών εταιριών ενέργειας, ηλεκτρονικών παραγωγών κ.λ.π. Για ζητήματα που θεωρούνται κρίσιμα για το μέλλον μας να αποφασίζει άμεσα ο ελληνικός λαός με **δημοψηφίσματα**, ύστερα από ανοιχτό και επαρκή διάλογο.

Β) Παράλληλα, αν η ελληνική κοινωνία το αποφασίσει, να λειτουργούν **θεσμοί λαϊκής συμμετοχής** (λαϊκές συνελεύσεις, εργοστασιακά συμβούλια, συνεταιρισμοί, συνοικιακές επιτροπές, επιστημονικές ενώσεις κ.λ.π.), που να ελέγχουν την κεντρική και την τοπική εξουσία και να ασκούν ένα μέρος από αυτήν.

Γ) Ο ελληνικός λαός να έχει πρόσβαση σε όλες τις πληροφορίες που τον αφορούν. **Όλες οι πολιτικές απόψεις να διακινούνται ελεύθερα** και να προβάλλονται από τα ΜΜΕ. Και αν, πάλι, η ελληνική κοινωνία το αποφασίσει, να υπάρχει έλεγχος και περιορισμός της ασυδοσίας τους, ενδεχομένως μέχρι να γίνει κατανοητό και αποδεκτό ότι είναι εντελώς παράλογο να ανήκει η πληροφόρηση, ένα κοινωνικό αγαθό, σε ιδιώτες επιχειρηματίες και όχι σε κοινωνικές ομάδες (π.χ. δήμους, ενώσεις εργαζομένων κ.λ.π.) ή και σε ένα κοινωνικό κράτος. [Είναι σαφές ότι με όλα αυτά δεν

υποστηρίζουμε τον έλεγχο των ΜΜΕ από μια συγκεντρωτική κεντρική εξουσία, όπως συνέβαινε στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού».]

Δ) Οι **τρομονόμοι** να καταργηθούν και να εξασφαλίζεται η **ελευθερία** κάθε πολιτικής ή συνδικαλιστικής δραστηριότητας που σέβεται τους δημοκρατικούς θεσμούς.

Ε) Οι όποιες πολιτικές προτάσεις για δικαιότερη κοινωνία, για πραγματική παιδεία, εργασία, ασφάλιση, υγεία, πολιτιστική ανάπτυξη, μοντέλο ή μοντέλα οικονομικής ανάπτυξης να μπορούν να γίνονται αντικείμενο ελεύθερου πολιτικού διαλόγου, να προκρίνονται ή να απορρίπτονται.

Αυτά τα αυτονόητα τώρα αποκλείονται από την ΕΟΚ/Ε.Ε., όπως ρητά αναφέρεται στην αποκαλούμενη «συνταγματική συνθήκη», που ουσιαστικά ισχύει, παρά την καταψήφιση και απόρριψή της.

ΜΕΡΟΣ II

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Η Ε.Ε.

Το δεύτερο βασικό επιχείρημα του Κ. Καραμανλή και των άλλων ευρωπαϊστών για την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ το 1980 ήταν ότι κανείς (δηλ. η Τουρκία) δε θα τολμούσε να απειλήσει μια «χώρα – ισότιμο μέλος της ευρωπαϊκής οικογένειας», ότι **σε κάθε εθνικό μας πρόβλημα θα είχαμε τη συμπαράσταση των εταίρων μας** κι έτσι θα εδραιώναμε την εδαφική μας ακεραιότητα και την ειρήνη. Το επιχείρημα εφάνταζε ισχυρό και από το γεγονός ότι η Τουρκία και όσοι θα μπορούσαν να μας δημιουργήσουν προβλήματα στο μέλλον (οι βόρειοι γείτονες) δεν ήταν μέλη της ΕΟΚ. Πώς ήταν δυνατόν η ΕΟΚ να υποστηρίξει τις επεκτατικές επιδιώξεις ενός **μη μέλους** της και να αφήσει ανυπεράσπιστα μια **χώρα μέλος** της, που μάλιστα είναι αφοσιωμένη στη διεθνή νομιμότητα;

Παρότι αυτός ο ισχυρισμός αποδείχτηκε στα επόμενα 24 χρόνια τελείως αυθαίρετος, ως αντίληψη πέρασε στο υποσυνείδητο του μέσου Έλληνα πολίτη, λόγω της οργιώδους πλύσης εγκεφάλου.

Όταν το 1999 αποφασίστηκε η δημιουργία του «**ευρωστρατού**», οι ευρωπαϊστές εφεύραν καινούργιο επιχείρημα, ότι η Ε.Ε. με το στρατό της θα προστατεύει τα σύνορά μας, που απειλούνται κυρίως από την Τουρκία, που υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ. Αναβίωση του συνθήματος «Ελλάς-Γαλλία συμμαχία», ως αντίβαρο της συμμαχίας Τουρκίας-ΗΠΑ.

Όταν άρχισε να γίνεται γνωστό τι είναι στην πραγματικότητα ο «ευρωστρατός», ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε καμιά βοήθεια από αυτόν, το επιχείρημα ξεχάστηκε και κρίθηκε ότι κάθε σχετική συζήτηση πρέπει να σταματήσει, γιατί γίνονται γνωστές λεπτομέρειες, που καθόλου δεν πρέπει να γνωρίζει ο ελληνικός λαός.

Έτσι, ως τελευταία γραμμή άμυνας των ευρωπαϊστών, απέμεινε ο ισχυρισμός ότι, «**αν φύγουμε από την Ε.Ε., θα μας τιμωρήσουν**», χρησιμοποιώντας και υποστηρίζοντας την Τουρκία, με οδυνηρές συνέπειες στο Αιγαίο και τη Θράκη. Όμως, η αλήθεια είναι ότι:

Α) Καμιά συμπαράσταση δεν είχαμε και δεν έχουμε από την Ε.Ε. σε κανένα εθνικό μας θέμα. Αντιθέτως υποστηρίζουν, συνήθως, κάθε παράλογη διεκδίκηση σε βάρος μας.

Β) Η Ε.Ε. δεν είναι άλλος πόλος από τις ΗΠΑ, αλλά ο κυριότερος σύμμαχος και υποστηρικτής τους.

Γ) Ο «ευρωστρατός» ούτε τώρα έχει ούτε ποτέ θα έχει ως αποστολή την υπεράσπιση των συνόρων της Ε.Ε., άρα και των συνόρων της Ελλάδας. Δρα ως παράρτημα του ΝΑΤΟ.

Δ) Η συμμετοχή μας στην Ε.Ε. αυξάνει τους κινδύνους για την εθνική μας ακεραιότητα και την ειρήνη.

Ε) Μια άλλη πολιτική, που θα περιλαμβάνει την αποχώρηση από την Ε.Ε., δημιουργεί καλύτερες προϋποθέσεις για τη διασφάλιση της εθνικής μας ακεραιότητας και της ειρήνης.

Α) Η Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΜΑΤΑ

Σε όλες τις διαφορές που έχει η Ελλάδα με άλλες χώρες, κυρίως με την Τουρκία, αλλά και με την Αλβανία και την ΠΓΔΜ, η ΕΟΚ/Ε.Ε. ή είναι απούσα ή υποστηρίζει την άλλη πλευρά, δηλαδή δεν υποστηρίζει την Ελλάδα, που είναι μέλος της, αλλά την άλλη χώρα, που δεν είναι μέλος της. Έτσι η **συμμετοχή μας στην ΕΟΚ/Ε.Ε. ή μας είναι άχρηστη ή μας είναι επιζήμια**. Συγκεκριμένα:

α) Κυπριακό

Οι Αγγλοαμερικάνοι επινόησαν ως λύση του Κυπριακού το διαβόητο σχέδιο Ανάν, που νομιμοποιούσε τα (κατά το Διεθνές Δίκαιο) εγκλήματα της εισβολής, της κατοχής, της αναγνώρισης του ψευδοκράτους και του εποικισμού, νομιμοποιούσε τη διχοτόμηση, αναβάθμιζε πέραν πάσης λογικής την τουρκική πλευρά, διαιωνίζει την παραμονή των αγγλικών βάσεων και, μακροπρόθεσμα, στόχευε στην πλήρη εκδίωξη του ελληνισμού από το νησί (βλέπε ΑΣΚΕ-3). Γι' αυτό στα **δημοψηφίσματα της 24/4/2004**, ενώ οι Τούρκοι έποικοι και οι μισοί Τουρκοκύπριοι, που απέμειναν στην Κύπρο, το αποδέχτηκαν (όπως ήταν φυσικό) με 64%, οι Ελληνοκύπριοι το απέρριψαν με 76%. [Ο Γ. Σεφέρης υπήρξε προφητικός το 1955: *«Το θαύμα λειτουργεί ακόμα στην Κύπρο»* ...]

Εάν ήθελε η Ε.Ε., μπορούσε εύκολα να αντιδράσει στο σχέδιο αυτό, επικαλούμενη την παραβίαση των 3 βασικών της ελευθεριών (μετακίνησης, εγκατάστασης, περιουσίας), που κατοχυρώνονται στην κοινοτική νομοθεσία, για να εξασφαλίζουν μεγαλύτερη κερδοφορία στις μεγάλες της επιχειρήσεις. Αλλά και αν δεν ήθελε, όφειλε να το κάνει, για να περιφρουρήσει την «αξιοπιστία» της.

Όπως είναι γνωστό, η στάση της Ε.Ε. ήταν ακριβώς αντίθετη. Όλα της τα όργανα, όλοι οι αξιωματούχοι της σε κάθε ευκαιρία, από την πρώτη στιγμή που παρουσιάστηκε το σχέδιο μέχρι τη μέρα των δημοψηφισμάτων, υποστήριξαν μετά μανίας το σχέδιο, δέχτηκαν να περιληφθούν οι αποκλίσεις από τις 3 ελευθερίες στο πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο και αναβάθμισε τις σχέσεις της με το ψευδοκράτος, δια του εκπροσώπου της στην Κύπρο Βαν ντε Μίρ, πολύ πριν την 1/5/04.

Το επιστέγασμα ήταν η **συμμετοχή της Ε.Ε. στους εκβιασμούς των Αγγλοαμερικανών προς τους Ελληνοκυπρίους** ότι, αν δε δεχτούν το σχέδιο, θα υποστούν βαρείες συνέπειες. Ο επίτροπος Φερχόνγκεν είπε ότι *«η Κύπρος έχει ανάγκη ισχυρών διεθνών ερεισμάτων, είναι δε μια χώρα που ζει από τον τουρισμό και ως εκ τούτου δεν έχει την πολυτέλεια να δημιουργεί την εικόνα του παραχοποιού»*. Ο Σολάνα κάλεσε τους Ελληνοκυπρίους *«να κατανοήσουν το τι διακυβεύεται και να συμπεριφερθούν με υπεύθυνο τρόπο»* και προέβλεψε ότι *«αν υπάρξει ΝΑΙ στο βόρειο τμήμα και ΟΧΙ στο νότιο τμήμα, η ζωή δε θα είναι η ίδια και όλοι οφείλουν να το γνωρίζουν αυτό»*. Ο πρόεδρος του Ευρωκοινοβουλίου Πατ Κοξ είχε το θράσος να κατηγορήσει την κυπριακή κυβέρνηση ότι *«δεν έγινε μια ισορροπημένη παρουσίαση του σχεδίου Ανάν»* και απείλησε ότι *«δεν είναι εικόνα μιας χώρας που κανονικά θα έπρεπε να τηρεί τα κριτήρια της Κοπεγχάγης»*. Έχουν συνηθίσει οι γεμπελίσκοι της Ε.Ε. να ακούγεται μόνο η δική τους άποψη. Το Ευρωκοινοβούλιο τάχθηκε με συντριπτική πλειοψηφία υπέρ του εκτρώματος του Ανάν (422 υπέρ, 30 κατά, 47 αποχές).

Παράλληλα, **προσπαθώντας να εξαγοράσουν τους Κυπρίους**, πρόσθεσαν κι αυτοί 300-400 εκατ. ευρώ στα 800 εκατ. δολάρια των Αμερικανών, που θα τα έδιναν μόνον αν γινόταν δεκτό το σχέδιο Ανάν.

Αντιθέτως, η Ρωσία (κυρίως), η Κίνα, η Αλγερία και άλλες χώρες, που δεν είναι μέλη της Ε.Ε. μας υποστήριξαν στο Συμβούλιο Ασφαλείας κι έτσι δεν πέρασε η πρόταση των Αγγλοαμερικανών.

Μετά τον κόλαφο του δημοψηφίσματος από τους Ελληνοκυπρίους, όλοι οι αξιωματούχοι της Ε.Ε. εξέφρασαν τη δυσφορία τους. «Ευρωπαϊκή ομοβροντία» ήταν ο τίτλος της ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ (26/4/04). Συγχρόνως έπλεξαν το εγκώμιο των Τουρκοκυπρίων, δηλ., αφού τους έφτιαξαν ένα σχέδιο-δώρο, μετά τους έδωσαν και συγχαρητήρια που το δέχτηκαν!! Εξ άλλου, η Κομισιόν προσπαθεί να αποκαταστήσει απ' ευθείας εμπορικές σχέσεις με τον Αττίλα, θεωρώντας τον ως «τρίτη χώρα», παρακάμπτοντας την Κυπριακή Δημοκρατία και παραβιάζοντας ακόμη και αυτή τη Συνθήκη Προσχώρησης της Κύπρου στην Ε.Ε., σε αгаστή συνεργασία με τους Αμερικανούς. **«Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ καλωσόρισε τα βήματα της Ε.Ε. σε ό,τι αφορά τους Τουρκοκύπριους και ιδιαίτερα τις απ' ευθείας εμπορικές ανταλλαγές μαζί τους. Είμαστε σε συντονισμό με την Ε.Ε..»**, δήλωσε ο εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Ρ. Μπάουτσερ στις 9/7/2004.

Η αρνητική στάση της Ε.Ε. στο Κυπριακό προϋπάρχει του σχεδίου Ανάν. Θυμίζουμε ότι στην **κρίση των S-300**, οι οποίοι θα ήταν αποφασιστικό μέσο άμυνας της Κύπρου σε ενδεχόμενο νέο Αττίλα, η Ε.Ε. συντάχθηκε με ΗΠΑ-Τουρκία εναντίον Ελλάδας-Κύπρου και οι ακριβοπληρωμένοι πύραυλοι αναπαύονται σε αποθήκες της Κρήτης. Δηλαδή η Ε.Ε. ποτέ δεν ήθελε την Κύπρο κυρίαρχη και ανεξάρτητη.

Χαρακτηριστικό είναι ότι το Δεκέμβριο 2005, ενώ ο Βρετανός πρωθυπουργός Τόνι Μπλερ ήταν προεδρεύων της Ε.Ε., η σύζυγός του ως δικηγόρος ανέλαβε την υπεράσπιση Άγγλων σφετεριστών ελληνοκυπριακών περιουσιών στην κατεχόμενη Κύπρο, έναντι 75.000 ευρώ, το μεγαλύτερο μέρος από τα οποία θα καταβάλει το τουρκικό κράτος. Κανένα όργανο και κανείς αξιωματούχος της Ε.Ε. δεν αποδοκίμασε την κ. Σέρι Μπλερ. Παρ' όλ' αυτά εξακολουθούν ακόμη οι αυταπάτες (ως τότε;) για **«ευρωπαϊκή λύση» του Κυπριακού**.

Η συμμετοχή της Ελλάδας και της Κύπρου στην Ε.Ε. έχει ολέθρια αποτελέσματα, όπως φάνηκε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών (17-18/12/04) και στο Συμβούλιο των υπ. Εξ. στο Λουξεμβούργο (Σεπτ. 2005), οπότε αποφασίστηκε η έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Τουρκία, χωρίς να τεθούν οι αυτονόητοι όροι (που πάντα έθετε η ελληνική πλευρά) για απομάκρυνση του στρατού κατοχής και των εποίκων, για αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας (άρα κατάργηση του ψευδοκράτους), για επιστροφή των προσφύγων και των περιουσιών τους. Οι αποφάσεις αυτές έχουν για πρώτη φορά και τις υπογραφές της Ελλάδας και της Κύπρου. Αυτή θα είναι η μεγαλύτερη ζημιά από τη συμμετοχή μας. Πώς θα επαναφέρουμε αξιόπιστα τα δίκαια αιτήματά μας σε οποιαδήποτε μελλοντική διαπραγμάτευση;

Εάν η Ελλάδα και η Κύπρος δεν ήσαν μέλη της Ε.Ε., η Ε.Ε. θα είχε λιγότερα μέσα για να μας εκβιάζει να δεχτούμε μια αγγλοαμερικάνικη λύση κι εμείς λιγότερους λόγους για να υπολογίζουμε τη γνώμη της και θα μπορούσαμε να διαπραγματευτούμε καλύτερα μια δίκαιη λύση του Κυπριακού. Όσο για τη λεγόμενη «ευρωπαϊκή λύση», αν περιμένουμε από τους άλλους να μας «σώζουν», τα αποτελέσματα θα είναι πάντοτε αντίθετα.

β) Αιγαίο

Η Τουρκία, με την υποστήριξη των ΗΠΑ, θεωρεί ότι το μισό Αιγαίο της ανήκει. Για να δημιουργεί τετελεσμένα, με σκοπό να τα νομιμοποιεί αργότερα, προβαίνει σε προκλητικές ενέργειες, στις οποίες η Ε.Ε. καθόλου δεν αντιδρά. Έτσι:

Το 1987 η Τουρκία έβγαλε για έρευνες στο Αιγαίο το πλοίο **«Σισμίκ»**, η Ελλάδα αντέδρασε και δημιουργήθηκε σοβαρή κρίση, κατά τη διάρκεια της οποίας η Ε.Ε. ήταν απύσχα.

Το 1996 Τούρκοι στρατιώτες κατέλαβαν την ελληνική νησίδα **Ίμια**, απέναντι από την Κάλυμνο, και ύψωσαν την τουρκική σημαία. Νέα κρίση, πάλι απούσα η Ε.Ε.. Ούτε ένας αξιωματούχος της δε βρέθηκε να κάνει μια δήλωση, παρότι άλλο κράτος-μέλος της Ε.Ε. (Ιταλία), στην οποία ανήκαν μέχρι το 1948 τα Δωδεκάνησα, γνωρίζει, με τις συνθήκες που έχει υπογράψει, ότι τα Ίμια είναι ελληνικά.

Την ελληνική κυριαρχία στο Αιγαίο αμφισβητεί η Τουρκία με συνεχείς ασκήσεις, παραβιάσεις και παραβάσεις. Σε καμιά τουρκική πρόκληση η Ε.Ε. δε μας συμπαράσταθηκε. Ο Γάλλος υπουργός Άμυνας Ρισάρ (προεδρεύων τότε) σε μία απ' αυτές δήλωσε ευθαρσώς ότι η Ελλάδα έχει μεν δίκιο, αλλά η Ε.Ε. δεν είχε κανένα συμφέρον να αναμιχθεί στο πρόβλημα!!

Στα κριτήρια που έχει θέσει η Ε.Ε., για να ξεκινήσει ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Τουρκία, υπάρχει μόνο μια γενική αναφορά στην «επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών» και δεν απαιτεί η Ε.Ε. από την Τουρκία, ως όφειλε, τα εξής:

Α) Να άρει την απόφαση της τουρκικής εθνοσυνέλευσης για **casus belli** στο Αιγαίο, αν η Ελλάδα ασκήσει το δικαίωμα, που της παρέχει το Διεθνές Δίκαιο και το έχουν ασκήσει όλες σχεδόν οι χώρες του κόσμου, να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα από τα 6 στα 12 μίλια.

Β) Να υπογράψει τη Σύμβαση για το **Δίκαιο της Θάλασσας** (Montego Bay) και να δεχθεί τη γενική δικαιοδοσία της Χάγης.

Αντιθέτως, με το πρόγραμμα «**Ανοιχτοί Ουρανοί**» της Ε.Ε. άλλαξε στην πράξη το FIR Αθηνών. Με τη συμμετοχή μας στον ευρωατλαντικό άξονα (NATO-Ε.Ε.) έχουμε αποδεχτεί περιορισμό της κυριαρχίας μας στο Αιγαίο υπέρ του NATO και της Τουρκίας και την επικράτηση ενός ασαφούς καθεστώτος, που εγκυμονεί κινδύνους. Εάν π.χ. κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων εκδηλωνόταν τρομοκρατική ενέργεια από αέρος κατά ελληνικού νησιού του Ανατ. Αιγαίου, θα έσπευδαν για «βοήθεια» τουρκικά αεροπλάνα!! Το 2003 οι ευρωπαῖστες που μας κυβερνούν δέχτηκαν την αλλαγή των αεροδιαδρόμων του Αιγαίου και τον Οκτώβριο του 2004 δέχτηκαν την κατάργηση των ορίων του FIR Αθηνών για αεροπορική και ναυτική έρευνα και διάσωση στο Αιγαίο, παραχωρώντας στην Τουρκία δικαιώματα που ποτέ δεν είχε. Αν συνεχίσουν να μας κυβερνούν οι ευρωπαϊστές, θα ακολουθήσουν και άλλα ανάλογα.

Οι ευρωπαϊστές μας ισχυρίζονται ότι η «**ευρωπαϊκή προοπτική**» της Τουρκίας θα μειώσει την επιθετικότητά της στο Αιγαίο, γι' αυτό έχουν αναλάβει εργολαβικά την προώθηση της τουρκικής ένταξης. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών (Δεκ. 2004) «**χαιρέτησε τη βελτίωση των σχέσεων της Τουρκίας με τους γείτονές της καθώς και την προθυμία της να εξακολουθήσει να συνεργάζεται με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, με σκοπό την επίλυση των εκκρεμών συνοριακών διαφορών, κατά την αρχή της ειρηνικής διευθέτησης ...**» (Σ. 20). Όμως, τα επίσημα στοιχεία του ελληνικού υπουργείου Άμυνας αναφέρουν ότι: Το 2000 είχαν σημειωθεί **1.203** παραβάσεις του FIR Αθηνών από τουρκικά μαχητικά και το 2003 αυξήθηκαν σε **4.500**! Το 2000 οι Τούρκοι παραβίασαν **398** φορές τον ελληνικό εναέριο χώρο και το 2003 τον παραβίασαν **3.900** φορές! Το 2000 είχαμε **31** εμπλοκές μαχητικών και το 2003 είχαμε **1.020**! Το 2000 οι Τούρκοι χρησιμοποίησαν **74** οπλισμένα αεροπλάνα και το 2003 πάνω από **1.000**! [Η κατάσταση ήταν ακόμη χειρότερη το 2004 και το 2005. Τα επίσημα στοιχεία δεν έχουν ακόμη γνωστοποιηθεί]. Αυτή τη βελτίωση διαπιστώνει η Ε.Ε.!!

γ) Ελληνοτουρκική προσέγγιση

Οι πολιτικοί των κυβερνητικών μας κομμάτων, με τη συμπαράσταση μέρους των υπολοίπων, ακολουθούν συστηματικά την υπαγορευμένη από τις ΗΠΑ και την Ε.Ε.

πολιτική της «ελληνοτουρκικής προσέγγισης», που συνίσταται σε αμοιβαίες υποχωρήσεις, όπου υπάρχουν διαφορές, με διακηρυγμένο στόχο τη διατήρηση της ειρήνης και την οικονομική συνεργασία. Αυτό που παραλείπουν να μας λένε είναι ότι η Ελλάδα ποτέ μετά τη Συνθήκη των Σεβρών (1920) δε ζήτησε τίποτα από την Τουρκία, η οποία, αντιθέτως, έχει συνεχώς απαιτήσεις, οι οποίες μερικώς ικανοποιούνται με αμοιβαίες υποχωρήσεις, αποκαθίστανται η πολυπόθητη φιλία και η ειρήνη και μετά από λίγο οι απαιτήσεις επανυξάνονται. Όταν η επαύξηση είναι υπερβολική απειλείται ή χρησιμοποιείται βία, ώστε να δημιουργούνται τετελεσμένα (Πόλη, Ίμβρος, Αττίλας, Ίμια).

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με τα ξεϊμπέκικα του ανεκδιήγητου υπουργού της των εξωτερικών (και νυν αρχηγού του ΠΑΣΟΚ), έχοντας βέβαιη την υπερνήφιση του σχεδίου Ανάν, είχε έτοιμη αντίστοιχη συμφωνία για το Αιγαίο και τη Θράκη (το ομολόγησε ο ίδιος τον Οκτώβριο 2006), που δεν είδε το φως της δημοσιότητας, αλλά δεν είναι καθόλου δύσκολο να φανταστεί κανείς τι περιείχε.

Η κυβέρνηση της Ν.Δ., ενώ στις κρίσιμες μέρες του δημοψηφίσματος στην Κύπρο κράτησε μια στάση λιγότερο υποτελή, αμέσως μετά, κατά την επίσκεψη Ερτογάν στην Ελλάδα (αρχές Μάη 2004), επέστρεψε στην πολιτική «πρώτα φιλία και μετά επίλυση των προβλημάτων», τα ξεϊμπέκικα αντικαταστάθηκαν από τα χαλιά της κ. Εμινέ και τα κουμπαριλίκια Καραμανλή-Ερτογάν, τη στιγμή που η μισή Κύπρος είναι υπό την κατοχή της Τουρκίας, τη στιγμή που η Τουρκία υποστηρίζει, με απειλή πολέμου και συνεχείς παραβιάσεις και παραβάσεις, ότι τα χωρικά μας ύδατα και ο εναέριος χώρος μας είναι και θα είναι αιωνίως 6 μίλια, ότι οι μισές νησίδες και βραχονησίδες του Αιγαίου είναι τουρκικές, ότι δεν έχουμε δικαίωμα να εξοπλίζουμε τα ελληνικά νησιά του Αιγαίου (το ίδιο υποστήριζε και πέτυχε για την Κύπρο, ώστε να εισβάλει ανενόχλητα το 1974).

Κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Ερτογάν στην Ελλάδα τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις έκαναν άσκηση έρευνας και διάσωσης μεταξύ Σκύρου, Λέσβου και Χίου! Ο Ερτογάν περιόδευσε και στη Θράκη, όπου είπε στα *«αδέλφια της Δυτικής Θράκης»* ότι *«κανείς δε γύρισε να σας πει να εγκαταλείψετε την τουρκική σας ταυτότητα»*. Ο μειονοτικός δήμαρχος Αρριανών αποκάλυψε την Τουρκία *«μητέρα-πατρίδα»*. Το γεγονός ότι η Συνθήκη της Λωζάνης του 1923 χαρακτηρίζει τη μειονότητα μουσουλμανική και όχι τουρκική φαίνεται ότι δεν έχει ιδιαίτερη σημασία για τους ευρωπαίους που μας κυβερνούν, γι' αυτό σε ομοφωνία με τα ΜΜΕ εξέφρασαν την ευαρέσκειά τους, που ο Ερτογάν κατά την επίσκεψή του στην Ελλάδα δεν ήταν προκλητικός! Η κατάσταση συνέχεια θα επιδεινώνεται.

Αν η Ελλάδα δεν ήταν μέλος της Ε.Ε., αν δεν την κυβερνούσαν οι εκπρόσωποι της Ε.Ε., δε θα ήταν υποχρεωμένη να υπολογίζει τόσο πολύ τις συστάσεις και τις απαιτήσεις της Ε.Ε., θα μπορούσε πιο εύκολα να ακολουθεί πολιτική προς το δικό της συμφέρον. Αν δεν είμασταν «δεδομένοι», θα μας υπολόγιζαν και οι άλλοι περισσότερο και θα αντιμετωπίζαμε πιο αποτελεσματικά τις επεκτατικές σε βάρος μας επιδιώξεις.

δ) Μακεδονία

Είναι γνωστή η ευαισθησία της Ελλάδας στο ζήτημα της ονομασίας του γειτονικού μας κράτους των Σκοπίων, που σφετερίστηκε το όνομα της Μακεδονίας. Η χρήση του ονόματος «Μακεδονία» ή παραγώγου της ή συνθετικού ή διπλής ή τριπλής ονομασίας δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στα βόρεια σύνορά μας, όπως έχει αναλύσει επανειλημμένα το ΑΣΚΕ.

Η Ε.Ε. και οι χώρες μέλη της καθόλου δεν υπολογίζουν αυτή την ευαισθησία της Ελλάδας και, ενώ επισήμως δέχονται την ονομασία ΠΓΔΜ, που συμφωνήθηκε στη Ν. Υόρκη το Σεπτέμβριο του 1995 (Ενδιάμεση Συμφωνία), σε όλες τις συζητήσεις τους

ονομάζουν «Μακεδονία» το κράτος αυτό και «Μακεδόνες» τους πολίτες της, ικανοποιώντας τη δική τους επιθυμία, παρ' ότι δεν είναι καν ακόμη μέλος της Ε.Ε.. Οι παρευρισκόμενοι Έλληνες αξιωματούχοι δε διαμαρτύρονται, για να μη δυσαρεστήσουν τους ξένους προστάτες τους. Συγχρόνως η Ε.Ε. αδιαφορεί για τις επεκτατικές διακηρύξεις των Σκοπιανών σε βάρος της Ελλάδας, που διατυπώθηκαν από την πρώτη στιγμή της ίδρυσης του γειτονικού κράτους, παρότι η Ελλάδα είναι μέλος της Ε.Ε..

Στις 16/12/91, ύστερα από πρόταση της Ελλάδας, η ΕΟΚ έθεσε ως προϋπόθεση για την αναγνώριση του νεοσύστατου κράτους να μη χρησιμοποιήσει ονομασία που θα υποδηλώνει εδαφικές διεκδικήσεις. Η κοροϊδία έγινε φανερή μετά 1 μήνα, όταν η Επιτροπή Διαιτησίας της ΕΟΚ για τη Γιουγκοσλαβία (Επιτροπή Badinter) γνωμοδότησε (11/1/92) ότι *«η χρήση του ονόματος Μακεδονία δεν υποκρύπτει εδαφικές διεκδικήσεις»!!*

Χαρακτηριστική των διαθέσεων της ΕΟΚ/Ε.Ε. προς την Ελλάδα είναι η απίστευτη ενέργεια της Επιτροπής (Κομισιόν) να παραπέμψει την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, επειδή η Ελλάδα αποφάσισε το εμπάργκο προς τα Σκόπια, ως αντίδραση για τη χρήση του ονόματος και του ήλιου της Βεργίνας! (Επαναλαμβάνουμε ότι η ΠΓΔΜ δεν είναι μέλος της Ε.Ε.!). Ευτυχώς, το δικαστήριο δε βρήκε καμμία νομική βάση, για να καταδικάσει την Ελλάδα.

Προφανώς τόσο η ΕΟΚ/ΕΕ όσο και οι εκπρόσωποί της που μας κυβερνούν στην Ελλάδα περιμένουν μερικά χρόνια (ματαίως, πιστεύουμε), για να εκτονωθεί η αντίδραση του ελληνικού λαού, ώστε μετά να αποδεχτούν λύση με βάση την **πρόταση Νίμιτς**, που στην πράξη θα σημαίνει ότι όλοι και παντού θα ονομάζουν το γειτονικό κράτος «Δημοκρατία της Μακεδονίας» και μόνο η Ελλάδα θα προσθέτει (για πόσο καιρό άραγε;) τη λέξη «Σκόπια». **Η Ε.Ε., μέσω του ύπατου εκπροσώπου της για θέματα εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας Χ. Σολάνα, εξέφρασε την πλήρη υποστήριξή της προς το απαράδεκτο αυτό σχέδιο.**

ε) «Τσαμουριά»

Διάφορες αλβανικές οργανώσεις, με τη διακριτική υποστήριξη του αλβανικού κράτους, θέτουν ζήτημα δικαιωμάτων αλβανικής μειονότητας στην «Τσαμουριά», στην περιοχή από τη Θεσπρωτία μέχρι την Πρέβεζα. Η Ε.Ε. αδιαφορεί για το ζήτημα αυτό. Δε διαμαρτυρήθηκε καν για τις προσβολές σε βάρος του προσώπου του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας Κ. Παπούλια κατά την επίσκεψή του το 2005 στην Αλβανία.

Όταν η Αλβανία αισθανθεί ισχυρότερη, αναμενόμενο είναι ότι θα εγείρει επισήμως διεκδικήσεις. Η στάση της Ε.Ε. προβλέπουμε ότι θα είναι πάλι εχθρική για την Ελλάδα.

Αντιθέτως, η Ε.Ε. ουδέποτε ενδιαφέρθηκε για τα δικαιώματα της ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία.

Β) Η Ε.Ε. ΚΑΙ ΟΙ ΗΠΑ

Οι ευρωπαϊστές, για να δικαιολογήσουν την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ το 1980 και την παραμονή μας στην Ε.Ε. σήμερα, ισχυρίζονται ότι η ΕΟΚ/Ε.Ε., ακόμη κι αν δεν είναι ωφέλιμη για την Ελλάδα, πρέπει να υπάρχει και να ενισχύεται, για να αποτελεί ένα αντίβαρο προς τις ΗΠΑ, έναν άλλο πόλο, που μπορεί να συμβάλλει στις παγκόσμιες ισορροπίες, ως δύναμη συνεννόησης, συνεργασίας και ειρήνης.

Το κακό για τους ευρωπαϊστές μας είναι ότι ισχυρίζεται ακριβώς τα αντίθετα η ίδια η Ε.Ε.. Στη **Σύνοδο Κορυφής της Χαλκιδικής τον Ιούνιο του 2003** έγινε ομόφωνα δεκτή η έκθεση Σολάνα, που αναφέρει: *«Η διατλαντική σχέση είναι αναντικατάστατη. Ενεργώντας από κοινού η Ε.Ε. και οι ΗΠΑ μπορούν να*

αποτελέσουν μια τρομερή δύναμη στην υπηρεσία του καλού στον κόσμο». Δήλωση μετανοίας και υποταγής προς το μικρόνοα Μπους, αποδοχή ακόμη και των μανιχαϊστικών του εμμονών και της φρασεολογίας του και όλα αυτά 3 μήνες μετά την εισβολή των Αμερικανών στο Ιράκ, για την οποία είχαν δυσανασχετήσει οι Ευρωπαίοι, αφού εθίγοντο σοβαρά τα οικονομικά τους συμφέροντα. Σχολιάζοντας αυτή την απόφαση, οι FINANCIAL TIMES του Λονδίνου σε πρωτοσέλιδο τίτλο τους χαρακτήρισαν την Ε.Ε. **«βοηθό Σερίφη της Αμερικής»!**

Ο Ρομάνο Πρόντι, ως Πρόεδρος της Κομισιόν, μετά τη συνάντησή του με το Μπους στις 25/6/2003 δήλωσε: **«Όταν η Ευρώπη και οι ΗΠΑ είναι ενωμένες, κανένα πρόβλημα και κανέναν εχθρό δεν μπορεί να μας αντισταθεί. Αυτό είναι το πραγματικό μάθημα.»** Την επομένη της επανεκλογής του Μπους (4/11/2004) ο προεδρεύων του Συμβουλίου Υπουργών Ολλανδός Μποτ δήλωσε: **«Ο κ. Μπους είναι πραγματικά ο επικεφαλής σε ό,τι αφορά στις διατλαντικές σχέσεις, αλλά και στην παγκόσμια εξέλιξη»!**

Δηλώσεις και αποφάσεις της Ε.Ε. στο παραπάνω πνεύμα μπορούμε να παραθέσουμε αναρίθμητες, ενώ δε βρίσκουμε καμία που να δικαιολογεί τους ισχυρισμούς των ευρωπαίων. Και μόνο το γεγονός ότι η Ε.Ε. διόρισε ως ύπατο αρμοστή της για την εξωτερική της πολιτική, την άμυνα και την ασφάλεια το διαβόητο κ. Σολάνα, γνωστό τσιράκι των Αμερικανών, που τον είχαν διορίσει προηγουμένως και Γ.Γ. του ΝΑΤΟ, δείχνει πόσο ανεξάρτητη από τις ΗΠΑ είναι η πολιτική της Ε.Ε..

Η Ε.Ε. δεν περιορίζεται στα λόγια, αλλά προχωρεί και σε πράξεις που της υπαγορεύουν οι ΗΠΑ, όπως η ταπεινωτική συμμόρφωση προς τις «αντιτρομοκρατικές» υποδείξεις (αντικατάσταση διαβατηρίων, παράδοση καταλόγων επιβατών, ψήφιση νόμων κ.λ.π.). Ο απερίγραπτος Γιωργάκης, ως υπουργός εξωτερικών της προεδρεύουσας Ελλάδας (υποτίθεται), πήρε το θάρρος να ζητήσει με συνέντευξή του στη «Ντε Στάνταρντ» του Βελγίου στις 21/5/03 τη συμμετοχή Αμερικανών παρατηρητών στα όργανα της Ε.Ε.! Το σύνθημα «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» όχι μόνο δεν είναι παρωχημένο, αλλά είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Όλ' αυτά δε σημαίνουν ότι δεν υπάρχουν, πέραν του εμπορικού ανταγωνισμού, διαφορές στρατηγικής και αντιθέσεις μεταξύ Ε.Ε. και ΗΠΑ, αλλά τις περισσότερες φορές αυτές δεν είναι σοβαρότερες από τις αντιθέσεις που αλληλοσπαράσσουν τα λόμπι που εξουσιάζουν τις ΗΠΑ. Σε κάθε περίπτωση, για να εκφράσει η Ε.Ε. άποψη έστω και κατ' ελάχιστο διαφορετική από της κυβέρνησης των ΗΠΑ (όπως πρόσφατα για την επίθεση του Ισραήλ κατά του Λιβάνου), πρέπει να έχει τη στήριξη ισχυρών αντιπολιτευόμενων κύκλων μέσα στις ΗΠΑ, ίσως και τη διακριτική ενθάρρυνση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, όταν αυτό διαφωνεί με τους χειρισμούς του Πενταγώνου.

Πολλές φορές οι εσωτερικές διαμάχες ανάμεσα στα λόμπι των ΗΠΑ μεταφέρονται στα όργανα της Ε.Ε. και συμβάλλουν στις διαλυτικές τάσεις που, ούτως ή άλλως, υπάρχουν μέσα στην Ε.Ε.. Τελικά όλοι ακολουθούν τον Πρόεδρο των ΗΠΑ, παρά τις διαφωνίες τους, όπως στην περίπτωση του Ιράκ, που προαναφέραμε.

Με αυτά τα δεδομένα, **η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ε.Ε. είναι ένας επιπλέον λόγος για να ακολουθούμε μια εξωτερική πολιτική που μας βλάπτει σοβαρά.**

α) Βαλκάνια

Είναι γνωστό ότι την προσπάθεια **διαμελισμού της Γιουγκοσλαβίας** ξεκίνησαν οι Γερμανοί και την μεθόδευσαν μέσω του «Γερμανικού Ευρωπαϊκού Κέντρου για Ζητήματα Μειονοτήτων», που χρηματοδοτείται γενναία από το γερμανικό κράτος, που χρησιμοποιήθηκε πολύ από το Χίτλερ και συνέχισε να λειτουργεί και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με τα ίδια πρόσωπα. Σύμβουλος του καγκελάριου Κολ δήλωσε στην «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» ότι ακόμη κι αν δεν υπήρχαν μειονότητες στη Γιουγκοσλαβία, οι Γερμανοί έπρεπε να τις ανακαλύψουν.

Στη συνέχεια αναμίχθηκαν οι Αμερικανοί και η Ε.Ε. ως σύνολο, η οποία ομόφωνα αποφάσισε τους απάνθρωπους **βομβαρδισμούς** και το **εμπάργκο**. Η ελληνική κυβέρνηση όχι μόνο δε μετέπεισε τους εταίρους της, όχι μόνο δεν άσκησε βέτο, όπως είχε δικαίωμα και υποχρέωση, αλλά συνυπέγραψε και τις δύο αποφάσεις και διέθεσε αεροδρόμια, λιμάνια, σιδηροδρομικές γραμμές και κάθε ευκολία στους νατοϊκούς εγκληματίες, παρότι οι δημοσκοπήσεις κατέγραφαν ότι το 98% των Ελλήνων ήταν αντίθετο. Έτσι τραυματίσαμε τις σχέσεις μας μ' ένα φιλικό, γειτονικό και ομόθρησκο λαό. Αν η Ελλάδα δεν ήταν μέλος της Ε.Ε., πολύ δύσκολα η οποιαδήποτε ελληνική κυβέρνηση (ακόμη κι αν την αποτελούσαν τα ίδια πρόσωπα) θα συμμετείχε σ' αυτό το έγκλημα.

Στη συνέχεια η Ελλάδα έστειλε ως σύμμαχος των ΗΠΑ «ειρηνευτικές» στρατιωτικές δυνάμεις στην πρώην Γιουγκοσλαβία, για την αποκατάσταση της (αμερικανοευρωπαϊκής) τάξης. Ο επίτροπος Βαν ντε Μπρουκ δήλωσε ότι η συνέχιση της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ στην περιοχή είναι απαίτηση και των 15 κρατών μελών της Ένωσης.

Ο **UCK**, η τρομοκρατική οργάνωση που ονομάστηκε «Απελευθερωτικός Στρατός του Κοσόβου», οργανώθηκε και εκπαιδεύτηκε από Γερμανούς και Αμερικανούς αξιωματικούς μέσα σε αλβανικό έδαφος και στην πόλη Ροστόκ της Γερμανίας. Ανάμεσα στους χρηματοδότες του ήταν οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ και το επίσημο γερμανικό κράτος, αφού απάλλαξε από τη φορολογία τις προσφορές προς την οργάνωση. Η στρατολογία γινόταν με δημοσιευμένες αγγελίες σε εφημερίδες χωρών της Ε.Ε., που υπόσχονταν δελεαστικούς μισθούς σε δολάρια. **Η Ε.Ε., που τόσο αγωνιά για την εξάπλωση της τρομοκρατίας, δεν ενοχλήθηκε!** Όπλα σύγχρονα, ισραηλινής και αμερικανικής κατασκευής, ήρθαν και από την Τουρκία. Όλ' αυτά δείχνουν πόσο πολύ η Ε.Ε. είναι δύναμη ειρήνης, όπως ισχυρίζονται οι ευρωπαϊστές.

β) Μέση Ανατολή

Η Ελλάδα είχε παραδοσιακά πολύ φιλικές σχέσεις με όλες τις αραβικές χώρες, από τις οποίες είχε και σημαντικά οικονομικά οφέλη (εξαγωγές, τεχνικά έργα, φτηνό και επαρκές πετρέλαιο). Μετά την ένταξη στην ΕΟΚ προσαρμοστήκαμε σταδιακά στη φιλοϊσραηλινή πολιτική της Ε.Ε. και οι σχέσεις με τους Άραβες αραίωσαν και ψυχράνθηκαν. Ο Κ. Σημίτης 8 χρόνια ως πρωθυπουργός δεν επισκέφθηκε ούτε μια αραβική χώρα!

Για την **εισβολή στο Ιράκ το 2003** η Ελλάδα διέθεσε τη μεγάλης σημασίας βάση της Σούδας, ενώ ακόμη και η Τουρκία αρνήθηκε να διαθέσει τη βάση του Ιντσιρλίκ στα Άδανα, αναγκάζοντας τους Αμερικανούς ν' αλλάξουν το σχέδιο της εισβολής. Όλες οι χώρες της Ε.Ε. διέθεσαν τον εναέριο χώρο τους και άλλες ευκολίες και πολλές έστειλαν και στρατεύματα (Βρετανία, Ιταλία, Ισπανία, Πολωνία κ.λ.π.). Η ευθυγράμμιση της Ε.Ε. με τις ΗΠΑ εκφράζεται και με την υποστήριξη που παρέχει η Ε.Ε. προς την κυβέρνηση των κουίςλινγκ, που εγκατέστησαν στο Ιράκ τα στρατεύματα κατοχής. **«Όλοι συμφωνούμε ότι υπάρχει ανάγκη σταθερής υποστήριξης στη μεταβατική ιρακινή κυβέρνηση»**, δήλωσε ο υπ. Εξ. της προεδρεύουσας Ολλανδίας Μπέρναρντ Μποτ στις 12/7/2004.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2003

Το αποκορύφωμα του εξευτελισμού της Ελλάδας στα μάτια των Αράβων ήταν η συμπεριφορά της χώρας μας μετά την ανανδρη δολοφονία από ισραηλινό πύραυλο του παραπληγικού **Παλαιστίνιου ηγέτη Γιασίν**, αμέσως μετά την έξοδό του από το ναό, όπου πήγε να προσευχηθεί. Ο πρώτος Γραμματέας της ελληνικής πρεσβείας στο Ριάντ της Σαουδικής Αραβίας, ύστερα από εντολή της ελληνικής κυβέρνησης, πήγε στην παλαιστινιακή πρεσβεία και υπέγραψε στο βιβλίο συλλυπητηρίων. Όμως την επόμενη μέρα ξαναπήγε και την ανακάλεσε, επειδή, όπως δήλωσε ο ίδιος, **«η Ε.Ε. θεωρεί τη Χαμάς τρομοκρατική οργάνωση και το δολοφονημένο Σεΐχη Γιασίν μη**

εκλεγμένο»!! (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 29/3/04). Τα σχόλια για τις συνέπειες που έχει η συμμετοχή μας στην Ε.Ε. περιττεύουν.

Όταν ο παλαιστινιακός λαός ανέδειξε στις εκλογές του 2006 πρώτη δύναμη τη Χαμάς και της ανέθεσε τη διακυβέρνηση, η Ε.Ε., ακολουθώντας τους Αμερικανούς, διέκρινε την οικονομική βοήθεια, δείχνοντας πόσο σέβεται τη δημοκρατία!

Τελευταίο δείγμα του χαρακτήρα της Ε.Ε. είναι η στάση της στην ισραηλινή εισβολή στο **Λίβανο** το καλοκαίρι του 2006. Αρχικά η Ε.Ε., σε συντονισμό με τις ΗΠΑ, δεν αναμίχθηκε, αναμένοντας έναν ακόμη στρατιωτικό περίπατο του Ισραήλ. Όταν φάνηκε ότι η εισβολή εξελίσσεται σε φιάσκο, υποστήριξε την απόφαση 1701 του ΟΗΕ, με την οποία περιέσωσαν το Ισραήλ και την οποία ο Πρόεδρος Άσαντ της Συρίας χαρακτήρισε «αποτέλεσμα της αμερικανικής ηγεμονίας». Γάλλοι και Ιταλοί έσπευσαν να προσφέρουν στρατιωτική «ειρηνευτική» δύναμη, ενθουμούμενοι κατά κωμικό τρόπο το αποικιοκρατικό τους παρελθόν, ενώ οι Γερμανοί προμήθευσαν αμέσως το Ισραήλ με υποβρύχια ικανά να πλήξουν με πυρηνικά όπλα το Ιράν.

Γ) Ο «ΕΥΡΩΣΤΡΑΤΟΣ»

Αυτό που κρύβουν οι ευρωπαϊστές μας είναι ότι η ίδρυση του ευρωστρατού δεν είναι απόφαση της Ε.Ε., αλλά του ΝΑΤΟ, δηλ. των Αμερικανών. Μετά την ιστορική αποτυχία του «υπαρκτού σοσιαλισμού», την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ απέμειναν «χωρίς βαρβάρους». Έπρεπε, λοιπόν, να βρεθούν νέος αντίπαλος και νέος ρόλος για το ΝΑΤΟ.

Στην Ουάσινγκτον (23-24/4/99) το ΝΑΤΟ διακηρύσσει το Νέο Δόγμα του, με βάση το οποίο δίνει το δικαίωμα στον εαυτό του (!) να έχει λόγο και έξω από την Ευρώπη και να επεμβαίνει όπου γης, οπουδήποτε θεωρεί ότι απειλούνται τα συμφέροντα των χωρών μελών του, δηλ. της Αμερικής. Για τέτοιες επεμβάσεις χρειάζονται μόνο μικρές, ευέλικτες και καλά εξοπλισμένες μονάδες, όχι οι κλασικοί στρατοί, που φυλάνε σύνορα, σαν κι αυτόν που είχαμε στην Ελλάδα.

Το βάρος για την υλοποίηση του Νέου Δόγματος δε θέλουν να σηκώνουν μόνες τους οι ΗΠΑ, για τους εξής λόγους:

- 1) Είναι, πλέον, η αντιπαθέστερη στους λαούς χώρα του κόσμου.
- 2) Δεν αντέχουν την επιστροφή πολλών φερέτρων, μετά τη συντριβή τους στο Βιετνάμ και ιδίως τώρα, με την εμπλοκή τους στους αιματηρούς πολέμους στο Ιράκ και το Αφγανιστάν.
- 3) Δε βρίσκονται στην καλύτερη οικονομική κατάσταση.

Έτσι θέλουν να μοιράζονται το βάρος με τους καλύτερους συμμάχους τους, την Ε.Ε.. Διακηρύσσοντας λοιπόν το Νέο του Δόγμα, το ΝΑΤΟ αναφέρει και τα εξής: ***«Το ΝΑΤΟ ενσαρκώνει το διατλαντικό δεσμό, που ενώνει Β. Αμερική και Ευρώπη σ' ένα μοναδικό συνεταιρισμό άμυνας και ασφάλειας ... Επιβεβαιώνουμε ότι ένας ισχυρότερος ευρωπαϊκός ρόλος θα βοηθήσει στην αύξηση της ζωτικότητας του ΝΑΤΟ ... Θα παρασχεθούν στην Ε.Ε. προκαθορισμένες νατοϊκές δυνατότητες καθώς και κοινό υλικό για χρήση σε επιχειρήσεις υπό διοίκηση της Ε.Ε.»***

Στη Σύνοδο Κορυφής του Ελσίνκι το Δεκέμβριο του 1999 η Ε.Ε. **«αποφασίζει» αυτά που είχε αποφασίσει γι' αυτήν πριν 8 μήνες το ΝΑΤΟ**, τη δημιουργία του «ευρωστρατού», που δεν είναι στρατός, για να φυλάει σύνορα, αλλά Δυνάμεις Ταχείας Επέμβασης, με το ρόλο που προαναφέραμε. Αν συγκρίνει κανείς τα δύο κείμενα θα νομίζει ότι το ένα είναι αντίγραφο του άλλου.

Το Μάρτιο του 2000 **στην Ελλάδα το ΚΥΣΕΑ** αλλάζει το Δόγμα των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, αποφασίζει την Αμυντική Στρατηγική Αναθεώρηση (ΑΣΑ), δηλαδή **«αποφασίζει» αυτά που είχε αποφασίσει πριν 4 μήνες η Ε.Ε.**, και στις 27/9/01 ο υπουργός Εθνικής Άμυνας Άκης Τσοχατζόπουλος ανακοινώνει ότι η ΑΣΑ

αρχίζει να υλοποιείται. Στις πολιτικές κατευθύνσεις του Επιτελείου του υπουργού γίνεται λόγος ακόμη και για χώρες-«ταραξίες», ορολογία της σχολής Μπους.

[Για να πιάσουμε την αλυσίδα από την αρχή, πρέπει να προσθέσουμε ότι η κατεύθυνση για όλα τα παραπάνω δόθηκε στη σύνοδο της **Λέσχης Μπίλντερμπεργκ**, που πραγματοποιήθηκε στο Εβιάν της Γαλλίας στις 21-24/5/1992 και αποφάσισε, μεταξύ άλλων, «την ενίσχυση του ρόλου του NATO, με την προώθηση της λεγόμενης out of area στρατηγικής, δηλαδή τη δυνατότητα επέκτασης της ευθύνης του NATO εκτός των παραδοσιακών ορίων δράσης του» (περιοδικό Flash – Ιούλιος 1992).]

Ο «ευρωστρατός» προβλέπεται να διαθέτει 50.000 έως 60.000 άνδρες, που συγκροτείται μέσα σε 60 μέρες, δηλ. δεν είναι ένας στρατός που σταθμεύει κάπου μόνιμα, εκτός από το επιτελείο και την ηγεσία του, που εδρεύει σταθερά σε καθορισμένο μέρος. Η Ελλάδα συμμετέχει σ' αυτόν με δυνάμεις δυσανάλογες προς τον πληθυσμό της.

Ένα σημαντικό βήμα έγινε στις 2/12/2004, οπότε δύναμη 7.000 στρατιωτών της EUFOR, με Βρετανό διοικητή, αντικατέστησε την πολυεθνή δύναμη του NATO στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη.

Ο ευρωστρατός δεν έχει δικές του υποδομές (επικοινωνίες, βάσεις, σχέδια, μέσα μεταφοράς, οπικά συστήματα κλπ.), αλλά χρησιμοποιεί τις υποδομές του NATO, δηλαδή λειτουργεί ως παράρτημα του NATO, υπό την καθοδήγηση και τον έλεγχο του. Οι ευρωπαίοι ισχυρίζονται ότι η κατάσταση αυτή είναι προσωρινή και ότι στο μέλλον ο «ευρωστρατός» θα αποκτήσει δικές του υποδομές και την ανεξαρτησία του. Απάντηση δίνει ανταπόκριση της ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ από τις Βρυξέλες στις 23/12/01: «Οι Ευρωπαίοι έχουν κατά καιρούς απειλήσει ότι θα αναγκαστούν να αναπτύξουν δικά τους μέσα (Σ.Σ. υποδομές), πλην όμως ουδείς τους πιστεύει, η δε απειλή αυτή έχει προσλάβει πλέον στις Βρυξέλες χαρακτήρα μάλλον ανεκδότου, προς τέρψιν διπλωματών και άλλων αξιωματούχων». Ο γνωστός καθηγητής Ιστορίας Ρόμπερτ Κέγκαν, σε άρθρο του στο Policy Review, έγραψε: **«Η Ε.Ε. δεν πρόκειται ποτέ να αποκτήσει στρατιωτική δύναμη. Όχι επειδή δεν είναι ικανή, αλλά διότι στο βάθος δεν την επιθυμεί.»** (Ελευθεροτυπία 17/8/2002).

Με όσα γράψαμε παραπάνω, η πρόβλεψη ότι ο ευρωστρατός μπορεί στο ορατό μέλλον να λειτουργήσει ως αντίβαρο του NATO μόνο ως ευφυολόγημα μπορεί να αντιμετωπιστεί.

Το κείμενο Κωνσταντινούπολης – Άγκυρας

Μέχρι τώρα η μόνη αποστολή του «ευρωστρατού» είναι η τήρηση της «τάξης» στο Κόσοβο. Ετοιμάζονται επιτελικά σχέδια για «ειρηνευτική αποστολή» και στο Κονγκό.

Παρότι είναι σαφές και στην απόφαση της Ουάσιγκτον και στην απόφαση του Ελσίνκι ότι ο «ευρωστρατός», όπως και το NATO (άρθρο 5), δεν έχει ρόλο σε κρίσεις μεταξύ κρατών μελών, οι Αγγλοαμερικάνοι θέλησαν να κατοχυρώσουν πέραν πάσης αμφιβολίας τον τοπικό τους χωροφύλακα, την Τουρκία. Έτσι στις 26/11/01 ΗΠΑ, Βρετανία και Τουρκία υπέγραψαν το κείμενο Κωνσταντινούπολης-Άγκυρας, σύμφωνα με το οποίο **ο «ευρωστρατός» δε θα αναμιγνύεται σε περιοχές, που η Τουρκία θεωρεί ως ζωτικό της χώρο, όπως η Κύπρος και το Αιγαίο**, αλλά και το Κουρδιστάν και ο Καύκασος. Η Ε.Ε. ούτε καν είχε ενημερωθεί ότι επρόκειτο να υπογραφεί ένα τέτοιο κείμενο, που αφορά το στρατό της! Απλώς εκλήθη να συμφωνήσει εκ των υστέρων και αυτό έκανε ομόφωνα στη Σύνοδο Κορυφής της Σεβίλλης. Η ελληνική(;) κυβέρνηση των Σημίτη-Γιωργάκη, αφού προέβαλε στην αρχή κάποιες αντιρρήσεις, τελικά υπήκουσε στη φωνή του κυρίου της ...

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι και μόνη η συμμετοχή μας στον «ευρωστρατό» μας δίνει κάποιο πλεονέκτημα σε σχέση με την Τουρκία, που δεν είναι μέλος της Ε.Ε.. Ούτε

αυτό είναι αληθές. Το NATO έχει προνοήσει. Στην απόφαση της Ουάσιγκτον αναφέρεται: *«Αποδίδουμε τη μεγαλύτερη σημασία στο να διασφαλίσουμε την όσο το δυνατό πληρέστερη συμμετοχή Ευρωπαίων συμμάχων που δεν ανήκουν στην Ε.Ε. σε επιχειρήσεις αντίδρασης σε κρίσεις υπό τη Διοίκηση της Ε.Ε.»*. Η Ε.Ε. επαναλαμβάνει στο Ελσίνκι: *«Θα γίνουν οι κατάλληλες διευθετήσεις, που θα επιτρέπουν σε ευρωπαϊκά κράτη μέλη του NATO που δεν είναι μέλη της Ε.Ε. να συμβάλλουν στη στρατιωτική διαχείριση κρίσεων από την Ε.Ε.»*. Υπενθυμίζουμε ότι ευρωπαϊκές χώρες που ανήκουν στο NATO και δεν ανήκουν στην Ε.Ε. είναι η Νορβηγία, η Ισλανδία και η Τουρκία. Ο «ευρωστρατός» δεν μπορεί ούτε να σταθμεύει στην περιοχή μας χωρίς την άδεια της Τουρκίας.

Με όσα αναφέραμε παραπάνω, μάλλον δεν αντέχει σε κριτική η πρόβλεψη ότι ο ευρωστρατός θα αποθαρρύνει την τουρκική επιθετικότητα και κάθε εναντίον μας απειλή στο μέλλον. Αντιθέτως, με το κείμενο Κωνσταντινούπολης-Άγκυρας η Τουρκία αναγορεύεται και από την Ε.Ε. ως ο χωροφύλακας της περιοχής μας και αποθρασύνεται. Με τη δημιουργία του «ευρωστρατού» η εναντίον μας απειλή μεγαλώνει και με τη συμμετοχή μας σ' αυτόν είμαστε κι εμείς συνυπεύθυνοι.

Δ) Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

Η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ε.Ε. δεν είναι μια μεμονωμένη επιλογή. Είναι ένας από τους τρόπους με τους οποίους «ανήκομεν εις την Δύσιν» (κατά την έκφραση του Κ. Καραμανλή, του θείου), δηλ. ένας τρόπος για να εξασφαλίζεται η υποτέλεια και η εξάρτηση της πατρίδας μας. Η πολιτική αυτή περιλαμβάνει και τη συμμετοχή στο NATO, τις «ευκολίες» προς τις ΗΠΑ και το NATO (δηλ. την παρουσία ξένων βάσεων στη χώρα μας – βλ. ΑΣΚΕ-2) και την «αναδιοργάνωση» των Ενόπλων μας Δυνάμεων.

Στοιχειώδης ρεαλισμός υποχρεώνει τον καθένα να δεχτεί ότι, ακόμη κι αν είχαμε τη συμπαράσταση των Δυτικών μας «συμμάχων» (που δεν την έχουμε), **ο κυριότερος τρόπος για να διασφαλίσουμε την εθνική μας ακεραιότητα και την ειρήνη είναι να διαθέτουμε ικανή δύναμη αποτροπής**, ώστε όποιος έχει επεκτατικές βλέψεις σε βάρος μας να γνωρίζει ότι θα πληρώσει μεγάλο κόστος, χωρίς να πετύχει τους σκοπούς του. Συμπληρωματικά, κάθε χώρα πρέπει να προσπαθεί να δημιουργεί τις ευρύτερες δυνατές συμμαχίες (πραγματικές και όχι σαν τις ψευδώνυμες που έχουμε σήμερα) και (αν ενδιαφέρεται για την ειρήνη) να επιδιώκει τη δημιουργία ενός περιβάλλοντος σταθερότητας, ισορροπίας και συνεργασίας.

Εμείς, με την πολιτική που ακολουθούμε, κάνουμε ακριβώς τα αντίθετα:

α) Η εξωτερική πολιτική.

Όπως προαναφέραμε, με τη συμμετοχή μας στην ΚΕΠΠΑ (Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας) της Ε.Ε., σε όποιο βαθμό υπάρχει ΚΕΠΠΑ, χάνουμε ή απομακρύνουμε πολλούς, πολύτιμους και παραδοσιακούς φίλους. Ενθαρρύνουμε και υποστηρίζουμε τους Αμερικανούς, τους Ευρωπαίους συμμάχους τους και τους τοπικούς τους χωροφύλακες Τουρκία και Ισραήλ (π.χ. υπόθεση Οτσαλάν), που περιφρορούν προκλητικά το Διεθνές Δίκαιο και τον ΟΗΕ, καταπιέζουν φρικτά τους λαούς (Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Παλαιστίνη, Κουρδιστάν, Μ. Ασία κ.λ.π.), επιδιώκουν δημιουργία και όξυνση αντιθέσεων και το διαμελισμό των κρατών των Βαλκανίων και της Μ. Ανατολής (μεσανατολισμός), ώστε μικρά και αδύνατα να τα ελέγχουν με τη δική τους επιδιαιτησία (εν ανάγκη και στρατιωτική παρουσία). Ενισχύουμε μια πολιτική που είναι αντίθετη με τα δικά μας συμφέροντα.

β) Η συμμετοχή στον «ευρωστρατό»

Με τη συμμετοχή μας στον «ευρωστρατό» διαθέτουμε 400 αξιωματικούς και 3.500 στρατιώτες, από τους πιο αξιόμαχους, και άλλους τόσους για εφεδρεία, δεσμεύουμε 40 μαχητικά αεροσκάφη, ελικόπτερα, 2 φρεγάτες και άλλα 11 πλοία, 1 Μοίρα PATRIOT και 2 Μοίρες αεράμυνας κι όλ' αυτά με κόστος 20 δισ. δρχ. το μήνα. Επιπλέον διαθέτουμε στελέχη και στρατιώτες για τις ανάγκες του NATO, χωρίς να περιμένουμε ούτε απ' αυτό καμιά βοήθεια σε περίπτωση τουρκικής επίθεσης (άρθρο 5) καθώς και για τις «ειρηνευτικές αποστολές» (Αφγανιστάν, Βοσνία, Αλβανία, Κόσσοβο, Ιράκ κ.λ.π.), για τις οποίες εκκρεμεί αίτημα των Αμερικανών να διπλασιαστούν. Ξοδεύουμε τεράστια ποσά σε περίοδο λιτότητας και θέτουμε σε κίνδυνο τις ζωές στρατιωτών μας, για να εξυπηρετήσουμε μια πολιτική που μας βλάπτει.

γ) Η Αμυντική Στρατηγική Αναθεώρηση

Για να προσαρμοστούμε στο Νέο Δόγμα του NATO, αλλάζουμε σταδιακά όλο το δόγμα των Ενόπλων μας Δυνάμεων από αμυντικό (προς την κάθε Τουρκία) σε επιθετικό (προς κάθε Αφγανιστάν, με πρόσχημα την εκστρατεία κατά της τρομοκρατίας). Το Γ' Σώμα Στρατού της Θεσσαλονίκης συρρικνώθηκε σε νατοϊκό στρατηγείο. Η 1^η Στρατιά (Λάρισα), η μοναδική που διαθέταμε, μετατράπηκε σε επιτελικό στρατηγείο. Το Β' Σώμα Στρατού έχει τεθεί στη διάθεση του NATO. Καταργήθηκαν 8 Μεραρχίες, 9 Ταξιαρχίες, 3 Συντάγματα Καταδρομών, 1 Σύνταγμα Αλεξιπτωτιστών και τίθεται σε παροπλισμό το Α' Σώμα Στρατού.

Στη στρατηγικότετη Λήμνο, όπου υπήρχαν 15.000 στρατιώτες, σήμερα υπάρχουν 1.500. Στα μεγάλα νησιά του Αιγαίου (Λέσβο, Χίο, Σάμο) έχει μείνει η μισή δύναμη, ικανοποιώντας εν μέρει την απαίτηση της Τουρκίας για την πλήρη αποστρατικοποίησή τους. Ο εξοπλισμός προσαρμόζεται ανάλογα, αν το κριτήριο δεν είναι οι υψηλότερες μίζες. Από τα 1743 άρματα αποσύρουμε σε 6 χρόνια τα 1210, ενώ η Τουρκία δεν αποσύρει κανένα (έχει 4778, από τα οποία 1710 στην 1^η Στρατιά του Έβρου). **Το υπουργείο ομολογεί ότι όλ' αυτά γίνονται και λόγω των υποχρεώσεών μας που απορρέουν από το NATO και την Ε.Ε. (ΑΣΑ-Σεπτέμβριος 2001).**

Η επίκληση οικονομικών λόγων ως δικαιολογία δεν αντέχει σε κριτική, γιατί μπορούσαν να γίνουν πολύ περισσότερες οικονομίες από χρήματα που ξοδεύονται ανώφελα από το υπουργείο Εθνικής Άμυνας.

δ) Οι Επαγγελματίες Οπλίτες

Στα πλαίσια της προσπάθειας για άμβλυνση της εθνικής μας συνείδησης και της πολιτιστικής μας αλλοτρίωσης και ως αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας περνούν την αντίληψη ότι η στρατιωτική θητεία δεν είναι ένα καθήκον του κάθε Έλληνα πολίτη, για το οποίο πρέπει να είναι υπερήφανος, αλλά αγγαρεία, που ο καθένας πρέπει να αποφεύγει. Έτσι γεμίζουμε τις Ένοπλες Δυνάμεις με μισθοφόρους και μάνατζερ και μειώνουμε δραστικά με προοπτική μηδενισμού τη θητεία των οπλιτών θητείας. Με την έναρξη υλοποίησης της ΑΣΑ έγινε προκήρυξη πρόσληψης 6.000 επαγγελματιών, που μέχρι το 2006 προβλεπόταν να φτάσουν τους 25.000.

Οι περισσότερες χώρες της Ε.Ε. έχουν ήδη καθαρά επαγγελματικό στρατό, που στρατολογεί από τα στρώματα που η κοινωνία των 2/3 (που οικοδομεί η Ε.Ε.) έχει εξαθλιώσει. Αλλά είναι πασίγνωστο αξίωμα στη στρατιωτική επιστήμη αυτό που διατυπώνει σε ομιλία του το 1920 ο στρατηγός Ντεμπενέι: **«Η στρατολογία στρατιωτών εξ επαγγέλματος δεν οδηγεί στην εθελούσια κατάταξη τα ευφύστερα και ηθικότερα στοιχεία της χώρας ... Τέτοιον είδους στράτευμα δεν έχει ζωή και, το σοβαρότερο, δεν μπορεί να διατηρήσει για πολύ τη μαχητική του αξία».** Ο

αμερικανικός μισθοφορικός στρατός στο Ιράκ επιβεβαιώνει πλήρως το στρατηγό. Στην Ελλάδα η άποψη αυτή δεν επαληθεύεται πλήρως, αλλά έχει τη σημασία της.

ε) Η «ανάγκη» της υποτέλειας

Με αυτά τα δεδομένα είναι φανερό ότι η πολιτική της εξάρτησης και της υποτέλειας, που περιλαμβάνει τη συμμετοχή μας στην Ε.Ε., αυξάνει τους κινδύνους για την εθνική μας ακεραιότητα και την ειρήνη.

Ίσως, όμως, πρέπει να αναφέρουμε και το τελευταίο επιχείρημα των ευρωπαϊστών, ότι πρέπει να είμαστε «δικοί τους», για να μη μας «τιμωρήσουν». Περιγράφουν, μάλιστα, ολόκληρο σενάριο, ότι θα ενθαρρυνθεί και θα ενισχυθεί η Τουρκία, για να μας κηρύξει τον πόλεμο (!), αν δεν κάνουμε ό,τι μας λένε οι ισχυροί, ιδίως αν εγκαταλείψουμε την Ε.Ε., απόφαση που θα θεωρηθεί μεγάλη προσβολή και πρόκληση.

Ας απαντήσουμε, με όση σοβαρότητα είναι δυνατό, σε ένα τέτοιο επιχείρημα.

1) Αν ως Έλληνες αποδεχόμασταν αυτή τη λογική, θα έπρεπε να είχαμε ακόμη Γερμανική Κατοχή, αν δεν ανήκαμε ακόμη στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Μήπως κατά βάθος αυτό θα άρεσε στους ευρωπαϊστές μας;

2) Τη μεγαλύτερη τραγωδία των τελευταίων δεκαετιών, την τραγωδία της Κύπρου το 1974, την υπέστη ο ελληνισμός όταν στην Ελλάδα κυβερνούσε μια καθαρά υποτελής, μια πολύ «δική τους» κυβέρνηση, η χούντα του Ιωαννίδη.

3) Στα χρόνια της παγκοσμιοποίησης, της υποτιθέμενης αμερικανικής παντοδυναμίας, οι μόνοι που «τιμωρήθηκαν» από τους Αμερικανούς και τους συμμάχους τους ήταν οι πολύ «δικοί τους» Σαντάμ, Μιλόσεβιτς και Ταλιμπάν και μάλιστα με «πολέμους» χολιγουντιανών προδιαγραφών. Μετά το Βιετνάμ κανένα επιτυχή πόλεμο δεν έχουν κάνει οι Αμερικανοί και δεν μπορούν να κάνουν, όπως αποδεικνύεται σήμερα στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, όπου τους πολεμούν οι άοπλοι αντίπαλοι του Σαντάμ, δηλ. αυτοί τους οποίους πήγαν να σώσουν(!), ενώ η υπερεξοπλισμένη Προεδρική Φρουρά του Σαντάμ εξαφανίστηκε από προσώπου γης, μόλις πάτησαν οι Αμερικανοί το πόδι τους στο Ιράκ! Ο ένας μετά τον άλλο, αξιωματικοί της χρησιμοποιούνται ήδη από τις δυνάμεις κατοχής. Ο πολύς Μπιν Λάντεν κανένα σοβαρό στρατιωτικό πλήγμα δεν επέφερε στους Αμερικανούς, αντιθέτως τους εξυπηρετεί πολιτικά με προβοκάτσες (Ν. Υόρκη, Μαδρίτη, Ιράκ κλπ.).

4) Οι χώρες που πραγματικά αντιστέκονται στους Αμερικανούς (Ιράν, Β. Κορέα, Λιβύη, Συρία, Κούβα κ.λ.π), τις οποίες θα ισοπέδωνε η αμερικανική μηχανή (μία κάθε μήνα, υπολόγιζαν οι επιτελείς του κ. Ράμσφελντ!), καλά κρατούν και όποια προβλήματα έχουν και οι συμβιβασμοί που κάποιες αναγκάζονται να κάνουν οφείλονται κυρίως στις αδυναμίες των καθεστώτων τους και όχι στους εκφοβισμούς των άλλων.

5) Για να επανέλθουμε στη δική μας πραγματικότητα, θυμίζουμε ότι οι υποτελείς στην Ελλάδα και την Κύπρο προέβλεπαν περίπου τη συντέλεια του κόσμου, αν οι Ελληνοκύπριοι δε συμμορφώνονταν προς τις απαιτήσεις των ισχυρών (ΗΠΑ και Ε.Ε.) και ψήφισαν ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της 24/4/04. Οι Ελληνοκύπριοι ψήφισαν ΟΧΙ και δεν έγινε τίποτα απ' όσα προέβλεπαν. Αντιθέτως όλοι άρχισαν να προσαρμόζονται προς τη βούληση του λαού, ακόμη και η Τουρκία!

Το συμπέρασμα που το ΑΣΚΕ βγάζει από όλα αυτά είναι ότι **όσο πιο «δικοί τους» είμαστε, τόσο πιο πολύ κινδυνεύουμε**. Τα προβλήματα που έχουμε ως χώρα δεν είναι ούτε λίγα ούτε εύκολα, αλλά θα τα αντιμετωπίσουμε τόσο πιο αποτελεσματικά όσο πιο ανεξάρτητοι είμαστε. Και ανεξαρτησία δεν μπορούμε να έχουμε ως μέλη της Ε.Ε..

Μια τελευταία παρατήρηση για το ήθος και την αξιοπιστία των ευρωπαϊστών: Δεν είναι δυνατόν οι ίδιοι άνθρωποι να ισχυρίζονται ότι η Ε.Ε. με τους Αμερικανούς συμμάχους της θα μας «τιμωρήσουν», εάν ακολουθήσουμε την πολιτική που εμείς θεωρούμε σωστή για τον τόπο μας, και συγχρόνως να ισχυρίζονται ότι η Ε.Ε. είναι ένας οργανισμός που υπερασπίζεται την ελευθερία, τη δημοκρατία και την ειρήνη!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Από τα παραπάνω φάνηκε καθαρά ότι ήταν αβάσιμο το επιχείρημα ότι με την είσοδό μας στην τότε ΕΟΚ θα είχαμε τη συμπαράσταση των εταίρων μας σε κάθε εθνικό μας πρόβλημα κι έτσι θα εδραιώναμε την εδαφική μας ακεραιότητα και την ειρήνη. Αντιθέτως, παντού τους βρίσκουμε αντιπάλους ή κυνικά αδιάφορους. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η προώθηση των δικών τους συμφερόντων και μάλιστα, εφ' όσον μας θεωρούν δεδομένους και μας επιβάλλουν ως κυβερνήσεις τα δικά τους (συνειδητά ή ασυνειδητά) όργανα, πάντοτε με κόστος που εμείς καταβάλλουμε.

Δεν είναι, βέβαια, οι Ευρωπαίοι «προστάτες» μας οι μόνοι υπεύθυνοι γι' αυτά, αφού έπαψαν να είναι κοσμοκράτορες. Έχοντας όμως εμάς υπό την κυριαρχία τους με την ένταξη και παραμονή μας στην ΕΟΚ/Ε.Ε., διαπραγματεύονται τις συμφωνίες τους με τους άλλους, χρησιμοποιώντας εμάς ως αναλώσιμο προϊόν. Μόνον όταν αποφασίσουμε την απελευθέρωσή μας απ' αυτήν, θα καταστεί δυνατόν (όχι, φυσικά, αυτόματα) να καθορίζουμε εμείς τη θέση μας στον κόσμο, στα διεθνή και ελληνοκεντρικά γινόμενα. Έτσι θα μπορούμε, πάντοτε σε αναλογία προς το μέγεθός μας (που τότε θα μπορεί να αυξάνεται), να:

Α) Παρεμβαίνουμε στα διεθνή δρώμενα, προωθώντας την ειρήνη, τη συνεργασία, την πρόοδο, την προστασία του περιβάλλοντος και τη διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Β) Συντασσόμαστε με κάθε πρωτοβουλία (και όπου είναι δυνατόν να την παίρνουμε εμείς) για διεθνείς συνεργασίες που θα στοχεύουν στα παραπάνω, καθώς και για ενίσχυση θεσμών, όπως ο ΟΗΕ, εφ' όσον λειτουργούν σύμφωνα με τις ιδρυτικές τους αρχές και τους στόχους τους, ώστε η διεθνής νομιμότητα να μην αποτελεί φενάκη.

Γ) Καθορίζουμε τις ελληνικές προτεραιότητες, χωρίς καμιά δέσμευση από υπερεθνικούς σχηματισμούς (π.χ. Ε.Ε., ΝΑΤΟ) που προκλητικά αθετούν τις «διακηρύξεις» τους και υπηρετούν κυνικά τα άμεσα κέρδη των ιθυνόντων τους, στη βάση των καλών σχέσεων με όλες τις χώρες του κόσμου (αρχίζοντας από τις γειτονικές) και του αμοιβαίου οφέλους. Μόνον ως ανεξάρτητη χώρα με αυτοκαθοριζόμενους στόχους και πολιτικές μπορούμε να αποκτήσουμε κύρος και να υπερασπιζόμαστε αποτελεσματικά τα δικά μας.

Η πολιτική αυτή δε θα απομονώσει την Ελλάδα, όπως ισχυρίζονται οι ευρωπαϊστές, αντιθέτως θα μας απαλλάξει από τη μερική απομόνωση στην οποία μας έχει φέρει η Ε.Ε.. Βεβαίως οι ισχυροί της Ε.Ε. μας προτιμούν υποτελείς και εξαρτημένους, αλλά, αν αυτό δεν το πετυχαίνουν, θα κοιτάζουν τα συμφέροντά τους, που υπαγορεύουν καλές σχέσεις με μια αδέσμευτη Ελλάδα, όπως κάνουν και τώρα με δεκάδες χώρες της ευρύτερης περιοχής που δεν ανήκουν στην Ε.Ε., με τις οποίες η Ε.Ε. έχει προτιμησιακές σχέσεις. Μήπως χάλασαν οι σχέσεις της Ε.Ε. με τη Νορβηγία, επειδή σε 2 δημοψηφίσματα οι Νορβηγοί απέρριψαν την ένταξη στην Ε.Ε.; Ούτε με την Ελβετία χάλασαν οι σχέσεις, που απέρριψε σε δημοψήφισμα με συντριπτικό ποσοστό την ένταξη στην Ε.Ε. Ούτε με τη Μάλτα χάλασαν οι σχέσεις, όταν ανήλθε στην εξουσία το Εργατικό Κόμμα και απέσυρε για 4 χρόνια την αίτηση

ένταξης. Αντιθέτως, έσπευσαν στη Μάλτα οι αξιωματούχοι της Ε.Ε., για να κάνουν συμφωνίες, μην τυχόν χάσουν την αγορά των 400.000 κατοίκων!

Μόνο στα παραπάνω πλαίσια θα μπορεί η Αμυντική Στρατηγική Αναθεώρηση να ... αναθεωρηθεί (όπως επειγόντως απαιτείται). Οι ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις (όπως κάθε χώρας) δε θα βγαίνουν έξω από τα σύνορα. Το δόγμα τους θα είναι αμυντικό. Όλες οι ελληνικές δυνάμεις που υπάρχουν σε άλλες χώρες θα επιστρέψουν αμέσως. Ο εκσυγχρονισμός τους θα είναι συνεχής και ο εξοπλισμός τους θα στηρίζεται όλο και περισσότερο στην ελληνική κρατική πολεμική βιομηχανία. Οι επαγγελματίες οπλίτες δε θα έχουν θέση. Οι οπλίτες θητείας και οι έφεδροι, άνδρες και γυναίκες, θα είναι επαρκείς και ποσοτικά και ποιοτικά, για να παρακολουθούν τις τεχνολογικές εξελίξεις και να εξασφαλίζουν την άμυνα της χώρας..

Με αυτή την πολιτική θα ανακουφίζεται κατά πολύ η ελληνική οικονομία από τα σημερινά της βάρη και δε θα παρατηρείται το φαινόμενο της τελευταίας δεκαετίας, κατά την οποία ξοδεύτηκαν 8,3 τρισ. δρχ. (24,4 δισ. ευρώ), για αγορά όπλων, πολλά από τα οποία είναι ακατάλληλα, όπως τα άρματα ΛΕΟΠΑΡΝΤ, τα ελικόπτερα ΑΠΑΤΣΙ και τα ιπτάμενα τάνκερ.

Όλ' αυτά μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο στα πλαίσια μιας συνολικής αλλαγής, που περιλαμβάνει την αποχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε., με το σύνολο των πολιτών να συμμετέχουν στη λήψη και υλοποίηση όλων των αποφάσεων που τους αφορούν, μεταξύ των οποίων και η προάσπιση της εθνικής ακεραιότητας και της ειρήνης (παλλαϊκή άμυνα). **Όταν όλοι γνωρίζουν ότι η αποτρεπτική μας ικανότητα είναι μεγάλη, ότι έχουν να αντιμετωπίσουν ένα λαό αποφασισμένο και ενωμένο, οι κίνδυνοι απομακρύνονται.** Παραδείγματα υπάρχουν πολλά, ακόμη και στις σημερινές δύσκολες μέρες.

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΕΟΚ / Ε.Ε.

Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ (1980) ήταν μια επιλογή των πολιτικών δυνάμεων που κυριαρχούσαν στην πολιτική μας ζωή, με εκφραστή τον Κ. Καραμανλή (το θείο), και της κυρίαρχης μερίδας της αστικής μας τάξης. Αντιθέτως προς όσα προπαγανδιστικά διαδίδουν εδώ και 4 δεκαετίες, **ήταν βέβαιο πως η ένταξη θα απέκλειε οποιαδήποτε δυνατότητα αυτοδύναμης ανάπτυξης κι έτσι θα ζημίωνε σοβαρά την ελληνική οικονομία και θα την έβαζε σε τροχιά αποσύνθεσης και διάλυσης.** Όμως η ένταξη έγινε, γιατί αυτοί που την αποφάσισαν δεν ενδιαφέρονταν για τα συμφέροντα του ελληνικού λαού, αλλά για τα συμφέροντα των ιδίων, της τάξης τους και των ξένων προστατών τους.

Το χαρακτήρα και το ρόλο των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων έχουμε αναλύσει στο ΑΣΚΕ-2. Από αυτή την ανάλυση νομίζουμε ότι φαίνεται για ποιο λόγο οι **πολιτικοί** αποφάσισαν την ένταξη. Στο μέρος αυτό του ΑΣΚΕ-4 θα αναφερθούμε στην **αστική τάξη** της χώρας μας και θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε γιατί και αυτή οδηγήθηκε στην επιλογή της ένταξης στην ΕΟΚ.

Επειδή είναι η πρώτη φορά που σε έκδοση του ΑΣΚΕ γίνεται αναλυτική αναφορά στην ελληνική αστική τάξη, κρίνουμε ότι είναι χρήσιμο να παραθέσουμε ένα σύντομο ιστορικό της δημιουργίας της και της εξέλιξής της, σε συνδυασμό με την οικονομική πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων. Θα παρατηρήσουμε ότι **από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους μέχρι σήμερα η αστική μας τάξη (η κυρίαρχη μερίδα της, τουλάχιστον) δεν απέκτησε εθνική συνείδηση**, επειδή ανέκαθεν λειτουργούσε σ' έναν ευρύτερο χώρο απ' αυτόν της σημερινής Ελλάδας. Γι' αυτό δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ σοβαρά για την ανάπτυξη της ελληνικής παραγωγής, αλλά προτιμούσε να είναι ο εμπορομεσίτης των ξένων. Διαφορετικός ήταν ο χαρακτήρας των αστικών τάξεων των οικονομικά προηγμένων χωρών της Δ. Ευρώπης (τουλάχιστον των 6 που ίδρυσαν την ΕΟΚ), που με τις επιλογές τους επεδίωκαν την ανάπτυξη (έστω καπιταλιστική) των χωρών τους.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις στηρίζουν πάντα την οικονομική τους πολιτική σε δάνεια (που προθύμως οι ξένοι τους δίνουν, με πολιτικά και οικονομικά ανταλλάγματα), τα οποία ποτέ δεν επενδύονται παραγωγικά, αλλά ξοδεύονται για την εξαγορά συνειδήσεων (διαφθορά), για την κατανάλωση και για την κάλυψη αναγκών του κράτους. Έτσι η χώρα μας είναι συνεχώς χρεωμένη, αδυνατεί να ασκήσει δική της οικονομική και κοινωνική πολιτική, ακολουθεί την πολιτική που της υπαγορεύουν οι κυβερνήσεις των ισχυρών χωρών της Δύσης και οι διεθνείς οργανισμοί που αυτές ελέγχουν. Η επιλογή, λοιπόν, της ένταξης στην ΕΟΚ ήταν φυσική και αναμενόμενη.

Με την ένταξη στην ΕΟΚ η πραγματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας επιδεινώνεται. Στην αρχή η εικόνα συγκαλύπτεται με τις διάφορες κοινοτικές χρηματοδοτήσεις, αλλά σιγά σιγά οι συνέπειες αποκαλύπτονται: Μείωση παραγωγής, αύξηση ανεργίας, αύξηση τιμών, μείωση μισθών, κατάργηση κοινωνικών παροχών, επιδείνωση συνθηκών εργασίας, υπονόμευση του ασφαλιστικού συστήματος, αύξηση ελλειμμάτων, υπερχρέωση κράτους-επιχειρήσεων-νοικοκυριών, εξαγωγή

συναλλάγματος. Έτσι το μέλλον της Ελλάδας μέσα στην Ε.Ε. προδιαγράφεται αδιέξοδο.

Α) ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΕΒΑΛΑΝ ΣΤΗΝ ΕΟΚ;

Διαφορές με τις άλλες χώρες

Η ελληνική αστική τάξη συμπεριφέρεται εντελώς διαφορετικά από τις αντίστοιχες των χωρών της Δυτικής, Βόρειας και Κεντρικής Ευρώπης (που οι περισσότερες ανήκουν σήμερα στην Ε.Ε.), γιατί γεννήθηκε και εξελίχθηκε με εντελώς διαφορετικό τρόπο.

1) Στις χώρες αυτές αναπτύχθηκε **φεουδαρχικό σύστημα**, του οποίου τα φέουδα είχαν τη μορφή κλειστών αυτοδύναμων συστημάτων με φυσική οικονομία και περιορισμένες και ελεγχόμενες εμπορικές συναλλαγές. Τα φέουδα προήλθαν από τις φυλές, πατριές και πολεμικές ομάδες που κατέλυσαν τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και κατέλαβαν γη. Σ' αυτά η ανάδειξη των αρχηγών γινόταν κληρονομικά. Οι αρχηγοί είχαν πλήρη εξουσία επί των κατοίκων, που είχαν προσδεθεί στη γη του φέουδου.

Στην Ελλάδα δεν αναπτύχθηκε με τον τρόπο αυτό το φεουδαρχικό σύστημα (βλ. την επόμενη παράγραφο) και η αστική τάξη δεν κινήθηκε ως ηγέτις των λαϊκών τάξεων και στρωμάτων, με στόχο την κατάλυση της φεουδαρχίας. .

2) **Τα κράτη** των άλλων χωρών προέκυψαν από την ανάγκη επέκτασης του καπιταλιστικού συστήματος στα πρώτα ιστορικά του βήματα (πρώτες ύλες και αγορές) και μετεξελίχθηκαν σε αποικιοκρατικά, καταληστεύοντας τους πόρους των αποικιών τους, κατασφάζοντας λαούς και έθνη και καταστρέφοντας πολιτισμούς.

Το νεοελληνικό κράτος προέκυψε με διαφορετικό τρόπο.

Βυζάντιο και Οθωμανική Αυτοκρατορία

Στη Βυζαντινή και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία η γη δεν ανήκε σε φεουδάρχες, αλλά στο μονάρχη, που την παραχωρούσε για νομή σε αξιωματούχους, ως αμοιβή για υπηρεσίες προς αυτόν. Δεν ήταν συνεπώς ιδιοκτησία τους. Δεν υπήρξαν φέουδα αλλά τιμάρια, που σταδιακά μεταβλήθηκαν σε κληρονομικά.

Σε αντίθεση με τη Δύση, τα τιμάρια ή τσιφλίκια δεν ήταν κλειστά οικονομικά συστήματα. Ο τσιφλικάς δεν είχε εξουσίες, όπως ο δυτικός φεουδάρχης, το εμπόριο δεν είχε εμπόδια και οι κολλήγοι δεν ήταν κατά κανόνα προσδεδεμένοι στο τσιφλίκι.

Ο χώρος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όπως και πριν της Βυζαντινής, προσφερόταν για την ανάπτυξη του εμπορίου. Το οθωμανικό κρατικό σύστημα στηριζόταν, κυρίως, σε μια αριστοκρατία, που βασικό μέλημά της ήταν η διοίκηση των υπόδουλων εθνών και η στρατιωτική ισχύς. Δεν ενσωμάτωσε στις δομές του την οικονομία της εποχής (συντεχνίες, εμπόριο).

Έτσι το ελληνικό κεφάλαιο αναλαμβάνει το εμπόριο στον εκτεταμένο χώρο της αυτοκρατορίας και όχι μόνο σ' αυτόν. Έλληνες έμποροι εφοδιάζουν τον τουρκικό στρατό με τρόφιμα, αγοράζοντας απ' αυτόν τα είδη που πλιατσικολογεί. Έρχονται σ' επαφή με τους ξένους και μεσιτεύουν τα συμφέροντά τους, ιδιαίτερα μετά την υπογραφή από τους Γάλλους το 1535 των διομολογήσεων (capitulations) με τον Σουλείμάν τον Μεγαλοπρεπή, που τους επιτρέπουν να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο της αγοράς. Το ελληνικό κεφάλαιο θα παίζει το ρόλο του ενδιάμεσου, στη φάση αυτή του μεσότη του Γάλλων.

Η γαλλική επανάσταση του 1789 και ο αγγλικός αποκλεισμός της Γαλλίας καθιστούν το ελληνικό εμπορικό κεφάλαιο κυρίαρχο στο χώρο της αυτοκρατορίας. Αναλαμβάνει σε σημαντικό βαθμό να υποκαταστήσει το γαλλικό. Οι караβοκύρηδες Υδραίοι και Σπετσιώτες, επωφελούμενοι της ρωσοτουρκικής συνθήκης του Κιουτσούκ Καϊναρτζί (21 Ιουλίου 1774), που παρείχε την προστασία της Ρωσίας στους χριστιανικούς πληθυσμούς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, σπάζουν τον αγγλικό αποκλεισμό της Γαλλίας και προμηθεύουν τις αγορές της με διάφορα αγαθά. Λειτουργούν ως μεταπράτες, που συσσωρεύουν τεράστια πλούτη και διαμορφώνουν έτσι ένα ιδιόρρυθμο μεταπρατικό κεφάλαιο της εποχής.

Αυτό το εμπορομεσιτικό και μεταπρατικό κεφάλαιο δεν επανεπενδύει τα κέρδη, όπως ισχύει στον κλασικό καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, αλλά τα αποθησαυρίζει. Συνεπώς **το κεφάλαιο αυτό δεν είχε ιστορικά κίνητρα επιδίωξης κρατικής υπόστασης, μια και εκινείτο ήδη σε μια αχανή αγορά**. Η ανάπτυξη του οφείλεται κυρίως στα προνόμια που αποκτούσε μέσα στο κράτος που δρούσε και είχε ως χαρακτηριστικό την εξάρτησή του από τους ξένους.

Στα βιοτεχνικά κέντρα (Γιάννινα, Αμπελάκια, Σιάτιστα, Σέρρες, Παραδουνάβειες Ηγεμονίες κ.λ.π.) και μετά την κατάρρευση του γαλλικού εμπορίου δημιουργήθηκαν συνθήκες για την ανάπτυξη **ελληνικής αστικής τάξης με εθνική συνείδηση**. Οι βιοτεχνίες τους προμήθευαν τις αγορές της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της Ευρώπης κυρίως με κλωστοϋφαντουργικά είδη. Μέσω του εμπορίου οι Έλληνες έμποροι έρχονται σ' επαφή με τις ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης, που παίζουν σοβαρό ρόλο στη διαμόρφωση των εθνικών ιδεών. Αναθερμαίνεται έτσι η νεοελληνική συνείδηση, που η γέννησή της εμφανίζεται με την κατάληψη της Κωνσταντινούπολης το 1204 από τους σταυροφόρους της 4^{ης} σταυροφορίας και εν συνεχεία ενδυναμώνεται με την Αυτοκρατορία της Νίκαιας, που ήταν η πρώτη απόπειρα δημιουργίας ανεξάρτητου ελληνικού κράτους.

Όμως τα βιοτεχνικά αυτά κέντρα σταδιακά θα παρακμάσουν μετά την ήττα του Ναπολέοντα κι έτσι καταστρέφεται και η αστική τάξη των κέντρων αυτών. Μαζί της χάνεται και η ευκαιρία για μια άλλη πορεία του νεοελληνικού κράτους, το οποίο επρόκειτο σύντομα να δημιουργηθεί.

Η Επανάσταση του 1821

Την Επανάσταση προετοίμασαν ιδεολογικά και οργανωτικά άνθρωποι που εκπροσωπούσαν την αστική τάξη των βιοτεχνικών κέντρων που προαναφέραμε. Αλλά μέχρι την έναρξη της Επανάστασης αυτή η αστική τάξη είχε ήδη καταστραφεί και δεν έπαιξε, ως τάξη, κανένα ρόλο στην Επανάσταση. Όμως στα τελευταία 100 χρόνια πριν την Επανάσταση είχε αναπτυχθεί από διάφορες πλευρές, κυρίως από την πνευματική ελίτ (κοσμική και θρησκευτική), από τους κλέφτες και τους αρματολούς μία συνεχής και διευρυνόμενη τάση για την απελευθέρωση του Γένους των Ελλήνων.

Στην πορεία τα ηνία πήραν οι κοτζαμπάσηδες, οι караβοκυραίοι, οι αρματολοί και οι καπετάνιοι των κλέφτικων ομάδων, οι οποίες προέρχονταν από τα πιο καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα, δηλ. από τον αγροτικό πληθυσμό. Οι Φαναριώτες, που επίσης είχαν συμμετοχή και στην Επανάσταση και μετά, ήταν μια κλειστή κάστα, που υπηρέτησε το διοικητικό μηχανισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Είχαν νοοτροπία κοσμοπολίτικη, μια και είχαν δεθεί με τα γαλλικά συμφέροντα, που ως το 1812 περίπου ήλεγχαν την Πύλη. Διώχθηκαν όταν την προστασία της αυτοκρατορίας ανέλαβε η Αγγλία, οπότε η εμπορομεσιτική ελληνική αστική τάξη αλλάζει προστάτη και γίνεται μεσάζοντας των αγγλικών συμφερόντων.

Όλοι αυτοί μαζί με τον ανώτερο κλήρο επεδίωκαν να αποκτήσουν ηγετικές θέσεις μέσα στο υπό δημιουργία κράτος. Συνεπώς το νεοελληνικό κράτος γεννιέται όχι ως

αποτέλεσμα ταξικών αγώνων της αστικής τάξης, όπως θέλουν οι κλασικές αναλύσεις, αλλά ως αποτέλεσμα μιας εθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης με όλες τις αντιφάσεις της, λόγω των διαφορετικών επιδιώξεων των κοινωνικών στρωμάτων και ομάδων που είχαν αναπτυχθεί στα πλαίσια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Είναι σημαντικό ότι **από την Επανάσταση δε λείπει το κοινωνικό περιεχόμενο**, επειδή συμμετέχουν σ' αυτήν (ως η πιο πολυπληθής συνιστώσα) τα πιο καταπιεσμένα αγροτικά στρώματα.

Η Επανάσταση επικράτησε τελικά και το νεοελληνικό κράτος ιδρύεται και αναγνωρίζεται, λόγω και των αντιθέσεων των Μεγάλων Δυνάμεων (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία) και των μεταξύ τους συμβιβασμών γύρω από το Ανατολικό Ζήτημα, δηλ. το μοίρασμα των επιρροών τους στην παρακμάζουσα Οθωμανική Αυτοκρατορία. Το πιο καθοριστικό στοιχείο στο νεοσύστατο κράτος είναι η εξάρτηση από τους ξένους που έχουν οι πολιτικές ηγεσίες των κοινωνικών δυνάμεων που προαναφέρθηκαν. Το νεοελληνικό κράτος αναγνωρίστηκε επισήμως ως προτεκτοράτο, αφού οδηγήθηκαν οι Έλληνες σε εμφύλιο πόλεμο. Η ρίζα της εξάρτησης βρίσκεται στην εμπορομεσιτική νοοτροπία, για την οποία ο ξένος είναι ουσιαστικά ο εργοδότης.

[Η νοοτροπία αυτή παραμένει αναλλοίωτη μέχρι σήμερα και εξηγεί πολλά από τα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά φαινόμενα στη χώρα μας.

Το εμπορομεσιτικό κεφάλαιο θα παραμείνει στο χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας σχεδόν μέχρι τη Μικρασιατική καταστροφή το 1922. Θα επεκταθεί μάλιστα και στην Αίγυπτο μετά το 1838, την περίοδο του Μωχάμετ Άλι, που καταγόταν από την Καβάλα.]

Έτσι κατά τη διάρκεια του Αγώνα το **1824** Άγγλοι κεφαλαιούχοι χορήγησαν **το πρώτο δάνειο**, ονομαστικής αξίας 800.000 λιρών (στερλινών), με εγγύηση τις εθνικές γαίες και τα μελλοντικά έσοδα του νέου κράτους. Απ' αυτά τελικά καταβλήθηκαν 298.700 λίρες. Τα υπόλοιπα ήταν τόκοι, επισφάλειες, δαπάνες των επιτρόπων του δανείου (που χωρίς την άδειά τους δε θα παίρναμε το δάνειο) και διάφορα άλλα έξοδα προς όφελος των επιτρόπων και αυτών που διαπραγματεύθηκαν το δάνειο. Επίτροποι είχαν ορισθεί ο Λάζαρος Κουντουριώτης, ο λόρδος Βύρων και ο στρατηγός Γκόρντον. Το εκπληκτικό είναι ότι οι Άγγλοι δανειστές δεν πλήρωσαν ούτε μια λίρα! Το ποσό του δανείου το έκαναν ομολογίες, που αγόρασε ο αγγλικός λαός!

Έτσι η οικονομία του νέου κράτους ουσιαστικά περιήλθε στον έλεγχο της Αγγλίας. Το τραγικό είναι ότι με το δάνειο αυτό χρηματοδοτήθηκε ο εμφύλιος όταν ο Ιμπραήμ είχε σχεδόν καταστείλει την Επανάσταση. [Κάπως έτσι γίνεται με τα δάνεια μέχρι σήμερα.]

Ο Καποδίστριας (1827-1831)

Ο Ιωάννης Καποδίστριας, ο πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδας, προσπάθησε να οργανώσει ένα σύγχρονο και κυρίαρχο κράτος. Προσπάθησε ν' απαλλαγεί από την υποθήκευση του νέου κράτους στην Αγγλία και γι' αυτό είχε συνάψει δεύτερο δάνειο 60 εκ. φράγκων, υπό την εγγύηση των Τριών Δυνάμεων, ώστε να αποπλήρωνε το πρώτο δάνειο και να ελευθερώνει τις δεσμευμένες εθνικές γαίες. Το δάνειο αυτό δεν το πήρε ποτέ.

Ο Καποδίστριας επιχείρησε την ίδρυση Τράπεζας, στην οποία θα κατέθεταν οι караβοκυραίοι και οι κοτζαμπάσηδες τα πλούτη που είχαν σε στέρνες και υπόγεια και θα έπαιρναν τόκο. Η Τράπεζα θα έπαιζε το ρόλο δανειστή του κράτους. Ο ίδιος έφερε όλη του την περιουσία και την κατέθεσε ως κεφάλαιο στην Τράπεζα. Οι Άγγλοι, κυρίως, και οι Γάλλοι δεν ήθελαν το νεοελληνικό κράτος να είναι

ανεξάρτητο. Με τη δολοφονία του χάθηκε μια ιστορική ευκαιρία για τη δημιουργία κράτους αυτοτελούς και ανεξάρτητου.

Ο Όθωνας (1832-1862) : Η εγκαθίδρυση και της οικονομικής εξάρτησης

Μετά το θάνατο του Καποδίστρια πραγματική εξουσία ασκούσαν οι πρεσβείες Αγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας και Αυστρίας. Οι Άγγλοι επεδίωκαν να φέρουν στο νέο κράτος την Ιονική Τράπεζα, που ήλεγχαν, για να την καταστήσουν Τράπεζα της Ελλάδας. Όμως η Γαλλία σε συμμαχία με την Αυστρία, αφού εκδίωξαν τον αγγλόφιλο αντιβασιλέα Άρμασπεργκ και ανακήρυξαν ενήλικο τον Όθωνα, πέτυχαν με τη συνεργασία του Γαλλοελβετού τραπεζίτη Εϊνάρ και γαλλικών τραπεζών την ίδρυση της Εθνικής Τράπεζας το 1842. **Η οικονομία του νέου κράτους περιήλθε στον έλεγχο της Γαλλίας.**

Εν τω μεταξύ οι Άγγλοι έδωσαν το δάνειο των 60 εκ. φρ., που είχε συνάψει ο Καποδίστριας, χωρίς βεβαίως να χρησιμοποιηθεί για το σκοπό που εκείνος το προόριζε. Από το δάνειο αυτό, που χορηγήθηκε από το 1833 έως το 1835, κρατήθηκαν 33,1 εκ. φρ. για τοκοχρεωλύσια, 12,5 εκ. φρ. για την “εξαγορά” της Φθιώτιδας από την Οθωμανική Αυτοκρατορία και διάφορα άλλα ποσά σε τρίτους. Τελικά για αξιοποίηση απέμειναν 9,1 εκ. φρ.

Οι Άγγλοι το 1842 απαιτούν την αποπληρωμή των δανείων. Η Ελλάδα αδυνατεί να πληρώσει. Το 1843 κήρυξε επίσημα πτώχευση, κάνοντας έκκληση για πίστωση εκ μέρους των “προστάτιδων” δυνάμεων. Οι Άγγλοι μετά απ’ αυτό συγκάλεσαν στο Λονδίνο (1-5-1843) τις εγγυήτριες για τα δάνεια δυνάμεις, προς επιβολή οικονομικού ελέγχου. Πήραν απόφαση να δεσμεύσουν όλους τους πόρους του κράτους για την εξυπηρέτηση των δανείων. Η απόφαση αυτή, όμως, δε θα εκτελεσθεί, γιατί στο μεταξύ είχε γίνει στην Αθήνα το Κίνημα της 3^{ης} Σεπτεμβρίου του 1843.

Από το 1843 η Ελλάδα είναι χρεωκοπημένη και δεν μπορεί να συνάψει δάνεια. Στο διάστημα της οθωμανικής περιόδου η πολιτική και η οικονομική εξάρτηση βαθαίνει. Η χώρα γίνεται πεδίο ανταγωνισμών μεταξύ Αγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας και Αυστρίας. Η “Μεγάλη Ιδέα”, η κατάληψη του Πειραιά από τους αγγλογάλλους (Μάιος-Ιούνιος 1854), η παραμονή του στρατού τους ως το 1857 και οι συνεχείς εξεγέρσεις των καταπιεσμένων κατά της ξένης “ακρίδας” είναι τα χαρακτηριστικά της εποχής αυτής.

Από το 1830 έως το 1860 η Αγγλία και η Γαλλία εισέπραξαν για την αποπληρωμή των δανείων το 30% των δημοσίων εσόδων του ελληνικού κράτους. Μέχρι το τέλος του 19^{ου} αιώνα **τα δάνεια είχαν πληρωθεί στο τριπλάσιο της πραγματικής τους αξίας.** Παρ’ όλ’ αυτά, δεν είχε λυθεί το πρόβλημα των εθνικών γαιών και ό,τι απέμεινε από το δεύτερο δάνειο διοχετεύθηκε σε μεταπρατικές και παρασιτικές δραστηριότητες. Ευνόησε μόνο τα ξένα οικονομικά συμφέροντα, που εγκαθίδρυσαν και εμβάθυναν τον έλεγχο τους στη μέχρι τότε ελεύθερη Ελλάδα. Την ίδια περίοδο οι Αγγλογάλλοι προωθούν τη διείδυσή τους και στην οθωμανική αγορά, επιβάλλοντας στην Πύλη να εκδόσει ευνοϊκά γι’ αυτούς διατάγματα (Τανζιμάτ 1839 και Χάτι-Χουμαγιούν 1856).

Από την εκθρόνιση του Όθωνα έως τον Τρικούπη (1862-1875)

Από το 1862 έως το 1922 είναι η περίοδος προετοιμασίας της εκβιομηχάνισης της χώρας. Από το 1856 στην εμπορική ναυτιλία μπαίνει το ατμόπλοιο και εκτοπίζει σταδιακά τα ιστιοφόρα, προκαλώντας κοινωνικές ανακατατάξεις, κυρίως με την ανεργία των ναυτικών και των συναφών επαγγελματιών στα νησιά. Αυτό προκαλεί την ερήμωση των μικρών νησιών του Αιγαίου και τη **συσσώρευση διαθέσιμων**

εργατικών χεριών στα αστικά κέντρα, κυρίως στην Αθήνα. Το 1860 εμφανίζεται η πρώτη βιοτεχνία

Εν τω μεταξύ το ελληνικό εμπορομεσιτικό κεφάλαιο επανακτά τον έλεγχο της οικονομικής ζωής της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και σ' ένα μεγάλο βαθμό επηρεάζει οικονομικά και την Ελλάδα. Ο **Συγγρός**, που ήταν ο μεγαλύτερος πιστωτής του οθωμανικού κράτους, αντί να επενδύσει στην Ελλάδα, καταλήστεψε τις αποταμιεύσεις των αφελών με το σκάνδαλο του Λαυρίου, διαδίδοντας ότι βρέθηκαν αποθέματα ασημιού στα μεταλλεία (η μέθοδος χρησιμοποιήθηκε και στις μέρες μας για την καταλήστευση των αφελών με το χρηματιστήριο).

Οι κρατικοί προϋπολογισμοί είναι ελλειμματικοί. Εξωτερικά δάνεια δεν ήταν δυνατό να συναφθούν, επειδή δεν είχαν ρυθμισθεί τα δάνεια της Ανεξαρτησίας. Οι κυβερνήσεις καταφεύγουν σε εσωτερικό δανεισμό από την Εθνική Τράπεζα, με επαχθείς όρους. Το χρέος, για τα μέτρα της οικονομίας, ανέβηκε σε μεγάλο ύψος. Στην περίοδο 1861-1878 το συνολικό έλλειμμα του προϋπολογισμού έφθασε το αστρονομικό για την εποχή εκείνη ποσό των 60.000.000 δρχ. **Τα οικονομικά σκάνδαλα εκείνης της περιόδου είναι αφάνταστα.**

Το 1871 η κυβέρνηση επιχειρεί νέο διακανονισμό των δανείων. Ζητά νέο δάνειο 100 εκ. δρχ., από το οποίο να παρακρατηθούν 30 εκ. δρχ. για τα δάνεια της Ανεξαρτησίας και τα υπόλοιπα 70 εκ. δρχ. να διατεθούν για τα εσωτερικά δάνεια. Τελικά το 1878 επί Τρικούπη αναγνωρίζεται στους ξένους δανειστές χρέος 1.200.000 λίρες Αγγλίας, με επιτόκιο 5% και εξόφληση σε 33 χρόνια.

Το 1871 μοιράζονται τα εθνικά κτήματα στους ακτήμονες, αλλά επί πληρωμή. Οι ακτήμονες όμως δεν είχαν χρήματα, γι' αυτό τα αγόραζαν με χρήματα των κεφαλαιούχων και των παλιών τσιφλικάδων και στη συνέχεια τους τα μεταβίβαζαν! **Το αγροτικό πρόβλημα, αντί να λυθεί, χειροτέρεψε.** Οι ακτήμονες, αντί να είναι κολλήγοι στα εθνικά κτήματα, απέκτησαν νέα αφεντικά.

Ο Χαρίλαος Τρικούπης (1875-1895)

Στην περίοδο αυτή κυριαρχεί η αγγλική πολιτική, που υπηρέτησε πιστά ο Τρικούπης. Η Αγγλία αντιμετώπιζε τότε την αυξανόμενη επιρροή της Γερμανίας στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η Γερμανία εφάρμοζε την πολιτική που είναι γνωστή ως Drang nach Osten (άνοιγμα προς ανατολάς), για να βρεί “ζωτικό χώρο” στην αναπτυσσόμενη βιομηχανία της. Το ελληνικό εμπορομεσιτικό κεφάλαιο είναι εμπόδιο και για τους δύο, γι' αυτό στόχος τους είναι η εκδίωξή του από το χώρο της Αυτοκρατορίας. **Το ελληνικό εμπορομεσιτικό κεφάλαιο αναζητά ασφάλεια και μεταφέρει την έδρα του σταδιακά στο ελληνικό κράτος.**

Ο Τρικούπης υποχρεώθηκε από τους Άγγλους να προχωρήσει σε μια περιορισμένη πολιτική μεταρρύθμιση (αρχή δεδηλωμένης, διοικητική αναδιοργάνωση), σε αντίβαρο της αυξημένης ρωσικής επιρροής, που προκάλεσε ο γάμος του Γεωργίου του Α' με τη Ρωσίδα πριγκίπισσα Όλγα.

Τα μεγάλα δημόσια έργα της περιόδου αυτής, που έγιναν με δανεισμό, κυρίως ο σιδηρόδρομος, η διάνοιξη του Ισθμού της Κορίνθου και η επισκευή των λιμανιών, διευκολύνουν τη διακίνηση των αγγλικών προϊόντων στην ευρύτερη περιοχή.

Ο Τρικούπης προχώρησε σε εξωτερικό δανεισμό, που το μεγαλύτερο μέρος του κατέληξε σε αετονύχηδες, που ο ελληνικός λαός από τότε τους ονόμασε «**χρυσοκάνθαρους**». Ο δανεισμός αυτός οδήγησε στην καταστροφή του 1897 και την επιβολή της ξένης κηδεμονίας. Ο ίδιος δε δίστασε, όταν του ζήτησαν οι Άγγλοι προστάτες του, να στείλει τον ελληνικό στόλο να βομβαρδίσει την Αλεξάνδρεια, για να καταστείλει το κίνημα για την ανεξαρτησία της Αιγύπτου του Αραμπή-Πασά

(1881), που υποστήριζαν οι Έλληνες έμποροι της Αιγύπτου. Στράφηκε δηλ. κατά ελληνικών συμφερόντων, προκειμένου να μη διαταραχθούν τα αγγλικά συμφέροντα

Η χώρα χρεώθηκε εκατομμύρια χρυσές λίρες, που κατέληξαν στις τσέπες του Συγγρού, των Ζαρίφηδων, Σκουλούδηδων, Ζωγράφων, Καραπάνων κ.λ.π.. Αυτοί, κάνοντας επιχειρήσεις με ξένους, κατασκεύαζαν τα έργα υποδομής, που στοίχισαν στη χώρα πολλαπλάσια του κόστους τους και ήταν το μέσο πλουτισμού αυτής της ολιγαρχίας. Τα ποσά που καρπώθηκαν τα φυγάδευσαν εκτός Ελλάδας (όπως σήμερα), παρόλο που το 60% των δημοσίων εσόδων κάλυπτε τα τοκοχρεωλύσια των δανείων. Η χώρα γνώρισε τα μεγαλύτερα οικονομικά σκάνδαλα, με τα μέτρα εκείνης της εποχής.

Την ίδια περίοδο καθιερώνεται η δασμολογική προστασία των προϊόντων που παράγονται στη χώρα. Σκοπός του μέτρου αυτού όμως δεν ήταν η διαμόρφωση μιας εγγυημένης εσωτερικής αγοράς, ώστε οι επιχειρήσεις αυτές να επενδύουν τα κέρδη στην τεχνολογική και παραγωγική επέκτασή τους και να μπορούν να γίνουν ανταγωνιστικές. **Στόχος ήταν να εισάγουν πρώτες ύλες ή κομμάτια για συναρμολόγηση από ξένες επιχειρήσεις, κυρίως αγγλικές.** Γι' αυτό το καθεστώς δασμολογικής προστασίας για μια επιχείρηση ήταν χρονικά περιορισμένο και με τη λήξη του έκλεινε συνήθως και η επιχείρηση.

Αυτού του είδους ο καπιταλισμός, που θεμελιώνεται την περίοδο του Τρικούπη και συγκροτείται από το εμπορομεσιτικό κεφάλαιο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, χαρακτηρίζεται από την καταλήστευση της χώρας, με τη σκανδαλώδη κρατική εύνοια. [Αυτού του είδους το σύστημα έχουμε και τώρα με τις σημερινές ιστορικές αναλογίες.]

Εν τω μεταξύ η Γερμανία, έχοντας αγοράσει ελληνικά ομόλογα από τα ξένα χρηματιστήρια, απαιτεί την πληρωμή τους. Η αμπελουργία της Γαλλίας, που με την καταστροφή της τη δεκαετία του 1880 ευνόησε την ανάπτυξη της δικής μας, αποκαταστάθηκε στις αρχές του 1890 κι έτσι η σταφίδα μας έμεινε απούλητη. Η χώρα περνούσε, παρά τα τεράστια ποσά που δανείστηκε και τα έργα που έγιναν, πολύ σοβαρή οικονομική κρίση. Έτσι το 1893 ο Τρικούπης με αγγλική υποστήριξη αναγγέλλει: **“Δυστυχώς επτωχέυσαμε”**. [Οι ομοιότητες με τη σημερινή κατάσταση είναι προφανείς.]

Από τον Τρικούπη έως τη Μικρασιατική Καταστροφή (1895-1922)

Η Γερμανία, έχοντας εξασφαλίσει την υποστήριξη της Αυλής, ουσιαστικά υποδαυλίζει τον πόλεμο-φιάσκο της οικονομικά κατεστραμμένης Ελλάδας με την Τουρκία το 1897, ώστε να επιβληθεί ο Δ.Ο.Ε. (**Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος**). Η Γερμανία πίστευε ότι μέσω αυτού θα ασκούσε έλεγχο στην Ελλάδα. Είναι χαρακτηριστικό ότι τον τουρκικό στρατό τον είχαν οργανώσει Γερμανοί αξιωματικοί, τη στιγμή που ο ελληνικός είχε επικεφαλής τον γερμανόφιλο Κωνσταντίνο. Το αποτέλεσμα του πολέμου του 1897 ήταν να επιβαρυνθεί η χώρα μας και με τις πολεμικές αποζημιώσεις προς την Τουρκία.

Μέχρι το 1922 το ελληνικό δημόσιο συνάπτει αλλεπάλληλα δάνεια για τη χρηματοδότηση στρατιωτικών κυρίως σκοπών. Αγγλογάλλοι και Γερμανοί ανταγωνίζονται για το ποιος θα χορηγήσει τα δάνεια, προκειμένου να ελέγχει τη χώρα. Το 1920 π.χ., για την εξαγορά της σιδηροδρομικής γραμμής Θεσσαλονίκης-Κωνσταντινούπολης και για τις στρατιωτικές δαπάνες των αγγλογαλλικών δυνάμεων, συνάφθηκαν τεράστια εξωτερικά δάνεια. **Μέσα σε μια δεκαετία (1914-1924) η δραχμή υποτιμάται κατά 90 %!**

Παρά τον υπερδιπλασιασμό των εδαφών και του πληθυσμού του νεοελληνικού κράτους με τους βαλκανικούς πολέμους, το εμπορομεσιτικό κεφάλαιο εξακολουθεί να δρα στο χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Τα θεσσαλικά τσιφλίκια ήταν ιδιοκτησίες Τούρκων αξιωματούχων, που με την προσάρτηση της Θεσσαλίας στην Ελλάδα τα πούλησαν σε Έλληνες εμπόρους εγκατεστημένους στο χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Με βάση το οθωμανικό δίκαιο οι κολλήγοι (άκληροι αγρότες) είχαν τη νομή της γης, που την καλλιεργούσαν, δίνοντας το μεγαλύτερο μέρος της σοδειάς στον ιδιοκτήτη, και δεν επιτρεπόταν να εκδιωχθούν από αυτήν. Το ελληνικό κράτος κατήργησε αυτήν την προστασία των κολλήγων. Οι καλλιεργητικές συμβάσεις έχαναν τον ισόβιο και κληρονομικό χαρακτήρα τους και μετατρέπονταν σε προσωπικά συμβόλαια μεταξύ γαιοκτήτη και καλλιεργητή. Οι καλλιεργητές παρέμεναν στη γη με ιδιαίτερα επαχθείς οικονομικές υποχρεώσεις απέναντι στο ιδιοκτήτη.

Η μεγάλη αγροτική εξέγερση του **Κιλελέρ το Μάρτη του 1910** είχε ως στόχο τη διανομή των τσιφλικιών και των εθνικών και μοναστηριακών γαιών στους καλλιεργητές. Υπήρξαν και άλλες αγροτικές κινητοποιήσεις, όπως τα κινήματα διαμαρτυρίας των σταφιδοπαραγωγών της Πελοποννήσου, που πήραν μεγάλη έκταση μετά τη σταφιδική κρίση του 1894. Όμως πιο σαφή ταξικά και εθνικά χαρακτηριστικά είχαν οι εξεγέρσεις των αγροτών των **Επτανήσων** κατά της αγγλικής κυριαρχίας. Μετά την ενσωμάτωση των Ιονίων νήσων στην Ελλάδα, **οι επτανήσιοι αγροτιστές βουλευτές αγωνίστηκαν, ώστε η ένταξη των παλιών γαιοκτησιών να λειτουργήσει προς όφελος των άμεσων καλλιεργητών.** Ο Μαρίνος Αντύπας, που στις ιδέες του στηρίχθηκε η εξέγερση του Κιλελέρ και για τις οποίες δολοφονήθηκε από τους τσιφλικάδες, ήταν από την Κεφαλονιά.

Εν τω μεταξύ η νίκη της Αντάντ το 1918 επί των Γερμανών προκαλεί νέο ανταγωνισμό μεταξύ των Άγγλων και των Γάλλων για τον έλεγχο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, με τις γνωστές τραγικές συνέπειες για τον ελληνισμό. Οι Άγγλοι υποστηρίζουν το σουλτάνο, εγκαταλείπουν το Βενιζέλο στο μέσο της μικρασιατικής εκστρατείας και στηρίζουν τους φιλογερμανούς βασιλικούς. Ο Βενιζέλος στρέφεται μετά προς τους Γάλλους, οι οποίοι με τη σειρά τους τον εγκαταλείπουν, όταν θα έχουν ήδη πετύχει συμφωνία με τον Κεμάλ για τον έλεγχο των πετρελαίων της Μ. Ανατολής.

Η Μικρασιατική Καταστροφή θα σηματοδοτήσει την πλήρη απόσυρση του ελληνικού εμπορομεσιτικού κεφαλαίου από το χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τον περιορισμό του πλέον στα ελλαδικά πλαίσια.

Από τη Μικρασιατική Καταστροφή έως το 1945

Περίπου δύο εκατομμύρια πρόσφυγες προστίθενται στον ελλαδικό πληθυσμό το 1922. Ιστορικά αυτό θα ήταν μια ευκαιρία μετεξέλιξης του εμπορομεσιτικού χαρακτήρα της αστικής τάξης σε ολοκληρωμένα καπιταλιστικό. **Φθηνά εργατικά χέρια και άφθονο κεφάλαιο κυρίως από δάνεια.** Όμως αυτό δε συνέβη. Αντίθετα, κατ' αναλογία, επαναλήφθηκε η τρικουνική εποχή.

Την περίοδο του μεσοπολέμου συνάφθηκαν αλλεπάλληλα εσωτερικά και εξωτερικά δάνεια για διάφορους λόγους (αποπληρωμή παλαιών δανείων, έργα, εξαγορές σιδηροδρομικών γραμμών κ.λ.π.). Η εικόνα όμως παρέμεινε ίδια. Διαφθορά και διασπάθιση των δανείων από τους «χρυσοκάνθαρους».

Η Αγγλία, η Γαλλία, οι ΗΠΑ, πλέον, και μετά η ανερχόμενη πάλι Γερμανία ανταγωνίζονται για τη χορήγηση δανείων, με σκοπό την πολιτική εξάρτηση και την προώθηση των εμπορικών τους συμφερόντων.

Επιπρόσθετα η επικράτηση της σοβιετικής επανάστασης δημιουργεί ανασφάλεια στις ντόπιες ελίτ, λόγω της εξαθλίωσης του πληθυσμού και του φόβου κοινωνικής εξέγερσης. **Κι αυτό επέτεινε την εξάρτηση των ελίτ από τους ξένους, μια και οι ίδιες πίστευαν και πιστεύουν ότι δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν το λαό με τις δικές τους δυνάμεις.**

Το 1932 η ελληνική οικονομία αντιμετωπίζει μια νέα χρεωκοπία, την τέταρτη μέσα σ' ένα αιώνα, μετά απ' αυτές του 1832, του 1842 και του 1893. Η χρεωκοπία αυτή συμπίπτει με την παγκόσμια οικονομική κρίση, που οδήγησε στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Οι γερμανοϊταλικές δυνάμεις κατοχής (1941-45) λεηλάτησαν τη χώρα, επιβάλλοντας μόνο στην Ελλάδα απ' όλες τις κατεχόμενες χώρες να καταβάλλει τα έξοδα κατοχής στους Γερμανούς και στους Ιταλούς καθώς και επιπλέον πιστώσεις. Η «συμφωνία» έγινε στη Ρώμη (14-3-1942), την υπέγραψαν μόνοι τους οι κατακτητές και την ανακοίνωσαν στην «ελληνική» κατοχική κυβέρνηση. Τις επιπλέον πιστώσεις «η γερμανική και η ιταλική κυβέρνηση χρεώνονται εις ατόκους λογαριασμούς διά τα πέραν των εξόδων κατοχής λαμβανόμενα ποσά» (άρθρο 3 της συμφωνίας) και των οποίων «η οριστική ρύθμιση των καταβολών της ελληνικής κυβερνήσεως θα λάβη χώραν αργότερον» (άρθρο 4). Με τις «πιστώσεις» αυτές χρηματοδοτούσαν τις πολεμικές επιχειρήσεις στη Β. Αφρική και αλλού.

Οι πιστώσεις αυτές, χωρίς τα έξοδα κατοχής, μέχρι το 1945 ανήλθαν σε 10,5 εκ. χρυσές λίρες, υπολογισμένες σε σταθερό νόμισμα. Εκτός απ' αυτά καταλήστευσαν τη χώρα με την κυκλοφορία δικών τους νομισμάτων (γερμανικά στρατιωτικά μάρκα οι Γερμανοί, μεσογειακή δραχμή οι Ιταλοί, κατοχικά λέβα οι Βούλγαροι), που δεν είχαν κανένα αντίκρυσμα και με τα οποία «αγόραζαν» ό,τι παραγωγή είχε η χώρα. Και απ' αυτά επωφελήθηκε ένας εσμός συνεργατών των κατακτητών από τμήματα της προ του πολέμου αστικής τάξης.

Μετά την απελευθέρωση η Ελλάδα απαίτησε στη διάσκεψη για τις γερμανικές επανορθώσεις, που συνήλθε στο Παρίσι στις 21 Δεκεμβρίου 1945, καθώς και στη διάσκεψη ειρήνης μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας (28-9-1945) **να της επιστραφούν τα αναγκαστικά δάνεια που είχαν δοθεί στα στρατεύματα κατοχής** και ανέρχονταν συνολικά τότε σε 228 εκατομμύρια δολάρια. Τα ελληνικά αιτήματα, απορρίφθηκαν από τους Άγγλους και Αμερικανούς αντιπροσώπους, **όμως το θέμα παραμένει για μας ανοικτό.**

Από το 1945 έως την ένταξη στην ΕΟΚ (1980)

Μεταπολεμικά ο έλεγχος της χώρας και της οικονομίας περιέρχεται στις ΗΠΑ, με τη σύμφωνη γνώμη της άρχουσας τάξης, όπως ήταν αναμενόμενο. [Με ανάλογο τρόπο, λιγότερο ωμό και κυνικό, σαράντα χρόνια μετά περιήλθε ο έλεγχος της ελληνικής οικονομίας στα χέρια της ΕΟΚ.]

Με τη συμφωνία μεταξύ Ελλάδας - ΗΠΑ (20-6-1947) για παροχή αμερικανικής βοήθειας 100 εκ. δολ. στα πλαίσια του «**Δόγματος Τρούμαν**», οι ΗΠΑ πέτυχαν τον πλήρη έλεγχο της οικονομίας και της κρατικής διοίκησης, με τη δικαιολογία του «κομμουνιστικού κινδύνου». Με τη συμφωνία αυτή εγκαθίσταται στην Ελλάδα αμερικανική αποστολή, η οποία, με πρόσχημα τη διαχείριση της βοήθειας, αποφασίζει ακόμη και για τους ίδιους πόρους της χώρας, χωρίς να υπόκειται σε κανένα έλεγχο από τις ελληνικές αρχές.

Στις 8-7-1947, διαρκούντος του εμφυλίου και με τη λήξη της αποστολής της ΟΥΝΡΡΑ, υπογράφεται συμφωνία χορήγησης βοήθειας 350 εκ. δολ. σε είδος, δηλ. σε αμερικανικά περισσεύματα αγροτικών και άλλων προϊόντων, τα οποία διαφορετικά θα τα αγχρίστευαν. Με αυτά φροντίζουν να διαφημίσουν τη «γενναιοδωρία» τους,

στήνοντας δικούς τους μηχανισμούς (τοπικές επιτροπές διανομής), που προπαγανδίζουν τις ΗΠΑ ως ευεργέτη, όπως σήμερα γίνεται με την ΕΟΚ-Ε.Ε..

Στις 2-7-1948 υπογράφεται η πιο σημαντική συμφωνία μεταξύ Ελλάδας - ΗΠΑ για παροχή οικονομικής βοήθειας στα πλαίσια του «**σχεδίου Μάρσαλ**», που ήταν το βασικό μέσο για να ενισχυθούν ή για να ανασυσταθούν οι ευρωπαϊκές αστικές τάξεις μετά τον πόλεμο και να επιβληθεί η αμερικανική κυριαρχία στον ευρωπαϊκό χώρο.

Με τη συμφωνία αυτή **η χώρα μας καθίσταται αμερικανική αποικία (βλ. αναλυτικότερα στο ΑΣΚΕ-2)**. Η συμφωνία προβλέπει ότι η Ελλάδα είναι υποχρεωμένη να εξασφαλίζει στις ΗΠΑ τις πρώτες ύλες που χρειάζεται, να διευκολύνει τη μεταφορά τους στις ΗΠΑ, να δίνει πληροφορίες για την οικονομική της κατάσταση και για τις πλουτοπαραγωγικές της πηγές και να προβάλλει, δηλ να διαφημίζει, στον ελληνικό λαό τη βοήθεια. Η θέση της αμερικανικής αποστολής ισχυροποιείται με τρόπο τέτοιο, που οι ελληνικές κυβερνήσεις να την υπηρετούν. Οι πιστώσεις απ' αυτήν τη συμφωνία ανήλθαν περίπου στο ένα δισ. και ενενήντα πέντε εκ. δολ. και τις πήραν ελάχιστοι, αυτοί που ο λαός μας τους έλεγε **αμερικανική φάρα**. Η χώρα υποθηκεύθηκε στις ΗΠΑ, οι οποίες, μέσω των πειθήνιων ελληνικών κυβερνήσεων, επιβάλλουν νόμους (π.χ. έλεγχος εξωτερικού εμπορίου), που τις καθιστούν απόλυτο διαχειριστή της χώρας. Έτσι κτίζεται το νέο καθεστώς της υποτέλειας.

Τα τεράστια ποσά που διακινήθηκαν με τις συμφωνίες αυτές δεν επενδύθηκαν για να βελτιώσουν το παραγωγικό δυναμικό της χώρας, που ήταν καθημαγμένη μετά τον πόλεμο και τον εμφύλιο. Φυγαδεύτηκαν και αποθησαυρίστηκαν από λίγους. [Σε 27,2 τρισ. δρχ. (80 δισ. ευρώ) υπολογίζονταν το 2002 οι καταθέσεις Ελλήνων στο εξωτερικό («Ελευθεροτυπία» 2-6-2002). **Αυτό είναι το ιστορικό ανάλογο των σημερινών κοινοτικών χρηματοδοτήσεων, που, αντί να αναπτύσσουν τη χώρα, την οδηγούν σε μαρασμό.**]

Μετά την περίοδο της απροκάλυπτης αμερικανοκρατίας, οι ΗΠΑ, αφού επέβαλαν την ηγεμονική τους θέση στο δυτικό κόσμο και αφού πέτυχαν από το 1944 με τις συμφωνίες Μπρέτον-Γουντς να αντικαταστήσουν το χρυσό με το δολάριο ως παγκόσμιο μέσο συναλλαγών και κρατικών αποθεματικών, απεμπλέκονται σταδιακά από τον οικονομικό έλεγχο της Δ. Ευρώπης. **Το 1962 ο Κένεντι διακόπτει το «σχέδιο Μάρσαλ» και ευνοεί τη δημιουργία της ΕΟΚ**, αφού πολιτικά οι ΗΠΑ ελέγχουν με διάφορους τρόπους (ΝΑΤΟ, στρατιωτικές βάσεις κ.λ.π.) τις χώρες της Δ. Ευρώπης. Εκείνη την εποχή, άλλωστε, οι πετρελαϊκές εταιρείες επεδίωκαν να έχουν ενοποιημένες αγορές και η Ελλάδα είχε πρόσκαιρα για τις ΗΠΑ μεγαλύτερη στρατηγική σημασία, λόγω της καθαίρεσης της φιλοαμερικανικής κυβέρνησης Μεντερές από το τουρκικό στρατιωτικό και πολιτικό κατεστημένο.

Στη χώρα μας αρχίζουν οι ξένες επενδύσεις με τρόπο αποικιακό, ώστε οι ξένοι να εξασφαλίζουν τα κέρδη και την προστασία τους. Παραδείγματα:

Η σύμβαση με την **Πεσινέ** υποχρεώνει τον ελληνικό λαό να χρηματοδοτεί τη γαλλική αυτή εταιρία για την ηλεκτρική ενέργεια που καταναλώνει, προσφέροντας πάμφθινο ρεύμα για το ηλεκτροβόρο εργοστάσιό της στη Βοιωτία. Η Πεσινέ, αντί να παράγει αλουμίνιο εδώ, εξάγει την πρώτη ύλη (αλουμίνα) και η χώρα μας αναγκάζεται να εισάγει αλουμίνιο από το εξωτερικό.

Ανάλογη είναι η σύμβαση για τη βιομηχανία **ζάχαρης**. Οι Γερμανοί μας πούλησαν παλαιό τεχνολογικά εξοπλισμό, με συνέπεια να μην είναι ανταγωνιστική η παραγωγή.

Η σύμβαση με τη **Λίπτολ** για την εξόρυξη των λιγνιτών της Πτολεμαΐδας επέτρεψε επίσης στους Γερμανούς να μας πουλήσουν παλαιό εξοπλισμό, με συνέπεια να επιβαρύνεται το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας.

Ούτε όμως απ' αυτές τις επενδύσεις επωφελήθηκε η χώρα μας. Η βιομηχανία και η βιοτεχνία παρέμειναν δασμοβίωτες και τεχνολογικά ξεπερασμένες. Ο αγροτικός τομέας επίσης, με μικρό κλήρο και παλαιά μέσα παραγωγής, στηριζόταν στους δασμούς και τις κρατικές επιδοτήσεις. Τελικά όλη η παραγωγή στηριζόταν άμεσα ή έμμεσα από το κράτος, το οποίο αντλούσε πόρους από νέα εσωτερικά και εξωτερικά δάνεια, που συνάπτονταν με μεγάλη συχνότητα και μάλιστα υπό δυσμενείς όρους (π.χ. οι ΗΠΑ επέβαλαν να μη γίνεται εμπόριο με τις χώρες του ανατολικού συνασπισμού). Το μεγαλύτερο μέρος των δανείων χρησιμοποιήθηκε από την τότε κυβέρνηση Καραμανλή σε έργα βιτρίνας, κατά τρόπο ανάλογο της τρικουπικής εποχής.

Η **σύνδεση της χώρας με την ΕΟΚ στις 9-7-1961** ήταν μια πολιτική επιλογή, στην οποία οδηγήθηκε ο τότε πρωθυπουργός Κ. Καραμανλής για δύο λόγους: α) Διαπίστωσε ότι ο αμερικανός οικονομικός προστάτης αποσύρεται και ότι οι ΗΠΑ ευνοούν την ύπαρξη και ανάπτυξη της ΕΟΚ. β) Ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ Τζορτζ Κένεντι άρχισε να αντικαθιστά τις μέχρι τότε ανά τον κόσμο αμερικανόδουλες κυβερνήσεις με άλλες, πιο φιλελεύθερες. Στην Ελλάδα υποστήριζε την Ένωση Κέντρου και ο Καραμανλής αναζήτησε και βρήκε νέο προστάτη στο πρόσωπο του Γάλλου Προέδρου Ντε Γκολ (και παρέμεινε «γαλλόφιλος» μέχρι το τέλος της ζωής του).

Αξίζει, πάντως, ν' αναφερθεί ότι μια μικρή μερίδα της αστικής τάξης, όπως ορισμένοι βιομήχανοι που παρήγαν για την εγχώρια αγορά σε καθεστώς δασμολογικής προστασίας, ήταν αντίθετη με την ένταξη. Άλλωστε θα πρέπει να σημειωθεί ότι ορισμένοι βιομηχανικοί τομείς, όπως η κλωστοϋφαντουργία και ο κλάδος του έτοιμου ενδύματος, είχαν εντυπωσιακή ανάπτυξη. Οι εξαγωγές ετοιμών ενδυμάτων αντιπροσώπευαν στις αρχές της δεκαετίας του 1970 το 3% του συνόλου των εξαγωγών, ενώ στο τέλος του 1980 ανήλθαν στο 25%.

Το 1963 πάντως ο τότε πρόεδρος του ΣΕΒ Π. Δράκος (Ιζόλα) έλεγε προφητικά για την προοπτική της ένταξης στην ΕΟΚ: **«Την αυτήν συγκίνησην αισθάνομαι και θα ήσθάνετο πας πρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, αναλογιζόμενος πόσαι καπνοδόχοι βιομηχανιών, εξ εκείνων που τώρα υψούνται ζωνχαί και χαρμόσυνοι προς τον ουρανόν της Ελλάδος, θα σταματήσουν να εκπέμπουν καπνόν, πόσαι ζωνχαί κυψέλαι εργατικότητος και προκοπής θα παύσουν σφύζουσαι από ζωήν, πόσαι οικονομικά μονάδες θα νεκρωθούν, πόσαι παραγωγικάί κοινωνίαί θα εκπνεύσουν»**. Σήμερα κανείς πλέον απ' αυτούς δεν απέμεινε ως παραγωγός. Οι περισσότεροι ενσωματώθηκαν σε εμπορικά δίκτυα πωλήσεων ξένων επιχειρήσεων και οι υπόλοιποι έκλεισαν.

B) ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΕΟΚ/Ε.Ε.

Η ΕΟΚ ιδρύθηκε από αποικιοκρατικές χώρες (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ολλανδία, Βέλγιο), με σκοπό να αντισταθμίσει την οριστική απώλεια των αποικιών τους με ένα νέο αποικισμό μέσω των αλληπάλληλων διευρύνσεων της.

Ένταξη, λοιπόν, στην ΕΟΚ, αντί για την ανάπτυξη της Ελλάδας

Η επιλογή της άρχουσας τάξης να εντάξει τη χώρα στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα ως δέκατο μέλος ήταν αναμενόμενη, σχεδόν νομοτελειακή.

Η ένταξη έγινε την 1^η Ιανουαρίου 1981 και διασφάλιζε την παγίωση του παρασιτικού, κρατικοδίαιτου, αντιπαραγωγικού και εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού και την επιβίωση των εκπροσώπων του. Οι σημαντικές αποφάσεις εκχωρούνταν στα κοινοτικά όργανα, δηλ. εκχωρούνταν και τυπικά στους ξένους, κι έτσι οι εδώ εκπρόσωποι των ξένων θα απέφευγαν στο εξής ν' αντιμετωπίζουν μόνοι τους τα προβλήματα που θα προέκυπταν στο δικό τους εποίκοδόμημα. Αντί να υπερβούν, έστω και τότε, τις ιστορικές τους καταβολές (του μεσάζοντα) και να ηγηθούν οι ίδιοι μιας εθνικής αναπτυξιακής προσπάθειας, προτίμησαν να βρουν νέους προστάτες.

Η επιλογή της ένταξής μας στην ΕΟΚ σήμαινε ότι η Ελλάδα έχασε το δικαίωμα να αναπτύσσεται αυτοδύναμα και να αποκτήσει αυτοτελείς παραγωγικές δομές. Καταδικάστηκε, δηλ., να παραμείνει ο οικονομικός παρίας των άλλων κοινοτικών χωρών.

Η Ελλάδα δεν μπορούσε οικονομικά ν' ανταγωνισθεί τις άλλες χώρες της ΕΟΚ πριν να βελτιώσει, να εκσυγχρονίσει τεχνολογικά και να αναδιαρθρώσει την παραγωγική της βάση. Παρ' όλα αυτά η άρχουσα ελίτ υποστήριζε τότε ότι μέσα στην ΕΟΚ ο ελληνικός λαός θα ευημερούσε και η χώρα μας θα έφθανε το επίπεδο των υπολοίπων χωρών μελών. Όλα αποδείχθηκαν ψέματα. Όπως δήλωσε τότε ο Καραμανλής, «η χώρα θα πέσει στη θάλασσα και θα μάθει να κολυμπά». Η χώρα έπεσε στη θάλασσα, αλλά δεν έμαθε να κολυμπά και ούτε πρόκειται να μάθει σ' αυτή τη θάλασσα.

Τα ψέματα συνεχίστηκαν με τον Α. Παπανδρέου, ο οποίος κέρδισε τις εκλογές του 1981 με τη θέση του ΠΑΣΟΚ «έξω από την ΕΟΚ» και, μόλις πήρε την εξουσία, τότε δήθεν ανακάλυψε ότι «το κόστος της αποχώρησης από την ΕΟΚ είναι μεγαλύτερο από το κόστος της παραμονής» και κράτησε την Ελλάδα μέσα στην ΕΟΚ.

Αλλά γιατί η ΕΟΚ, δηλ. οι τότε 9 χώρες μέλη (Γαλλία, Δ. Γερμανία, Ιταλία, Βρετανία, Ολλανδία, Βέλγιο, Δανία, Ιρλανδία, Λουξεμβούργο), ήθελαν την Ελλάδα να γίνει μέλος της, πλην των προφανών πολιτικών λόγων; Οικονομικά αυτές τι είχαν να κερδίσουν;

Η χώρα μας διαθέτει δύο συγκριτικά πλεονεκτήματα: το **ναυτιλιακό συνάλλαγμα** και τα **εμβάσματα των Ελλήνων του εξωτερικού**, που πριν την ένταξη υπερέβαιναν κατά πολύ σε αξία τις εισαγωγές και εξισορροπούσαν σημαντικά τις συναλλαγματικές ανάγκες της χώρας. Σήμερα είναι της τάξης των 4,5 δισ. ευρώ το χρόνο, αλλά τότε ήταν συγκριτικά πολύ μεγαλύτερης αξίας. Αυτά εποφθαλμιούν από τότε οι ισχυροί της ΕΟΚ/Ε.Ε..

Στην πολιτική ζωή διασφαλίζεται με την ένταξη στην ΕΟΚ η κυριαρχία των ευρωπαϊστών. Τα δύο μεγάλα κόμματα (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ), που είναι υπέρ της ΕΟΚ-Ε.Ε., έχουν την ίδια πολιτική και προσποούνται (με τη βοήθεια των ΜΜΕ) ότι διαφέρουν. Οι ευρωπαϊστές δεν αναγνωρίζουν πλέον το δικαίωμα στον ελληνικό λαό ν' αποφασίζει ο ίδιος για τη λύση των προβλημάτων του. Ποτέ δε ρωτήθηκε ο λαός με δημοψηφίσματα για την αποδοχή των δυσμενών συνθηκών της ΕΟΚ/ΕΕ, ούτε καν για την ένταξη της χώρας μας το 1981, όπως αναφέραμε πιο αναλυτικά στο μέρος Ι..

Τεράστια ποσά κατευθύνθηκαν και κατευθύνονται για τη διατήρηση της κοινωνικής κάστας που στηρίζει τις επιλογές της ΕΟΚ/Ε.Ε. (πολιτικές ηγεσίες, μεγαλοεπιχειρηματίες, μεγαλοεργολάβοι, τραπεζίτες, μεγαλοεκδότες, δημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί κ.λ.π.). Η θηριώδης προπαγάνδα υπέρ της ΕΟΚ και της Ε.Ε. γινόταν και γίνεται για να μην αμφισβητήσει ο ελληνικός λαός έναν οργανισμό που επιβάλλει τις πιο σκληρές πολιτικές του μεγάλου διεθνούς κεφαλαίου εις βάρος του λαού και εις βάρος της χώρας. Οι «ντιρεκτίβες» και οι αποφάσεις, που λαμβάνονται στα

μυστικοσυμβούλια των κοινοτικών και των εκπροσώπων των πολυεθνικών, θεωρούνται απ' αυτή την κάστα ως θέσφατα ή φυσικοί νόμοι, που δεν υπόκεινται σε καμμία κριτική. Είναι κι αυτό ένα από τα στοιχεία της πολιτικής της, για την απόκρυψη των αρνητικών συνεπειών της ένταξης και της παραμονής μας στην ΕΟΚ-Ε.Ε.. Όποιος τολμά να έχει αντίθετη άποψη είναι πολύ δύσκολο έως αδύνατο να βρει ΜΜΕ για να την προβάλλει. Το ΑΣΚΕ έχει μακρά εμπειρία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ (1981) ΕΩΣ ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ (1992)

Την πρώτη περίοδο της ένταξης της χώρας μας στην ΕΟΚ οι εταίροι μας πέτυχαν το άνοιγμα της αγοράς μας, τον εξοστρακισμό πολλών ελληνικών προϊόντων και την κυριαρχία των δικών τους. Αυτό το επέβαλαν με την κατάργηση των δασμών, την επιδότηση των εισαγομένων από την ΕΟΚ προϊόντων και το σταδιακό έλεγχο των δικτύων πώλησης επώνυμων ελληνικών βιομηχανιών και επιχειρήσεων, τις οποίες αγόραζαν.

α) Τα ΝΕΠ και η «πράσινη δραχμή»

Με την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ το 1981 προέκυψε η Ευρωπαϊκή Λογιστική Μονάδα (ΕΛΜ). Ένα θεωρητικό νόμισμα, που εξέφρασε τις τιμές των αγροτικών προϊόντων σε ενιαία μορφή σ' όλες τις χώρες μέλη. Αργότερα μετονομάστηκε σε Ευρωπαϊκή Νομισματική Μονάδα (ΕCΥ). Οι τιμές των αγροτικών προϊόντων καθορίζονταν από την ΕΟΚ σε ΕΛΜ ή ΕCΥ ίδιες σε όλα τα κράτη μέλη για τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ τους και με τις τρίτες χώρες καθώς και για τον υπολογισμό των επιδοτήσεων στα πλαίσια της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ). Το μέτρο αυτό δεν αφορούσε τις τιμές των εγχώριων αγροτικών προϊόντων στην εσωτερική αγορά των κρατών μελών, οι οποίες θα μπορούσαν να ήταν διαφορετικές. Όμως στην πράξη αυτό είχε νόημα μόνο εφόσον ήταν χαμηλότερες από τις ενιαίες τιμές της ΕΟΚ, επειδή, αν συνέβαινε το αντίθετο, τότε θα γίνονταν εισαγωγές.

Για την Ελλάδα η ΕΛΜ και μετά το ΕCΥ δεν αντιστοιχούσαν στην εκάστοτε πραγματική αξία της δραχμής, όπως καθοριζόταν από τον πληθωρισμό και την υποτίμηση (υποτιμήσεις της δραχμής έγιναν εκείνη την περίοδο το 1983 και το 1985), αλλά σ' ένα θεωρητικό νόμισμα, την «πράσινη δραχμή», που αντιστοιχούσε στην ισοτιμία της δραχμής με την ΕΛΜ την εποχή της ένταξης. Η ισοτιμία αυτή άλλαζε μόνο με αλλαγή του σχετικού κανονισμού από την Επιτροπή (Κομισιόν). **Η απόκλιση μεταξύ της τρέχουσας και της «πράσινης» ισοτιμίας για τη χώρα μας σήμαινε ότι τα προϊόντα μας γίνονταν ακριβότερα, με αποτέλεσμα τη μείωση των εξαγωγών.**

Ως τότε η χώρα μας, για να διατηρεί τις εξαγωγές των προϊόντων και των υπηρεσιών μας ανταγωνιστικές, αντιμετώπιζε τον πληθωρισμό με υποτίμηση ή διολίσθηση της δραχμής σε σχέση με τα ισχυρά τότε ξένα νομίσματα (δολάριο, μάρκο, γιεν κ.λ.π.) σε ποσοστό λίγο μεγαλύτερο του πληθωρισμού, ώστε να διατηρεί τις τιμές των εξαγωγίμων ελληνικών προϊόντων και υπηρεσιών σταθερές ή και φθηνότερες σε ξένο νόμισμα. Όμως αυτό δεν μπορούσε να γίνει με την «πράσινη» ισοτιμία.

Π.χ. αν ένα προϊόν είχε τιμή ΕΟΚ 1 ΕCΥ, δηλ. 300 «πράσινες δραχμές», αργότερα, λόγω διολίσθησης ή υποτίμησης π.χ. 25% (με αφετηρία την ένταξη στην ΕΟΚ), το 1 ΕCΥ θα έπρεπε να αντιστοιχεί σε $300 + 25\% \times 300 = 375$ δραχμές και όχι σε 300, που εισέπρατταν οι αγρότες. Με τις 300 δραχμές το προϊόν θα έπρεπε να έχει πραγματική τιμή $300/375 = 0.8$ ΕCΥ και όχι 1 ΕCΥ, δηλ. 20% φθηνότερη από την τιμή που καθόριζε η ΕΟΚ. Έτσι ο ξένος εισαγωγέας αγόραζε το ελληνικό προϊόν με 1 ΕCΥ αντί 0.8 ΕCΥ. **Με τον τρόπο αυτό η ΕΟΚ προστάτευε τα προϊόντα των**

ισχυρών χωρών από τον ανταγωνισμό των ελληνικών προϊόντων. Και αυτά συνέβαιναν όταν ο τότε πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου διαλαλούσε το 1984 στο Κιλελέρ ότι «εμείς θα επιβάλουμε τιμές Αθηνών και όχι Βρυξελλών». (Ο τότε υπουργός Γεωργίας Κ. Σημίτης δεν ήταν στο Κιλελέρ. Βρισκόταν στις Βρυξέλες, στο συμβούλιο υπουργών, όπου αποφασίζονταν οι τιμές των αγροτικών προϊόντων εις βάρος της χώρας μας).

Όσο περνούσε ο χρόνος τόσο μεγάλωνε το χάσμα μεταξύ των τιμών που καθόριζε η ΕΟΚ και των πραγματικών τιμών, με αποτέλεσμα τη μείωση των εξαγωγών και την αύξηση των εισαγωγών από τις χώρες της ΕΟΚ και τις τρίτες χώρες της συνθήκης του Λομέ (νυν Κοτονού του Μπενίν). **Με την «πράσινη δραχμή» και τις υποτιμήσεις ή διολισθήσεις της πραγματικής δραχμής γίνονταν ακριβότερες και οι εισαγωγές, που τροφοδοτούσαν τον πληθωρισμό και προκαλούσαν αύξηση του κόστους της εγχώριας παραγωγής.**

Η ΕΟΚ, για να μην προκαλέσει σοβαρές αντιδράσεις στην Ελλάδα καθιέρωσε τα **ΝΕΠ (Νομισματικά Εξισωτικά Ποσά)**, με τα οποία επιδοτούσαν τη διαφορά τιμών, δηλ. των πραγματικών και αυτών της ΕΟΚ (με την «πράσινη δραχμή»). Έτσι η επιδότηση των εισαγωγών από την ΕΟΚ γινόταν με τα ΝΕΠ, που προβάλλονταν προπαγανδιστικά από τους ευρωπαϊστές. Όμως αυτό το σύστημα της «πράσινης δραχμής» έβαλε τις βάσεις για την καταστροφή του παραγωγικού ιστού της χώρας και (με τα ΝΕΠ) την εγκαθίδρυση της αντιπαραγωγικής και παρασιτικής νοοτροπίας.

Οι τότε κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ επεδίωκαν την αύξηση εκ μέρους της ΕΟΚ των ΝΕΠ και πέραν της διαφοράς ισοτιμίας δραχμής και «πράσινης δραχμής», για να επιδοτούν επιπλέον τα αγροτικά προϊόντα και να κρατούν σταθερές τις τιμές τους, ώστε να συγκρατούν τον πληθωρισμό και να εξαχρειώνουν αγροτικά στελέχη. Έτσι οι αυξήσεις τιμών των αγροτικών προϊόντων που έδιναν οι κυβερνήσεις ήταν πολύ κάτω του πληθωρισμού.

Με τον τρόπο αυτό, **μέχρις ότου καταργηθούν τα ΝΕΠ το 1990**, υπήρξαν περιπτώσεις (“Ελευθεροτυπία” 21/12/2002), όπου π.χ. «το ελληνικό χοιρινό κρέας, ενώ με τα στοιχεία πληθωρισμού έπρεπε να πάρει αύξηση 100 δρχ. το κιλό, τελικά με τα ΝΕΠ κρατήθηκε στις 35-39 δρχ. το κιλό. Όπως κατήγγειλαν τότε οι κτηνοτρόφοι, αυτό τους οδήγησε σε μεγάλα χρέη και κλείσιμο μονάδων. Ανάλογη ακραία περίπτωση ήταν και με το λάδι, όπου «κρατήθηκε» μια αύξηση 40 δρχ. το κιλό. Αποτέλεσμα ήταν η υπερχρέωση πολλών συνεταιρισμών, πολλοί εκ των οποίων έκλεισαν.»

Τα ΝΕΠ θεωρούνται υπεύθυνα, εκτός της διαφθοράς που προώθησε το ΠΑΣΟΚ, για τα χρέη των γεωργικών συνεταιρισμών, που ξεπέρασαν το ένα τρισ. δρχ. με τιμές 1990. Αστρονομικό ποσόν, που πληρώθηκε τελικά μέσω του κρατικού προϋπολογισμού με το νόμο Μωραΐτη το 1994. ΕΟΚ και κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ συνέβαλαν αποφασιστικά στην κατάρρευση των γεωργικών συνεταιρισμών.

β) Οι άμεσες συνέπειες της ένταξης

Με αυτό τον τρόπο είχαν σκοπό να περιορίσουν την ελληνική παραγωγή, να εκτοπίσουν τα ελληνικά προϊόντα από την ελληνική αγορά, ώστε να κυριαρχήσουν τα δικά τους, δηλ. **αυτοί, οι κήνσορες του προστατευτισμού, προστάτευαν με το πιο κυνικό τρόπο τα δικά τους προϊόντα σε βάρος των ελληνικών.**

Άμεση συνέπεια ήταν η ραγδαία αύξηση των εισαγωγών από την ΕΟΚ, μετά από μια 5ετή περίοδο χάριτος, αφού στα προϊόντα τρίτων χωρών έβαζαν πλέον δασμούς. Υποχρεωθήκαμε να εισάγουμε π.χ. κτηνοτροφικά από τα άλλα κράτη μέλη της Ε.Ε., ενώ προηγουμένως, αν υπήρχε ανάγκη, οι εισαγωγές μας γίνονταν φθηνότερα από τις βαλκανικές χώρες. Παράλληλα μας επέβαλαν ποσοστώσεις, δηλ. ανώτατα όρια

παραγωγής σε προϊόντα, όπως π.χ. το γάλα, ο χάλυβας, το βαμβάκι, που είτε τα παρήγαν οι άλλοι εταίροι, ιδιαίτερα οι βόρειοι, είτε τα εισήγαν από τρίτες χώρες, με τις οποίες η ΕΟΚ είχε συνάψει ειδικές συμφωνίες. **Με αυτό τον τρόπο μετέτρεπαν την παραγωγή σε κατάρρα.**

Το εμπορικό ισοζύγιο των αγροτικών προϊόντων, το οποίο ήταν πλεονασματικό καθ' όλη τη διάρκεια της μεταπολεμικής περιόδου, μεταβάλλεται από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 σε ελλειμματικό. Το 1986 εμφανίζει για πρώτη φορά ένα μικρό έλλειμμα, το οποίο στη συνέχεια διευρύνεται σταθερά, για να φτάσει στο υψηλότερο επίπεδο το 1996 (4.092 εκατ. δολ. ή 15% του συνόλου των ελληνικών εισαγωγών αυτό το έτος) και από τότε κινείται κάτω, αλλά πολύ κοντά στο επίπεδο αυτό.

Την 1-1-1989 καταργήθηκαν οι εξαγωγικές ενισχύσεις προς τις ελληνικές παραδοσιακές βιομηχανίες και επιχειρήσεις. Το μέτρο αυτό έθιγε κατ' εξοχήν τους κλάδους του έτοιμου ενδύματος, των υποδημάτων και των τροφίμων, στους οποίους τα ποσοστά εξαγωγικής ενίσχυσης ήταν 27%, 24% και 17% αντίστοιχα. **Έτσι πολλές απ' αυτές εξαγοράστηκαν από ξένους.** Πρώτο στόχο των ξένων επιχειρήσεων αποτελούσαν οι κλάδοι των τροφίμων και των ποτών και ακολουθούσαν εκείνοι του χάρτου και των χημικών. Οι επιχειρήσεις που εξαγοράστηκαν τότε κατείχαν το 61,5% των συνολικών πωλήσεων. Οι πολυεθνικές προτιμούσαν μεσαίου και μεγάλου μεγέθους επιχειρήσεις τροφίμων και ποτών, οι οποίες παρήγαν επώνυμα προϊόντα (σε μερικές περιπτώσεις γνωστά και διεθνώς) και διέθεταν ένα καλό δίκτυο διανομής. Όμως οι ξένοι, αντί να τις εκσυγχρονίσουν τεχνολογικά και να τις βελτιώσουν παραγωγικά, έκλεισαν τα τμήματα παραγωγής και χρησιμοποίησαν μόνο τα δίκτυα πωλήσεων των βιομηχανιών και των επιχειρήσεων αυτών για τα προϊόντα τους, που τα εισήγαν από το εξωτερικό και επιδοτούνταν γι' αυτά με τα ΝΕΠ.

Επιδοτούσαν την απόσυρση των αγροτικών μας προϊόντων. Επιδοτούσαν την πρόωρη συνταξιοδότηση των αγροτών, υπό την προϋπόθεση να πουλήσουν τα χωράφια τους. Επιδοτούσαν την καταστροφή των ελληνικών ψαράδικων σκαφών, με το πρόσχημα της προστασίας των αλιευμάτων. **Επιδοτούσαν, ... επιδοτούσαν για να μην παράγουμε.**

Έτσι καλλιέργησαν παρασιτική και αντιπαραγωγική νοοτροπία, που διευκολύνει την αποδιάρθρωση της ελληνικής παραγωγής. **Οι αγρότες έμαθαν να παράγουν για την επιδότηση και όχι για να είναι το προϊόν τους κατάλληλο και χρήσιμο για κατανάλωση, με αποτέλεσμα σήμερα τα αγροτικά μας προϊόντα να μένουν απούλητα και οι τιμές τους να έχουν καταρρεύσει. Οι βιομήχανοι και οι βιοτέχνες, αντί να παράγουν, έγιναν πλέον εισαγωγείς ξένων προϊόντων.**

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ (1992) ΣΤΗΝ ΟΝΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΡΩ (2001)

Με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, που υπογράφηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1992, η ΕΟΚ μετονομάζεται σε Ε.Ε., δηλ. υποτίθεται ότι εκτός από οικονομική θα αποκτήσει και πολιτική διάσταση. Με τη συνθήκη αυτή καθορίζονται κριτήρια οικονομικής σύγκλισης των κρατών μελών, με στόχο την ΟΝΕ (Οικονομική Νομισματική Ένωση) και το κοινό νόμισμα. Προσδιορίστηκαν τέσσερα κριτήρια, δηλαδή η μείωση α) του πληθωρισμού, β) του δημοσιονομικού ελλείμματος, γ) του εξωτερικού χρέους και δ) των επιτοκίων. Η εφαρμογή της καθυστέρησε μέχρι την 1^η Νοεμβρίου 1993, αφού ... δημοκρατικότατα έγινε πρώτα και δεύτερο δημοψήφισμα στη Δανία, για να επικυρωθεί. Επίσης, στη Γερμανία η κύρωση της συνθήκης από το κοινοβούλιο καθυστέρησε, επειδή προσβλήθηκε στο ομοσπονδιακό συνταγματικό δικαστήριο.

Το 1997 η αίτηση της κυβέρνησης Σημίτη για συμμετοχή της χώρας στην ΟΝΕ, δηλ. για υιοθέτηση του ευρώ, απορρίφθηκε. Έτσι στο διάστημα 1997-2000 η μόνη ουσιαστικά πολιτική που εφαρμόστηκε ήταν η «σύγκλιση», που επέβαλλε το

Σύμφωνα Σταθερότητας του Άμστερνταμ (Ιούνιος 1997). Αυτό προέβλεπε τον περιορισμό των κοινωνικών δαπανών και την «ευελιξία» της αγοράς εργασίας, δηλ. την **κατάργηση των εργατικών δικαιωμάτων**, που με τόσους αγώνες είχαν κατακτηθεί..

Στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Κολωνίας (Ιούλιος 1999) **στο στόχαστρο μπαίνει και το ασφαλιστικό**. Στις 14/7/1999 η Κομισιόν εκδίδει ανακοίνωση με τον τίτλο: «συντονισμένη στρατηγική για τον εκσυγχρονισμό της κοινωνικής προστασίας». Σ' αυτήν αναφέρεται ότι «τα συστήματα κοινωνικής προστασίας πρέπει να αντανακλούν και να ανταποκρίνονται στην εμφάνιση νέων εργασιακών διευθετήσεων, όπως οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου και μερικής απασχόλησης». Τα συνταξιοδοτικά συστήματα ... «προϋποθέτουν την εξεύρεση σωστής ισορροπίας μεταξύ κεφαλοποιητικών και διανεμητικών συστημάτων» (δηλ., απλοελληνικά, την προώθηση ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών, που στη χώρα μας θέλουν να βάλουν χέρι στα επικουρικά ταμεία) και «πρέπει να αποθαρρύνουν την πρόωρη έξοδο από την αγορά εργασίας και να ενθαρρύνουν την ευελιξία των συνταξιοδοτικών ρυθμίσεων».

Στο διάστημα αυτό **περιορίστηκαν δραματικά οι κοινωνικές δαπάνες**, αφαιρέθηκε σημαντικό μέρος από την αγοραστική δύναμη των εργαζόμενων και των συνταξιούχων, ενώ καταληστεύτηκαν οι αποταμιεύσεις τους, μέσω του χρηματιστηρίου και των (κάτω του πληθωρισμού) επιτοκίων. Παράλληλα ιδιωτικοποιήθηκε πλήθος δημοσίων επιχειρήσεων, για να εκπληρωθούν οι όροι του Συμφώνου. Η κυβέρνηση Σημίτη προσπάθησε ν' αλλάξει το ασφαλιστικό και τις εργασιακές σχέσεις, σύμφωνα με τις επιταγές της Ε.Ε.. Συνάντησε όμως την καθολική αντίδραση των εργαζομένων, που τελικά την οδήγησε στην πτώση της. (Το ίδιο προσπαθεί από το 2005 η Ν.Δ.).

Στις 19/6/2000 το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο αποφάσισε την ένταξη της Ελλάδας στη ζώνη του ευρώ, παρά το γεγονός ότι η οικονομία δεν εκπλήρωνε τα τυπικά κριτήρια που όριζε η Συνθήκη του Μάαστριχτ, αφού το δημόσιο ετήσιο έλλειμμα ήταν μεγαλύτερο του 3% του ΑΕΠ και το δημόσιο χρέος μεγαλύτερο του 60 % του ΑΕΠ, κι αυτά με «μαγειρεμένα» στοιχεία. Το 2005 το δημόσιο χρέος ήταν 212 δισ. ευρώ, δηλ. 120% του ΑΕΠ.

Ο λόγος που οι «εταίροι» μας δέχθηκαν τη χώρα μας στη ζώνη του ευρώ δεν οφείλεται στην (κατά Σημίτη) «ισχυρή Ελλάδα». Ο λόγος ήταν ότι με το ευρώ η ελληνική οικονομία θα καταποντιζόταν. Θα έχανε όση ανταγωνιστικότητα της είχε απομείνει κι έτσι τα εισαγόμενα κοινοτικά και άλλα ξένα προϊόντα θα είχαν πλήρως δική τους την ελληνική αγορά. Από την άλλη θα υπήρχε μόνιμη πίεση για μείωση μισθών, συντάξεων και κοινωνικών παροχών, στο όνομα της χαμένης ανταγωνιστικότητας.

ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΝΤΑΞΗΣ

Η ζημιά για τη χώρα, την οικονομία της και την κοινωνία της είναι πολλαπλή. Αποκτά νέους ανέργους, **που θα πρέπει να τους επιδοτεί**, πληρώνει **πολύτιμο συνάλλαγμα για εισαγωγές καταναλωτικών προϊόντων**, που θα μπορούσαν να παραχθούν στη χώρα μας, **δανείζεται για ν' αγοράζει τα εισαγόμενα και τα πληρώνει** πολλαπλάσια με τους **τόκους και τα χρεωλύσια**. Στη συνέχεια **δανείζεται** επιπλέον, για να πληρώνει τα προηγούμενα δάνεια. Καλλιεργεί παρασιτική νοοτροπία και συμπεριφορά. Οι ελληνικές κυβερνήσεις, εφαρμόζοντας τις κοινοτικές “ντιρεκτίβες”, καταργούν τους κρατικούς μηχανισμούς ελέγχου ακόμη και στην υγεία και στη διατροφή.

Η δημόσια περιουσία παραδίδεται σε ιδιώτες, όπως και οι δημόσιες επιχειρήσεις, που πριν πουληθούν απαξιώνονται. Οι κοινωνικές δαπάνες έχουν περιορισθεί στο ελάχιστο. Η Υγεία, η Παιδεία, η Ασφάλιση, ο Πολιτισμός, ως δημόσια αγαθά, απαξιώνονται. Η Ε.Ε. δεν ενδιαφέρεται γι' αυτά. Μόνο της μέλημα, όπως εκφράστηκε και στο λεγόμενο «ευρωσύνταγμα», είναι η επιβολή της ελεύθερης (δηλ. της ασύδοτης) αγοράς, της αγοράς που εγγυάται τα υπερκέρδη των μεγάλων εταιριών, των τραπεζών και των άλλων επιχειρήσεων, εις βάρος όλης της κοινωνίας.

Η αύξηση των ελλειμμάτων, των χρεών και του δανεισμού υπονομεύει το μέλλον μιας χώρας και της κοινωνίας της, επειδή χρόνο με το χρόνο όλο και περισσότεροι πόροι, που θα μπορούσαν να επενδυθούν για την ανάπτυξή της και την κοινωνική ευημερία, κατευθύνονται στην εξυπηρέτηση των δανείων. Αυτό προκαλεί παραπέρα συρρίκνωση της παραγωγής και αποδιάρθρωση της οικονομίας, αθρόες εισαγωγές ξένων καταναλωτικών πλέον προϊόντων, αύξηση της ανεργίας και (με το πρόσχημα της χαμένης ανταγωνιστικότητας) επίθεση του κεφαλαίου κατά των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων και των αμοιβών των εργαζομένων και των συνταξιούχων, με αποτέλεσμα η αναδιανομή του πλούτου της χώρας να γίνεται προς όφελος όλο και πιο λίγων. Τα πράγματα έχουν γίνει ακόμη δυσκολότερα με το ευρώ, όπως αναλύεται παρακάτω.

«Η ΕΥΡΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ ΘΕΟΥ»

«Η Ευρώπη (εννοεί την Ε.Ε.) είναι σήμερα πολύτιμη, επειδή πειθαναγκάζει σε ιδιωτικοποιήσεις και φιλελευθεροποίηση, που καμμιά εθνική κυβέρνηση δε θα ήταν σε θέση ούτε καν να ονειρευτεί. Διότι οι κυβερνήσεις, ακόμη και δεξιότερες από αυτήν του κ. Kohl, διατηρούν ευαισθησίες, έστω και για ψηφοθηρικούς λόγους ...

Η αγορά των τηλεπικοινωνιών, των αερομεταφορών, της ενέργειας δε θα μπορούσε ποτέ να ιδιωτικοποιηθεί στο βαθμό που συμβαίνει σήμερα, εάν οι αποφάσεις δεν είχαν ληφθεί στις Βρυξέλες ...

Η Ευρώπη είναι σήμερα πραγματική ευλογία Θεού ...

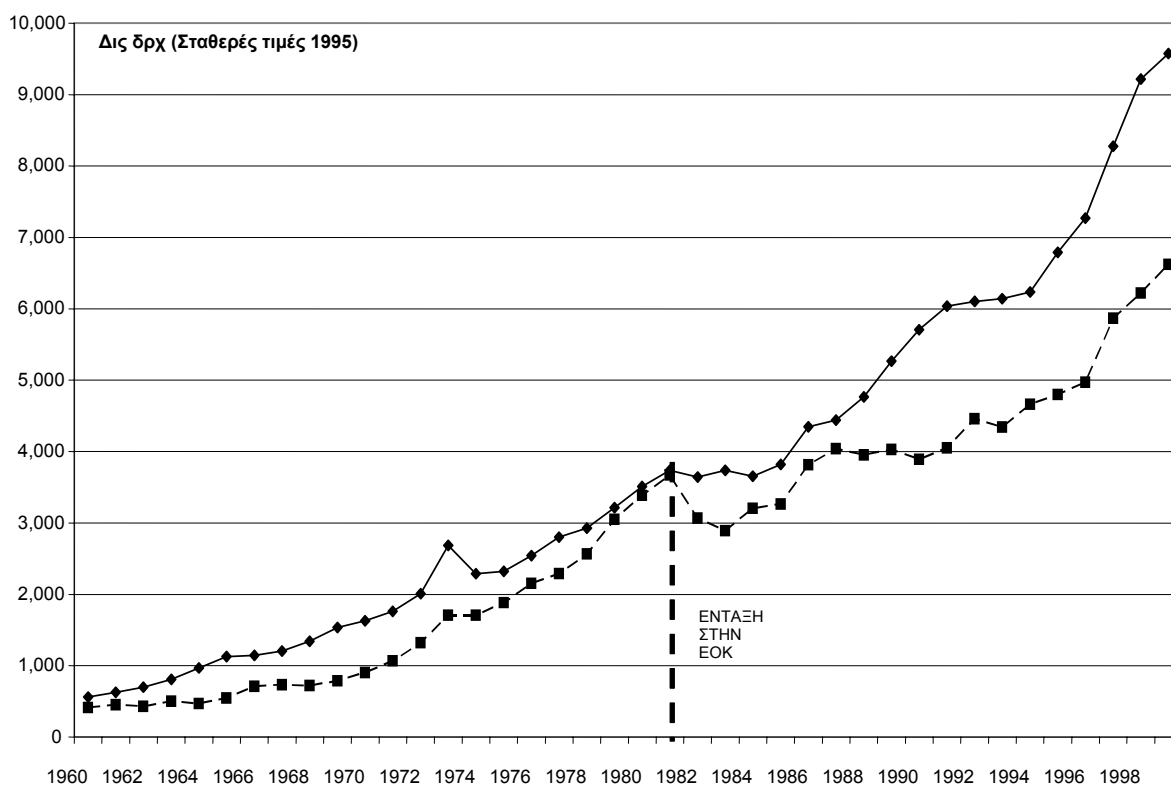
Κύρια ευεργετική συνέπεια του ευρώ είναι ότι εγκαθιστά επ' άπειρον λιτότητα εισοδημάτων των εργαζομένων στην Ευρώπη και αποκλείει επίσης κάθε έννοια πληθωρισμού, δημοσίου ελλείμματος και δανεισμού. Καμμιά εθνική κυβέρνηση δε θα μπορούσε να επιτύχει αυτό το αποτέλεσμα.....»

Hans-Olaf Henkel (Πρόεδρος Γερμανών Βιομηχάνων), Le Monde, 31/5/1999

α) Αυξήθηκαν τα ελλείμματα

Το ισοζύγιο αγαθών και υπηρεσιών (δηλ. η διαφορά των εισαγωγών και των εξαγωγών εμπορικών προϊόντων και υπηρεσιών) έως το 1980, δηλ. πριν την ένταξη, είχε την τάση ν' αποβεί πλεονασματικό, γιατί οι εξαγωγές είχαν μεγαλύτερη άνοδο από τις εισαγωγές. Από το 1981 τα πράγματα αντιστράφηκαν άρδην. Ενώ το 1981 το έλλειμμα αυτό (σε σταθερές τιμές του 1995) ήταν **67,7** δις δρχ., το 1999 έφθασε στις **2.953, 6** δις δρχ., δηλ. έγινε **44 φορές μεγαλύτερο**. (Πηγή: Εθνικοί Λογαριασμοί ΥΠΕΘΟ 1961-1999).

◆ ΕΙΣΑΓΩΓΕΣ ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ   ▣ ΕΞΑΓΩΓΕΣ ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Τώρα, σύμφωνα με την Εισηγητική Έκθεση του **Προϋπολογισμού του 2005**, το έλλειμμα του **εμπορικού ισοζυγίου**, που είναι και ο καθρέφτης της παραγωγικής ικανότητας μιας χώρας, είναι 16,504 δις. ευρώ για το διάστημα Ιανουαρίου-Αυγούστου 2004. Αντιστοιχεί περίπου σε **22 δις. ευρώ (7.936,5 δις. δρχ.)** για όλο το 2004. Το αντίστοιχο έλλειμμα του ισοζυγίου αγαθών και υπηρεσιών είναι 5,62 δις. ευρώ, δηλ. ετησίως **7,5 δις. ευρώ**.

β) Αυξήθηκε το δημόσιο χρέος

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, το 1981 το ακαθάριστο δημόσιο χρέος, δηλ. το χρέος της κεντρικής κυβέρνησης, των δημόσιων οργανισμών και επιχειρήσεων και των εγγυήσεων σε δάνεια ιδιωτών, ήταν 51,8% του ΑΕΠ, δηλ. 1.062,3 δις. δρχ. Το 1991 είχε εκτιναχθεί στο 115,8%, δηλ. 14.553,5 δις. δρχ. **Μέσα σε 10 χρόνια είχε γίνει 14 φορές μεγαλύτερο!** (Πηγή: «Δημόσιο χρέος, θεωρία και ελληνική εμπειρία», ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΒΟΥΡΑΣ, Εκδόσεις Παπαζήση)

Το 2005, σύμφωνα με τον Προϋπολογισμό, το χρέος προβλέπεται να είναι 212 δις. ευρώ (120% του ΑΕΠ), δηλ. 72.240 δις. δρχ. **Από την ένταξη μέχρι σήμερα το δημόσιο χρέος έχει γίνει 68 φορές μεγαλύτερο**, αναλογούν δηλ. στον καθένα μας τουλάχιστον 22.000 ευρώ χρέος, ακόμη και στα βρέφη.

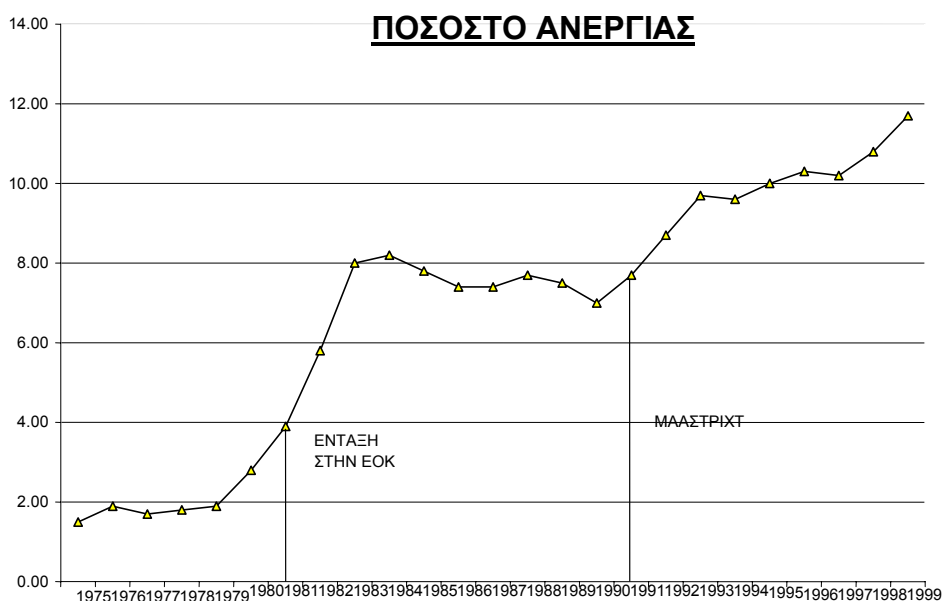
Έχουμε φθάσει πια στο σημείο το δημόσιο να δανείζεται, για να πληρώνει τα προηγούμενα δάνεια και τις άμεσες δαπάνες του (μισθούς, συντάξεις, εφόδια πρώτης ανάγκης) και να χρωστά ακόμη και τις ασφαλιστικές εισφορές των υπαλλήλων του, το νερό, το ηλεκτρικό και το τηλέφωνο. Μόνο στο ΙΚΑ χρωστά από ασφαλιστικές εισφορές 8 δις. ευρώ.

Σύμφωνα με τον Προϋπολογισμό του 2005 θα πληρωθούν μόνο για τους τόκους των κρατικών δανείων 9,8 δισ. ευρώ και για τα χρεολύσια 22,8 δισ. ευρώ (δηλ. σύνολο 32,6 δισ. ευρώ), όταν τα έσοδα του Προϋπολογισμού προβλέπονται σε 43,7 δισ. ευρώ.

«Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Τραπέζης της Ελλάδος, για την παραγωγή μιας μονάδος εθνικού εισοδήματος στη χώρα μας, δημιουργείται συνολικό ακαθάριστο χρέος πέντε μονάδων. Στο τελευταίο περιλαμβάνονται όχι μόνον το πολυσυζητημένο χρέος του δημόσιου τομέα, αλλά και εκείνο του ιδιωτικού, όπως επίσης οι καθαρές ευρωπαϊκές απολήψεις και γενικότερα οι κεφαλαικές υποχρεώσεις του συνόλου της οικονομίας έναντι του εξωτερικού. Για την πραγματοποίηση αυξητικού ρυθμού 4% του εθνικού εισοδήματος, το εξωτερικό έλλειμμα της χώρας διευρύνεται με ρυθμό -8% του εθνικού εισοδήματος. Εάν ληφθεί υπόψη ο αυξητικός ρυθμός των χρεών, τότε η πραγματική αύξηση του εθνικού εισοδήματος αποδεικνύεται αρνητική.» Κώστας Βεργόπουλος, ΚΥΡ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 12-6-2005.

γ) Αυξήθηκε η ανεργία

Η ανεργία εκτινάχθηκε, παρά τις ... φιλότιμες προσπάθειες της ΕΣΥΕ (Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας Ελλάδας) να ωραιοποιήσει την κατάσταση. Τα επίσημα στοιχεία που δημοσιεύονται κρύβουν την πραγματική ανεργία, επειδή:

- δε μετράνε τους υποαπασχολούμενους (π.χ. ωρομίσθιους, εποχικούς)
- η μέτρηση γίνεται δειγματοληπτικά σε μικρό αριθμό νοικοκυριών (μικρότερο του 1% του συνόλου) και προσδιορίζεται η ανεργία μέσω πολύπλοκων μεθόδων και εκτιμήσεων, με τρόπο που να βολεύει τους εκάστοτε κυβερνώντες.
- Οι μετρήσεις γίνονται σε περιόδους κατά τις οποίες εργάζεται το εποχικό προσωπικό, όπως στον τουρισμό, τη δασοφυλάκηση κ.λ.π.

Πάντως το 1981 η ανεργία ήταν επισήμως 3,9%. Το Δ' τρίμηνο του 2004 παρουσιάζεται επισήμως να είναι 10,4%. Στην πραγματικότητα είναι πολύ

μεγαλύτερη, όμως, επειδή στη χώρα μας λειτουργεί ο θεσμός της οικογένειας (ευτυχώς), οι συνέπειές της δε φαίνονται τόσο έντονα.

δ) Τα εργασιακά δικαιώματα

Με τη συμμετοχή της Ελλάδας στην Ε.Ε. έχουν καταργηθεί στην πράξη οι **συνδικαλιστικές ελευθερίες**. Η οικονομική και κοινωνική πολιτική που μας επιβάλλει η Ε.Ε. έχουν επιφέρει τόση ανεργία και ανασφάλεια, ώστε **οι εργοδότες να περιφρονούν όλους τους νόμους που προστατεύουν τους εργαζόμενους και κανένα «ευρωπαϊκό» όργανο να μη συγκινείται**. Στον ιδιωτικό τομέα όποιοι εργαζόμενοι κινηθούν για δημιουργία σωματίου απολύονται. Ωράριο δεν υπάρχει πια και, κατά κανόνα, οι υπερωρίες είναι υποχρεωτικές και δεν πληρώνονται. Η κατάσταση αυτή δεν επικρατεί μόνο σε μικρές επιχειρήσεις, σε σούπερ μάρκετ κ.λ.π., αλλά ακόμη και στις ιδιωτικές τράπεζες!

Επισημώς το Δ' τρίμηνο του 2004 η **ανεργία των νέων 15-29 χρόνων είναι 20,4%**, στην πραγματικότητα είναι πολύ μεγαλύτερη, επειδή οι περισσότεροι δεν είναι γραμμένοι στον ΟΑΕΔ. Η κατάσταση αυτή τους ωθεί σε μύριους όσους συμβιβασμούς και εξευτελισμούς για μια θέση εργασίας. Οι νέοι υπάλληλοι, και αν ακόμη παντρευτούν, δεν μπορούν να κάνουν παιδιά, είτε γιατί μια γυναίκα μόλις μείνει έγκυος απολύεται, είτε γιατί και οι δύο γονείς δουλεύουν πολύ πέραν του ωραρίου οποιουδήποτε βρεφικού ή παιδικού σταθμού. Ιδιωτικές εταιρίες έφτασαν στο σημείο να απαγορεύουν στους υπαλλήλους τους να ερωτεύονται μεταξύ τους (!), με αποτέλεσμα νέοι να αρραβωνιάζονται και να συζούν, αλλά να μην παντρεύονται, για να μη γίνει γνωστή η σχέση τους στο χώρο δουλειάς τους!

Σχεδιάζουν με τον τρόπο αυτό να κρατούν τη νεολαία σε διαρκή ομηρία. Ως τότε, άραγε;

ΤΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ

«Η κατάργηση του εθνικού νομίσματος και η καθιέρωση του ΕΥΡΩ αφαιρεί και τυπικά το δικαίωμα στη χώρα μας να έχει εθνική οικονομία προς όφελος του ελληνικού λαού. Θα αποφασίζει η ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) και το διευθυντήριο της Κοινότητας.

Οι συνέπειες θα γίνουν σύντομα ορατές. Συρρίκνωση της εναπομείνας ελληνικής παραγωγής, αύξηση τιμών, ελλειμμάτων, δημόσιου χρέους, δανεισμού, φορολογίας και ανεργίας καθώς και μείωση πραγματικών μισθών και κοινωνικών δαπανών.

Η διαφαινόμενη πλέον, λόγω ΟΝΕ, δυσκολία πληρωμής των υποχρεώσεων του δημοσίου μας φέρνει πιο κόντα στην τύχη της Αργεντινής.» **Ανακοίνωση του ΑΣΚΕ της 28/12/2001**

α) Οι σταθερές συναλλαγματικές ισοτιμίες

Οι «παγκοσμιοποιημένες» καπιταλιστικές συνταγές των σταθερών νομισματικών ισοτιμιών έχουν αποτύχει ιστορικά, με πιο πρόσφατη επιβεβαίωση το δράμα της Αργεντινής, που χρεωκόπησε το 2001.

Είναι μύθος ότι τα ξένα κεφάλαια υπό μορφή δανείων ή χρηματιστηριακών επενδύσεων συμβάλλουν στην ανάπτυξη μιας χώρας. Έτσι καταστράφηκαν

οικονομικά το 1997-98 οι χώρες της Ν.Α. Ασίας, η Ρωσία, οι χώρες της Λ. Αμερικής και μπήκε σε μακροχρόνια οικονομική κρίση η Ιαπωνία.

Τα ξένα κεφάλαια ενδιαφέρονται μόνο με ποιο τρόπο θα αποκομίσουν μεγαλύτερο κέρδος απομυζώντας, όπως οι ακρίδες, την οικονομία και την κοινωνία. Η επιβολή σταθερής νομισματικής ισοτιμίας, όπως είναι το ευρώ, γίνεται για να έχουν τα κέρδη που απαρίθμησε πιο πάνω ο τότε Πρόεδρος των Γερμανών Βιομηχάνων.

Η Αργεντινή, μια από τις πλουσιότερες χώρες του κόσμου, καταστράφηκε, όταν καθιέρωσε το 1991 σταθερή ισοτιμία του πέσος με το δολάριο, με αποτέλεσμα μέσα σε 10 χρόνια να βρεθεί υπό πτώχευση. Η παραγωγή της έπαψε να είναι ανταγωνιστική, αφού δεν υποτιμούσε το νόμισμά της, οι επενδύσεις αποσύρονταν και πήγαιναν σε χώρες που υποτιμούσαν το νόμισμά τους (π.χ. στη Βραζιλία, με υποτίμηση 44% σε σχέση με το δολάριο), εργοστάσια έκλειναν, αφού δεν μπορούσαν να πουλήσουν τα προϊόντα τους, και μεταφέρονταν στη Βραζιλία ή αλλού. Έτσι η Αργεντινή απέκτησε ελλείμματα, που τα κάλυπτε με δανεισμό από το ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο), που είναι όργανο του διεθνούς κεφαλαίου, ελεγχόμενο από τις ΗΠΑ. Το ΔΝΤ, προκειμένου να δανειοδοτεί την Αργεντινή, της επέβαλε σκληρούς νεοφιλελεύθερους όρους, δηλ. περιορισμό των ελλειμμάτων με περικοπή κοινωνικών παροχών, ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις κ.λ.π., που χειροτέρευσαν την οικονομία της. Το δημόσιο χρέος της Αργεντινής των 36 εκατομμυρίων κατοίκων το 2001 έφθανε τα 173 δισ. δολάρια (138,5 δισ. ευρώ).

Μήπως στο δράμα της Αργεντινής βλέπουμε ομοιότητες με τη χώρα μας, όταν μάλιστα έχουμε διανύσει μόνο 4 χρόνια με το ευρώ και η Ελλάδα, με πληθυσμό 10 εκατομμυρίων και με συρρικνωμένη παραγωγή, έχει αποκτήσει ήδη δημόσιο χρέος 212 δισ. ευρώ;

Πραγματική ανάπτυξη σε μια χώρα γίνεται μόνο με ίδια κεφάλαια ή ξένα τα οποία επενδύονται υπό τον πλήρη έλεγχο της δανειζόμενης χώρας.

β) Η αποδοχή του ευρώ είναι εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας

Ιστορικά η έκδοση νομίσματος συνιστά κυριαρχικό δικαίωμα, επειδή μόνο έτσι ένα κράτος μπορεί να ελέγχει την οικονομία του και ν' αποφασίζει με βάση τα προβλήματα και τα συμφέροντα της κοινωνίας του. Συνεπώς η εκχώρηση κυριαρχικού δικαιώματος σε ξένο όργανο θα έπρεπε να τεθεί στην κρίση του ελληνικού λαού αυτοτελώς και όχι μέσω γενικών βουλευτικών εκλογών, όπου σ' αυτές άλλα είναι τα κριτήρια και οι σκοπιμότητες.

Η άσκηση της οικονομικής και νομισματικής πολιτικής και η ουσιαστική διαχείριση της οικονομίας μας εκχωρήθηκαν στην **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα**, που ιδρύθηκε με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, όργανο ελεγχόμενο από το μεγάλο κεφάλαιο. **Αφαιρέθηκε από τη χώρα μας το δικαίωμα άσκησης νομισματικής πολιτικής, δηλ. το δικαίωμα να ορίζει την ισοτιμία του νομίσματός της σε σχέση με τα ξένα νομίσματα, να ορίζει τα επιτόκια και τους όρους δανεισμού, ώστε να ευνοεί τις εξαγωγές ελληνικών προϊόντων και τον τουρισμό, να αποθαρρύνει τις εισαγωγή ξένων προϊόντων και να ευνοεί την ελληνική παραγωγή.**

Οι τιμές ανέβηκαν με τη «στρογγυλοποίηση», παρά τις κυβερνητικές διαβεβαιώσεις. Από τη στιγμή που μας επιβλήθηκε από την Ε.Ε. η κατάργηση του ελέγχου των τιμών, οι αυξήσεις των τιμών και η αισχροκέρδεια είναι ανεξέλεγκτες. **Ο πληθωρισμός όχι μόνο δεν εξαλείφθηκε, όπως προέβλεπαν, αλλά είναι υψηλότερος όλων των άλλων χωρών.** Η αύξηση των τιμών (και μάλιστα σε επίπεδα ανώτερα των υπολοίπων χωρών) διευκολύνει τους «εταίρους» μας ν' αποφεύγουν οποιονδήποτε ελληνικό ανταγωνισμό για τα προϊόντα τους και να κυριαρχούν πλήρως στην αγορά μας.

Όμως, παρόλο που με το ευρώ ευνοούν την αισχροκέρδεια, έχουν το θράσος να μιλούν για ανταγωνιστικότητα, αλλά όχι εις βάρος των κερδών τους. Να μειωθούν, λένε, οι απολαβές των εργαζομένων και οι συντάξεις, να παίρνουν οι άνθρωποι σύνταξη στα 65 ακόμη και στα 70. Έφθασαν μάλιστα να προτείνουν να μην ... ψηφίζουν οι συνταξιούχοι!

γ) Καταστροφικά το ευρώ και το Σύμφωνο Σταθερότητας

Το ευρώ προκαλεί γενική οικονομική συρρίκνωση και σοβαρές ανισότητες, χωρίς η Ε.Ε. να έχει πρόθεση να θεσπίσει μηχανισμό αναδιανομής, που να μετριάξει τις ανισότητες αυτές.

Η οικονομική πολιτική που ασκούν υποχρεωτικά τα κράτη μέλη στα πλαίσια της ΟΝΕ είναι τόσο περιοριστική, ώστε οι παραγωγικές επενδύσεις να είναι ελάχιστες. Το ευρωπαϊκό κεφάλαιο στρέφεται σε πιο κερδοφόρες επενδύσεις, εκτός Ε.Ε.. Ήδη το ευρώ έχει προκαλέσει οικονομική δυσπραγία, ακρίβεια, ανεργία ακόμη και στις μεγάλες χώρες της Ε.Ε και οι λαοί αναπολούν τα εθνικά τους νομίσματα. Στην Ιταλία ο Υπουργός Εργασίας Ρομπέρτο Μαρόνι στις 2-6-2005 πρότεινε να διεξαχθεί στην Ιταλία δημοψήφισμα για τη διπλή κυκλοφορία του ευρώ και της λιρέτας.

«Το ευρώ είναι για πάντα», δήλωσε στις Βρυξέλες εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, προσθέτοντας πως **«αν κλείναμε προσωρινά την αίθουσα Τύπου στις Βρυξέλες, δε θα είχαμε να σχολιάσουμε τέτοιες αερολογίες»!!** Κι όλα αυτά λίγες μέρες μετά τα αρνητικά για την Ε.Ε. δημοψηφίσματα για το λεγόμενο ευρωσύνταγμα στη Γαλλία και την Ολλανδία. Πώς λοιπόν με τέτοια αντίληψη η Ε.Ε να είναι συμπαθής στους λαούς;

Ως συνέπεια της εισαγωγής του ευρώ στη χώρα μας διαρκώς κλείνουν επιχειρήσεις, που μετεγκαθίστανται σε χώρες των Βαλκανίων και στην Κίνα και μάλιστα αυτές **επιδοτούνται από την Ελλάδα και την Ε.Ε.!**

Πάντως οι εμπνευστές του ευρώ έχουν προβλέψει στη συνθήκη του Μάαστριχτ ότι τα χρέη μιας χώρας δεν πρόκειται να γίνουν αναδεκτά από την Ε.Ε.. Η χώρα, σε περίπτωση χρεοστασίου, θα περιέλθει στη δικαιοδοσία του ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο).

Οι ζημιές που ήδη έχει προκαλέσει και θα προκαλέσει η εφαρμογή του ευρώ στην Ελλάδα (και στις άλλες χώρες) είναι ανυπολόγιστες. «Το ευρώ πλήττει συνεχώς την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων. Το ίδιο συμβαίνει και με την παραγωγικότητα: υποχωρεί συνεχώς και ταχύτατα. Το 1981 η παραγωγικότητα ήταν ίση με το 45,7% αυτής που είχαν οι επιχειρήσεις των ΗΠΑ, το 1996 είχε υποχωρήσει στο 30,7% και πλέον διαμορφώνεται στο 27,4%, μειώνοντας τις δυνατότητες ανάπτυξης των εξαγωγών, ιδιαίτερα υπό συνθήκες «σκληρού» ευρώ.» (Κυρ. Ελευθεροτυπία 4-1-2004)

Στην Ελλάδα όλοι πια αντιλαμβάνονται το ρόλο του ευρώ. Το συνδέουν με την ακρίβεια και τη συρρίκνωση του εισοδήματός τους .

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΕΩΝ

Οι υποστηρικτές της Ε.Ε. ισχυρίζονται ότι η χώρα μας ωφεληθήκε οικονομικά από τη συμμετοχή της σ' αυτήν, επειδή τα χρήματα που παίρνει από τα κοινοτικά ταμεία είναι πολλαπλάσια από αυτά που συνεισφέρει στον κοινοτικό προϋπολογισμό, όπως πράγματι συμβαίνει. Στον Προϋπολογισμό του 2005 προβλέπονταν απολήψεις από την Ε.Ε. 6.431 εκ. ευρώ και αποδόσεις 2.150 εκ. ευρώ, δηλ 3 προς 1. **Αυτό, όμως, δεν είναι ολόκληρη η αλήθεια.**

Για να γίνει ο πραγματικός λογαριασμός θα πρέπει να περιληφθούν και όλες οι ζημιές που έχει προκαλέσει η ΕΟΚ-Ε.Ε. στη χώρα μας σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο: Η καταστροφή της παραγωγικής δομής της χώρας, η ανεργία, η αλματώδης

αύξηση των εισαγωγών και η μείωση των εξαγωγών (που μας έχει καταστήσει από παραγωγούς σε καταναλωτές), η ραγδαία επιδείνωση του εμπορικού μας ελλείμματος, ο εκτροχιασμός του δανεισμού και του δημόσιου χρέους (η πληρωμή του οποίου προκαλεί δραστική περιστολή των κοινωνικών δαπανών, με συνέπεια το κράτος να μην μπορεί ν' ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του), η δημιουργία κοινωνικού περιθωρίου με τις πολλαπλές κοινωνικές και ανθρώπινες συνέπειες (φτώχεια και ανέχεια, που δεν αποτιμώνται), είναι μερικά μόνο από τα στοιχεία με τα οποία θα πρέπει να γίνει ο λογαριασμός.

Ας κάνουμε, λοιπόν, έναν απλό λογαριασμό:

Υπενθυμίζουμε ότι πριν από την ένταξη στην ΕΟΚ οι Κρατικοί Προϋπολογισμοί γενικά ήταν ισοσκελισμένοι και το μόνο έλλειμμα αφορούσε το ΠΔΕ (Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων), που περιλαμβάνει έργα και επενδύσεις, που, αν είναι αναπτυξιακά, μπορούν να εξυπηρετούν το όποιο δάνειο γίνεται γι' αυτά.

Με βάση τα στοιχεία του **Προϋπολογισμού του 2005** (που εν πολλοίς ήταν υπεραισιόδοξα) **και των οικονομικών αποτελεσμάτων του 2004 της Τράπεζας της Ελλάδας** κάνουμε έναν απλό λογαριασμό, χωρίς να υπολογίσουμε το τεράστιο κόστος επανόρθωσης της εθνικής οικονομίας από τη ζημιά της συμμετοχής στην ΕΟΚ-Ε.Ε. και τις κοινωνικές συνέπειες.

Το 2005 τα τοκοχρεολύσια των δανείων προβλέπονταν σε 32,6 δισ. ευρώ, δηλ. το 74,6% των δημοσίων εσόδων (!!!) ενώ το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου το 2004 έφθασε τα 25,5 δισ. ευρώ. Έτσι :

Το έλλειμμα του ισοζυγίου πληρωμών το 2004 έφθασε τα 8,8 δισ. ευρώ, που είναι και το τελικό ποσό του ετήσιου ελλείμματος της χώρας. Οι καθαρές εισροές από την Ε.Ε. το 2004, που έχουν συνυπολογισθεί στο έλλειμμα του ισοζυγίου πληρωμών, μόλις έφθασαν τα 2,4 δισ. ευρώ. Δεν καλύπτουν δηλ. ούτε το 9,5% του εμπορικού ελλείμματος.

Σημειώνουμε ότι τα ελλείμματα αυτά έχουν γενεσιουργό αιτία το τεράστιο εμπορικό έλλειμμα που προκάλεσε η ένταξη και η παραμονή της χώρας στην ΕΟΚ/Ε.Ε. και η αποδοχή του ευρώ που πολλαπλασιάσε τις συνέπειες.

Άρα η Ελλάδα έχει καθαρή ζημιά το 2004 8,8 δισ. ευρώ, που είναι ίσα με το 5,4% του ΑΕΠ (164,5 δισ. ευρώ), δηλ. η Ελλάδα ζημιώνεται τετραπλάσια απ' αυτά που εισπράττει, για να υφίσταται την παραμονή της στην Ε.Ε..

Επιπλέον κάθε χρόνο δεσμεύονται όλο και περισσότεροι πόροι της χώρας για τα τοκοχρεολύσια των δανείων, που σε λίγα χρόνια θα απορροφούν το 80% έως 90% των δημοσίων εσόδων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι σε άρθρο του με τίτλο «Ο ταμίας της Ευρώπης» το γερμανικό «Σπίγκελ» αναφέρεται και στα κονδύλια προς τα «πιο ευνοημένα» οικονομικώς κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων και η χώρα μας. Γράφει:

«Όταν τη δεκαετία του '80 εντάχθηκαν στην ΕΟΚ Ισπανία, Πορτογαλία και Ελλάδα, απέκτησαν σημασία τα ταμεία συνοχής. Τα νέα μέλη άνοιξαν τις αγορές τους για βιομηχανικά προϊόντα από το Βορρά, ενώ σε αντιστάθμισμα οι Βρυξέλες ανέλαβαν να προωθήσουν γενναιόδωρα τον εκσυγχρονισμό των ακατάλληλων συστημάτων υποδομής τους ...

... Τουλάχιστον στην περίπτωση της Ελλάδας, τα 40 δισ. ευρώ συνέβαλαν στη διόγκωση της γραφειοκρατίας, στη διατήρηση στη ζωή μιας βιομηχανίας με προϊόντα ανάξια ανταγωνισμού, ενώ το χρέος της σκαρφάλωσε στο 110% του εγχώριου ΑΕΠ. Και ακόμη μια οδυνηρή διαπίστωση: Κατά την κατασκευή της, κοινοτικής χρηματοδότησης, γέφυρας Ρίου-Αντιρρίου, οι Έλληνες σχεδιαστές ελησμόνησαν να προσθέσουν σ' αυτήν σιδηροδρομική γραμμή». (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 29/03/2005)

Το περιοδικό δεν αναφέρει πόσο επωφελήθηκαν με τη «γενναιοδωρία» τους οι «χώρες του Βορρά», και ιδιαίτερα η Γερμανία, από το άνοιγμα της αγοράς μας. Πώς δηλ. με τα 40 δισ. ευρώ των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων το δημόσιο χρέος των 3 δισ. ευρώ του 1981 έγινε 212 δισ. ευρώ το 2005 και πώς το έλλειμμα αγαθών και υπηρεσιών των 200 εκατομμυρίων ευρώ του 1981 έφθασε τα 7.500 εκ. ευρώ το 2005.

Όσο για τη σιδηροδρομική γραμμή στη γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου, που «λησμονήσαμε», ο **Ζαν-Πολ Τεσαντιέ**, πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της κοινοπραξίας που κατασκεύασε και εκμεταλλεύεται τη γέφυρα, είπε: *«Πολλοί αναρωτιούνται γιατί δεν υπήρξε πρόβλεψη, ώστε να περνά και το τρένο από τη γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου ... Δε στέκει οικονομικά η κατασκευή γραμμής για το τρένο μεταξύ Ρίου-Αντιρρίου. Συνήθως στην Ευρώπη κατασκευάζεις γραμμές τρένου υψηλής ταχύτητας, για να ενώσεις πολύ μεγάλες πόλεις ή εμπορικά κέντρα. Γιατί να ενώσεις την Πάτρα με τα Ιωάννινα με τρένο;»* (Καθημερινή 8/8/04)

Σωστά! Ό,τι δεν έχει κέρδος γι' αυτούς απορρίπτεται, κι ας εξυπηρετεί την ανάπτυξη της Δυτικής Ελλάδας. Πιο εύλογο όμως είναι το ερώτημα: γιατί κατασκευάστηκε πρώτα η δαπανηρή γέφυρα και όχι οι προσβάσεις της, δηλ. οι οδικοί άξονες Κορίνθου-Πάτρας και Αντιρρίου-Ιωαννίνων, που είναι παντελώς ανεπαρκείς, με συνέπεια πολλά τροχαία δυστυχήματα; Προφανώς επειδή η γέφυρα αποδίδει άμεσα στους Γάλλους εταίρους. Γι' αυτό και τα πικρόχολα σχόλια των Γερμανών συμμάχων τους. Ναι, του γαλλογερμανικού άξονα!

Σ' ό,τι αφορά στα κοινοτικά ταμεία συνοχής για τη χώρα μας, οι χρηματοδοτήσεις τους για έργα και προμήθειες κατ' εξοχήν τροφοδότησαν την ευρωπαϊκή φάρα των διαπλεκόμενων μεγαλοεργολάβων, μεγαλοεκδοτών κ.λ.π., που προστατεύονται από τις Βρυξέλες και την Κομισιόν, ώστε οι ελληνικοί νόμοι και το Σύνταγμα να μη θίγουν, έστω και κατ'ελάχιστο, τα κέρδη τους.

Βέβαια, το δημοσίευμα του «Σπίγκελ» αποσκοπεί στην υποστήριξη της απαίτησης της Γερμανίας να περιορίσει τη συμμετοχή της στον κοινοτικό προϋπολογισμό, αφού τώρα έχει πλέον εξασφαλίσει πλήρως με τις διάφορες συνθήκες της Ε.Ε. τα οικονομικά της συμφέροντα.

Η συρρίκνωση της παραγωγής και των εξαγωγών

Οι εξαγωγές μας είναι πλέον μικρότερες και από αυτές του Λουξεμβούργου. Ενδεικτικός είναι ο παρακάτω πίνακας της Eurostat για το 2001

ΧΩΡΑ	ΕΞΑΓΩΓΕΣ Δισ. €	ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ
Ελλάδα	8,9	10.600.000
Λουξεμβούργο	10,4	422.000
Πορτογαλία	26,4	9.950.000
Ιρλανδία	92,2	3.700.000

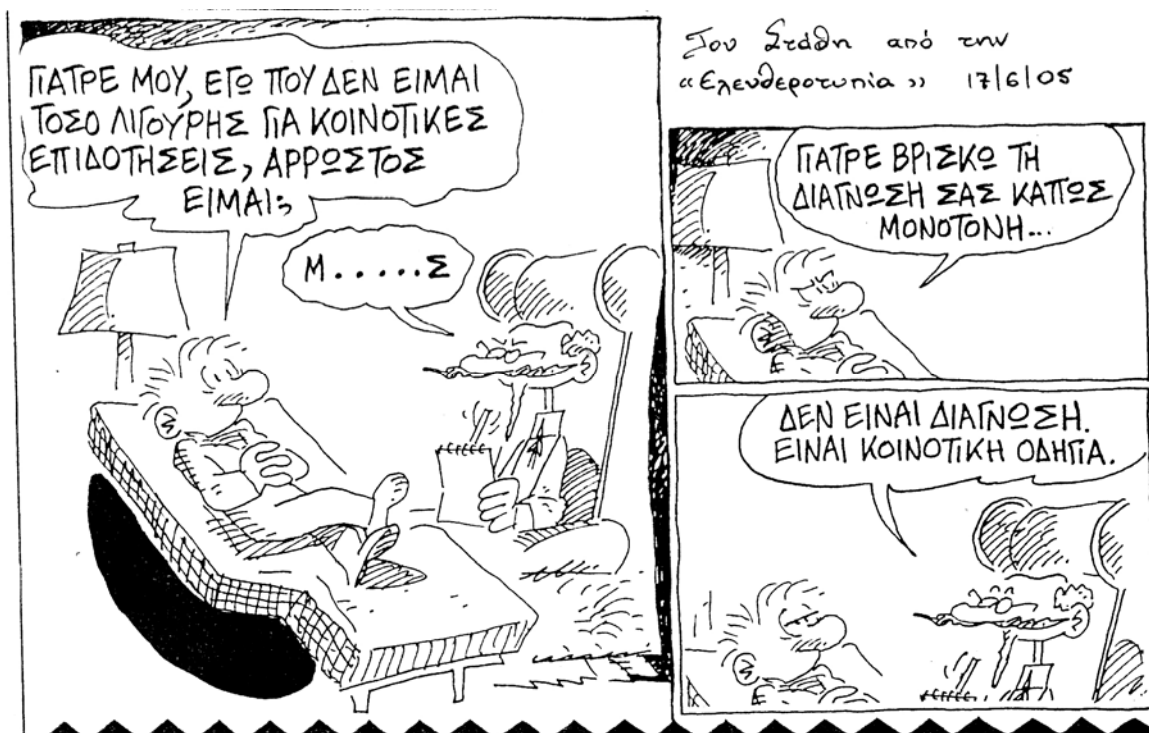
Η κατάσταση επιδεινώνεται με την ένταξη των δέκα νέων χωρών στην Ε.Ε.. Σύμφωνα με την τότε (2001) έκθεση του ΚΕΠΕ :

«Η εμπορική θέση της Ελλάδας είναι ήδη δυσχερής. Μέχρι σήμερα, ήταν η τελευταία των «15» σε εξαγωγικές επιδόσεις και από το 2004 γίνεται τελευταία των «25».

Η αξία των εμπορικών συναλλαγών της Ελλάδας (εξαγωγές και εισαγωγές) είναι η πιο μικρή σε αξία από κάθε άλλο κράτος μέλος ή υπό ένταξη, ακόμη και

χωρών, όπως η Τουρκία, η Βουλγαρία και η Ρουμανία, που έχουν απορριφθεί σε αυτή τη φάση της διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

Είναι μύθος ότι οι κοινοτικές χρηματοδοτήσεις συμβάλλουν στην ανάπτυξη της χώρας. Αν πράγματι είχαν συμβάλει έστω και κατ' ελάχιστο στα 25 αυτά χρόνια από την ένταξη, δε θα υπήρχε η εικόνα αυτή στις εξαγωγές, που είναι ο καθρέφτης μιας παραγωγικής οικονομίας.

Στον Στάθου από την
«Ελευθεροτυπία» 17/6/05

Οι κοινοτικές χρηματοδοτήσεις, όχι μόνο δε βελτιώνουν τις παραγωγικές υποδομές, αλλά συμβάλλουν στην αθρόα εισαγωγή κοινοτικών προϊόντων, που αυξάνουν το εμπορικό μας έλλειμμα, ενώ καλύπτουν ένα μικρό μόνο μέρος του. Οι κοινοτικές χρηματοδοτήσεις δεν ξεπέρασαν κατ' έτος ποτέ το **35% του εμπορικού ελλείμματος και τώρα κινούνται κάτω του 20%**. Παρ' όλ' αυτά οι κοινοτικοί μας ζητούν να επιστρέφουμε υπό μορφή προστίμων σημαντικά ποσά, όπως π.χ. τα 20 δισ. δρχ. πρόστιμο για το Κτηματολόγιο επί Λαλιώτη, τα 565 εκ. ευρώ πρόστιμα την τελευταία 5ετία για τις αγροτικές επιδοτήσεις, ενώ εκκρεμούν άλλα 130 εκ. ευρώ για τον ίδιο λόγο. Ζητούν ακόμη επιστροφές ύψους 520 εκ. ευρώ από χρηματοδοτήσεις του Γ' ΚΠΣ (2001-2004).

Αλλά ακόμη και από αυτές τις χρηματοδοτήσεις οι μισές γυρίζουν πίσω.

«Σχεδόν τα μισά από τα κολοσσιαία κονδύλια που εισπράττει η Ελλάδα από τα διαρθρωτικά ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιστρέφουν άμεσα στους εταίρους μας, με τη μορφή ελληνικών εισαγωγών για υλοποίηση των προβλεπόμενων έργων.

Σύμφωνα με έκθεση για τις επιπτώσεις του Γ' ΚΠΣ, που έδωσε στη δημοσιότητα η Γενική Διεύθυνση Περιφερειακής Πολιτικής, του Γάλλου Επιτρόπου Μισέλ Μπαρνιέ, η χώρα μας δε «συγκρατεί» παρά το μισό των, συνολικού ύψους 44 δισεκατομμυρίων ευρώ, κονδυλίων του Γ' ΚΠΣ. Τούτο δε, επειδή υποχρεώνεται να προχωρήσει σε τεράστιες εισαγωγές εμπορευμάτων, βιομηχανικών προϊόντων και υπηρεσιών, που η ίδια αδυνατεί να παράγει. Έτσι, το 46,4% των συνολικών εισροών κονδυλίων του Γ' ΚΠΣ στη χώρα, «διαρρέουν» προς τρίτες χώρες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία ευρωπαϊκές, υπό τη μορφή

εισαγωγών από αυτές, άμεσα συνδεδεμένων με την υλοποίηση των έργων του ΚΠΣ.» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 30-7-2002)

Οι κοινοτικές επιδοτήσεις συρρίκνωσαν την αγροτική μας παραγωγή

Η ένταξη στην ΕΟΚ ήταν καταστροφική για τη γεωργία. Όχι μόνο δεν ωφέλησε σε τίποτα, αλλά αντίθετα ανέτρεψε το ισοζύγιο αγροτικών προϊόντων υπέρ της ΕΟΚ και της Ε.Ε.. Το πλεόνασμα των 45 εκατ. δολαρίων του 1980 μετατράπηκε σε έλλειμμα 254 εκατ. δολαρίων το 1985, σε έλλειμμα 595 εκατ. δολαρίων το 1990 και έλλειμμα 867 εκατ. δολάρια το 1994. (Τάκης Φωτόπουλος, Ελευθεροτυπία 21/12/1996)

	Εξαγωγές προς ΕΕ	Εισαγωγές από ΕΕ
1980	23,9 δις. δρχ.	17,2 δις. δρχ.
1997	501,5 δις. δρχ.	802,3 δις. δρχ.

Στον πίνακα πρέπει να πάρουμε υπόψη ότι οι χώρες που συμμετέχουν στην κοινότητα από 10 που ήταν το 1980 αυξήθηκαν σε 15 και είχαμε και την ενοποίηση της Γερμανίας.

Ένα σημαντικό στοιχείο, που δείχνει την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο αγροτικός μας τομέας, είναι ότι **το μισό του γεωργικού εισοδήματος προέρχεται από επιδοτήσεις της Ε.Ε..**

«Τα τελευταία επτά χρόνια οι Έλληνες αγρότες πήραν από την Ε.Ε. 5 τρις. δρχ. ως επιδοτήσεις. Το ίδιο διάστημα οι συνολικές επενδύσεις στο χώρο δεν έφτασαν ούτε το ένα δέκατο του ποσού αυτού (λιγότερα από 500 δις. δρχ.), μειούμενες ετησίως κατά 50% περίπου.

Παράλληλα, **την τελευταία πενταετία η χώρα έχασε την αυτάρκειά της σε πολλά προϊόντα και άρχισε τις αθρόες εισαγωγές, με αποτέλεσμα το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο γεωργικών προϊόντων να εκτιναχθεί στα ύψη και να ξεπερνάει ετησίως τα 500 δις. δρχ.** Η Ελλάδα το 2001 δαπανούσε 12 δις. δρχ. το μήνα, για να εισάγει φρούτα και λαχανικά (όσπρια, σκόρδα, κρεμμύδια, ντομάτες, πατάτες, κ.ά.) και άλλα τόσα για εισαγωγή γαλακτοκομικών. Δαπανήσαμε 60 δις. δρχ. για εισαγωγή σιταριού.» (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 6-3-2002)

Εκτός των εγγενών προβλημάτων του αγροτικού μας τομέα (μικρός κλήρος, γήρανση αγροτικού πληθυσμού κ.λ.π.), πολλοί επιδοτούμενοι δεν είναι στην πραγματικότητα αγρότες, ενώ οι περισσότεροι αγρότες δεν έχουν πρόσβαση στις κοινοτικές επιδοτήσεις.

Οι κοινοτικές επιδοτήσεις αποδείχθηκε τελικά ότι αποσυνδέουν τον αγροτικό τομέα από την αναπτυξιακή διαδικασία, δηλ. έβλαψαν αντί να ωφελήσουν. Μάλιστα μόλις δύο προϊόντα (βαμβάκι-καπνός) απορροφούν το 42% των κοινοτικών επιδοτήσεων, ενώ συμμετέχουν με πολύ μικρότερα ποσοστά στην αξία παραγωγής, στην καλλιεργούμενη έκταση και στον αριθμό των παραγωγών.

ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΗ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Από τον Ιούνιο του 2003 η Κομισιόν, εκφράζοντας τις θέσεις των βορείων χωρών της Ε.Ε., έχει προτείνει να γίνουν **περικοπές στις κοινοτικές επιδοτήσεις στα τρία βασικά μεσογειακά προϊόντα (βαμβάκι, καπνός, λάδι), που είναι οι πιο σημαντικές καλλιέργειες της χώρας μας.** Οι μειώσεις αυτές ανέρχονται σε 6,4% για το βαμβάκι και σε 2,8% για τα δύο άλλα προϊόντα. Προβλέπουν επίσης αποσύνδεση της επιδότησης από την παραγωγή και σύνδεσή της με την εισοδηματική ενίσχυση των παραγωγών, δηλ. μπορεί να μην παράγεται ούτε ένα κιλό προϊόντος, αλλά να

επιδoteίται αυτός που κατέχει αγροτική γη ή δηλώνει αγρότης. Επίσης η Κομισιόν ζητά επαναδιαπραγμάτευση το 2009 για τα μεσογειακά προϊόντα, ώστε να γίνουν νέες περικοπές.

Εν τω μεταξύ, οι βόρειες χώρες της Ε.Ε. είχαν συμφωνήσει για τις επιδοτήσεις των δικών τους αγροτικών προϊόντων (κτηνοτροφικά, γαλακτοκομικά, δημητριακά κ.λ.π.), επίσης στη βάση της εισοδηματικής ενίσχυσης των αγροτών και όχι των προϊόντων. Η εφαρμογή των μέτρων για τις βόρειες χώρες αρχίζει το 2007, ενώ για τα μεσογειακά η εφαρμογή προβλέπεται άμεση.

Οι υπουργοί Γεωργίας της Ε.Ε. τον Ιούνιο του 2003 ανέβαλαν τη λήψη απόφασης για την αναμόρφωση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) για τα μεσογειακά προϊόντα, πρωτοστατώντος του Έλληνα υπουργού Γεωργίας, που κατείχε τότε την προεδρία, προφανώς επειδή ήθελε ν' αποφύγει (ενόψει των εκλογών) την αύξηση της αγανάκτησης των αγροτών (που ήταν ήδη αγανακτισμένοι).

Η σταδιακή κατάργηση της ΚΑΠ οφείλεται κυρίως στις πιέσεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ), δηλ. των ΗΠΑ, που στο όνομα της ανταγωνιστικότητας ζητά να μην επιδοτούνται οι τιμές των αγροτικών προϊόντων. Ειδικά για τα μεσογειακά προϊόντα η περικοπή της επιδότησης και κατ' επέκταση η μείωση της παραγωγής γίνεται για δύο λόγους

- Να μπορούν οι βόρειες χώρες της Ε.Ε. να τα εισάγουν από τρίτες χώρες, για να πουλάνε σ' αυτές τα βιομηχανικά τους προϊόντα. (Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ε.Ε. παράγει μόνο το 2,6% της παγκόσμιας παραγωγής βαμβακιού, ενώ παράλληλα αποτελεί το μεγαλύτερο εισαγωγέα, καλύπτοντας το 48% των αναγκών της με αδασμολόγητες εισαγωγές από τρίτες χώρες.)
- Να αναδιανεμηθούν τα κονδύλια υπέρ των 10 νέων χωρών, από τις οποίες ορισμένες έχουν υψηλό ποσοστό αγροτικού πληθυσμού.

Ο αγροτικός τομέας είναι στρατηγικός για κάθε χώρα, επειδή αφορά τη διατροφή της κοινωνίας και τον πολιτισμό της, την υγεία των πολιτών, το συναλλαγματικό ισοζύγιο της χώρας, την απασχόληση-ανεργία και την αποφυγή ερήμωσης της υπαίθρου.

Όμως οι ελληνικές κυβερνήσεις τον έχουν εγκαταλείψει. Θεωρούν ότι η επιβίωση του δεν είναι εθνική υπόθεση, αλλά θέμα της Ε.Ε.. Οι αγρότες και η συνδικαλιστική τους ηγεσία θα ήταν χρήσιμο ν' αναζητήσουν τα πραγματικά αίτια που οδηγούν στη συρρίκνωσή τους.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΖΗΜΙΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Αν παραμείνουμε στην Ε.Ε., είναι απολύτως βέβαιο ότι οδηγούμαστε σε χρεοκοπία. Το τεράστιο δημόσιο (επίσημο και αφανές) χρέος συνεχώς αυξάνεται, με συνέπεια μετά από λίγα χρόνια να μην μπορεί να αποπληρώνεται, επειδή τα δημόσια έσοδα δε θα φθάνουν πλέον ούτε για τα τοκοχρεολύσια. Ήδη το κράτος έχει αδυναμία να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του, με άμεση επίπτωση στη χειροτέρευση των συνθηκών διαβίωσης των πολιτών, ιδιαίτερα των πιο αδύνατων οικονομικά στρωμάτων.

Η χώρα μας μέσα στην Ε.Ε. αναπτύχθηκε βραδύτερα απ' όσο πριν, περιόρισε την ανάπτυξη του παραγωγικού της δυναμικού, συρρίκνωσε τον αγροτικό τομέα και κατάντησε να εισάγει ακόμη και τα πιο απλά καταναλωτικά αγαθά, όπως σπύρτα, αντί να τα παράγει εδώ. Δανείζεται για να εισάγει και παράλληλα αυξάνεται η εγχώρια ανεργία. Στη χώρα μας, παρ' όλα αυτά, παράγεται πλούτος, αλλά συγκεντρώνεται σε

λίγους, οι οποίοι (κατά το μεγαλύτερο μέρος) δεν τον επενδύουν στην Ελλάδα και ό,τι μένει εδώ αποθησαυρίζεται. Οι πόροι της Ε.Ε. χορηγούνται, στο μεγαλύτερο ποσοστό, με σκοπό να μην επενδύονται παραγωγικά. Ένα μεγάλο μέρος οδηγείται στους γνωστούς διαπλεκόμενους, που αποκομίζουν μεγάλα κέρδη και τα οποία δεν επενδύονται, αλλά αποθησαυρίζονται, και τα υπόλοιπα καταλήγουν σε καταναλωτικά αγαθά κι έτσι τα μισά επιστρέφουν στις πλούσιες χώρες υπό μορφή εισαγωγών. **Οι ελληνικές επιχειρήσεις, αντί να παράγουν, εισάγουν, αφού με το καθεστώς της Ε.Ε. το περιθώριο κέρδους των εισαγομένων είναι μεγαλύτερο.**

Εκτός του δημόσιου χρέους και το χρέος των νοικοκυριών έχει υπερβεί κάθε όριο. Το ωράριο καταργείται, οι αμοιβές μειώνονται και η εργατική νομοθεσία για την προστασία των εργαζομένων αίρεται. Οι εργασιακές σχέσεις έχουν χειροτερεύσει και θα χειροτερεύουν με προτροπή της Ε.Ε., ενώ η δημόσια ασφάλιση σύνταξης και περίθαλψης έχει μπει στο στόχαστρο του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, για ιδιωτικοποίηση και εκμετάλλευση των αποθεματικών των ταμείων.

Οι συνταξιούχοι, οι εργαζόμενοι, οι αγρότες, οι βιοτέχνες, οι μικρομεσαίοι έμποροι και γενικά τα μεσαία στρώματα είναι οι χαμένοι της παραμονής της χώρας στην Ε.Ε., δηλ. όλοι πλην μιας φιλοευρωπαϊκής κάστας γύρω από την μεγαλοαστική τάξη. Διευρύνονται έτσι οι κοινωνικές ανισότητες και εντείνεται η κοινωνική περιθωριοποίηση, που έχει πάρει μορφή μάστιγας για την ελληνική κοινωνία. **Όσο παραμένουμε στην Ε.Ε η ταξική αντίθεση μεταξύ της μεγαλοαστικής τάξης και της υπόλοιπης κοινωνίας θα εντείνεται**, επειδή εκφραστής και προστάτης των συμφερόντων της μεγαλοαστικής τάξης είναι η Ε.Ε.. Η μεγαλοαστική τάξη με τη σειρά της στηρίζει την Ε.Ε., εις βάρος της χώρας και της κοινωνίας, συμπεριφερόμενη ως δυνάστης.

Ισχυρίζονται οι θιασώτες της ένταξης ότι **δήθεν δε φταίει η Ε.Ε., αλλά οι ελληνικές κυβερνήσεις, που δεν αξιοποίησαν τις ευκαιρίες ανάπτυξης.**

Ποια ανάπτυξη όμως εννοούν οι ευρωπαϊστές; Αυτήν που η αύξηση του ΑΕΠ γίνεται με δανεισμό του δημοσίου, των επιχειρήσεων και των νοικοκυριών προς όφελος των τραπεζιτών και του μεγάλου κεφαλαίου και υποθηκεύει τη χώρα με τεράστια χρέη. Δεν εννοούν ασφαλώς την ανάπτυξη μέσω της αύξησης της εγχώριας παραγωγής, ώστε ν' αυξηθούν οι εξαγωγές, να μειωθούν οι εισαγωγές, να μειωθεί η ανεργία και τα τεράστια ελλείμματα. Είναι δυνατόν μέσα στην Ε.Ε. μια κυβέρνηση στη χώρα μας, να τονώσει την ελληνική παραγωγή μέσω π.χ. αύξησης της ζήτησης, χωρίς νέα δάνεια; Όχι δεν μπορεί, αφού:

1) Δεν ελέγχει το νόμισμά της κι έτσι δεν μπορεί να κάνει φθηνότερες τις εξαγωγές με υποτίμηση ή διολίσθησή του.

2) Θα συναντήσει τη λυσσαλέα αντίδραση των τραπεζιτών, που θα χάσουν τα κέρδη τους από τα κάθε είδους δάνεια και που μέσω του προστάτη τους, της Κομισιόν, θ' απειλούν με λήψη μέτρων τη χώρα για «νόθευση» του ανταγωνισμού και «εθνικιστική» οικονομική πολιτική (ναι, το εκστόμισαν για τις εθνικοποιήσεις της Βολιβίας, ακόμη και ο πρωθυπουργός της Γαλλίας Ντε Βιλπέν κατηγορήθηκε για «πατριωτισμό»). Για σοσιαλιστική πολιτική ούτε λόγος.

Οι ευρωπαϊστές προσποιούνται ότι αγνοούν πως η χώρα μας πριν την ένταξη, για ν' αναπτυχθεί, χρειαζόταν βελτίωση και επέκταση της παραγωγικής της δομής με μεγάλης κλίμακας επενδύσεις και τεχνολογική αναβάθμιση, για να είναι ικανή στοιχειωδώς να σταθεί μέσα στις συνθήκες ανταγωνισμού της διεθνούς οικονομίας. Η ΕΟΚ και η Ε.Ε. κατέστρεψαν ακόμη και αυτήν την παραγωγική διάρθρωση που υπήρχε, επειδή δεν ήθελαν την Ελλάδα ανταγωνιστική για τις οικονομίες των ισχυρών χωρών, αλλά ως αγορά για τα προϊόντα τους και ως τουριστικό προορισμό. **Από τη στιγμή που μια χώρα πρακτικά δεν παράγει, η πορεία της είναι φθίνουσα, όχι**

μόνο στην οικονομία, αλλά σ' όλα τα επίπεδα και ιδιαίτερα στον πολιτισμό και στην κοινωνία, που εμφανίζει παρασιτικά και παρακμιακά στοιχεία. Ήδη, μετά τα αρνητικά για το λεγόμενο ευρωσύνταγμα δημοψηφίσματα στη Γαλλία και την Ολλανδία, **το μέλλον της Ε.Ε. είναι από αβέβαιο ως ανύπαρκτο.** Έτσι οι «εταίροι» δεν προτίθενται να πληρώσουν, αν δεν έχουν πλήρη έλεγχο της Ε.Ε., δηλ. να αποφασίζουν μόνοι τους εις βάρος των λαών, όπως ήθελαν με το «ευρωσύνταγμα». Χωρίς χρηματοδοτήσεις ποια από τις μικρότερες χώρες μπορεί να παραμείνει στην Ε.Ε. και να υφίσταται τις ντιρεκτίβες της για την «αιώνια ελεύθερη αγορά» και τον «ανόθευτο ανταγωνισμό», δηλ. τη θεοποίηση του καπιταλισμού;

ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΧΑΜΕ ΕΝΤΑΧΘΕΙ ΣΤΗΝ ΕΟΚ;

Οι ευρωπαῖστές, αδυνατώντας να υποστηρίξουν πλέον το αρχικό τους επιχείρημα, ότι δηλ. μέσα στην ΕΟΚ-Ε.Ε. θα ευημερήσουμε, ήδη αναγνωρίζουν ότι υπάρχουν προβλήματα, όμως ισχυρίζονται ότι η αποχώρηση από την Ε.Ε. θα είναι καταστροφή. Έτσι, χωρίς επιχειρήματα!

Κι όμως, αν η Ελλάδα δεν είχε ενταχθεί στην ΕΟΚ, θα μπορούσε να στηριχθεί στις δικές της παραγωγικές δυνάμεις, που θα τις προστάτευε από την ξένη εκμετάλλευση. Θα ήταν δυνατή η εκλογίκευση των παραγωγικών τομέων με συγκριτικό πλεονέκτημα. Έτσι **θα μπορούσε να βελτιωθεί και να επεκταθεί η παραγωγική δομή της χώρας.** Θα γινόταν δυνατή η τεχνολογική αναβάθμισή της, με πρόνοια για το περιβάλλον.

Θα μπορούσε η χώρα να σταθεί ακόμη και σε συνθήκες ανταγωνισμού, εφ' όσον **θα υπήρχε εθνική οικονομική και νομισματική πολιτική.**

Θα ήταν δυνατή η σύναψη **οικονομικών σχέσεων με άλλες χώρες,** μόνον εφ' όσον θα ήσαν αμοιβαία επωφελείς. Η χώρα δε θα άνοιγε το κουτί της Πανδώρας με την αποδοχή των θεσμών της παγκοσμιοποίησης, δηλ. της πλήρους ασυδοσίας του κεφαλαίου. Θα μπορούσαμε να συνάψουμε οικονομικούς δεσμούς με τις γειτονικές χώρες και ενδεχομένως να προωθούσαμε Περιφερειακά Οικονομικά Σύμφωνα αμοιβαίου οφέλους.

Θα μπορούσαν να τεθούν **εκπαιδευτικοί στόχοι,** με πλαίσιο τον άνθρωπο, τον πολιτισμό και την ανάπτυξη. Θα είχαμε δημόσια σχολεία και πανεπιστήμια υψηλής ποιότητας.

Δανεισμός θα υπήρχε μόνο για αναπτυξιακούς και παραγωγικούς σκοπούς.

Θα μπορούσαμε ν' αποτρέψουμε τη σημερινή **ανεργία** και το **κοινωνικό περιθώριο,** αφού βασικό μέλημα θα ήταν η εγχώρια παραγωγή. Ούτε το **κράτος** θα ήταν ουσιαστικά χρεωκοπημένο, όπως το σημερινό. Θα υπήρχε **αγροτικός τομέας** παραγωγικός, και όχι επιδοτοδίαιτος, με εκλογίκευση κριτηρίων των εθνικών επιδοτήσεων.

Δε θα υπήρχε αυτή η προκλητική **ανισοκατανομή του πλούτου,** που βασικό ρόλο γι' αυτό παίζει η Ε.Ε., ούτε έργα και προμήθειες που να γίνονται προς όφελος των μεγαλοεργολάβων, των μεσαζόντων και των τραπεζιτών. Τα έργα και οι προμήθειες θα έπρεπε να έχουν αναπτυξιακό χαρακτήρα και να είναι ανταποδοτικά. Ίσως να ήταν λιγότερα από τα τωρινά, αλλά πολύ πιο χρήσιμα.

Αν δεν είχαμε ενταχθεί στην ΕΟΚ, θα είμασταν χώρα με μεγαλύτερο ειδικό βάρος, κοινωνία και λαός με αυτοπεποίθηση και αξίες. Οι ηγεσίες και οι κυβερνήσεις θα ήσαν υποχρεωμένες να παίρνουν υπόψη τους τον ελληνικό λαό, τηρώντας έστω τα προσχήματα. Και, γιατί όχι, ίσως βλέπαμε επιτέλους ελληνικές ηγεσίες.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΝΑΣΥΣΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΣΤΗΡΙΧΘΟΥΜΕ Σ' ΑΥΤΗ

Βασική προϋπόθεση επιβίωσης της χώρας μας είναι η έξοδός μας από την Ε.Ε. και η απαλλαγή από τις δεσμεύσεις που αυτή έχει αναλάβει για λογαριασμό μας έναντι τρίτων (Π.Ο.Ε., προτιμησιακές συμφωνίες με τρίτες χώρες κ.λ.π.). Μόνον αν αποχωρήσουμε από την Ε.Ε., θα μπορούμε να επαναδιαπραγματευτούμε τις οικονομικές, εμπορικές και, κατ' επέκταση, πολιτικές σχέσεις με κάθε χώρα ή ένωση χωρών ή οργανισμό στα πλαίσια της αμοιβαιότητας, της ανάπτυξης της χώρας, της ευημερίας του ελληνικού λαού και της κοινωνικής δικαιοσύνης, στα πλαίσια μιας άλλης πολιτικής, ώστε οι αποφάσεις να παίρνονται στην Ελλάδα, με γνώμονα τα δικά μας συμφέροντα. **Η αποχώρηση της χώρας από την Ε.Ε. θα δημιουργούσε πολύ καλύτερες προϋποθέσεις από τις σημερινές, ανεξαρτήτως κοινωνικού συστήματος.**

Γιατί έχουμε **πρώτες ύλες**, παραγωγικό και επιστημονικό **δυναμικό** υψηλής στάθμης.

Γιατί έχουμε ως **λαός** εργατικότητα, εφ' όσον υπάρχουν στόχοι και αξίες, έχουμε **πολιτισμό**.

Έχουμε εσωτερική και εξωτερική **αγορά και γεωστρατηγική θέση**, που μας δίνει το πλεονέκτημα να καταστεί η χώρα μας κέντρο εμπορικών και οικονομικών δραστηριοτήτων μιας ευρύτερης περιοχής, με την προϋπόθεση ότι ακολουθούμε ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική και δεν παίζουμε το ρόλο του ενδιάμεσου των ισχυρών χωρών της Δύσης.

Αν αποχωρήσουμε από την Ε.Ε., πολλοί τομείς μπορούν να γίνουν ανταγωνιστικοί διεθνώς (όπως τα φάρμακα και οι νέες τεχνολογίες) και σε κάθε περίπτωση η οικονομία μας να προσαρμοσθεί στις σύγχρονες συνθήκες.

Από την αποχώρηση της χώρας από την Ε.Ε. και τη χάραξη μιας εθνικής αναπτυξιακής προσπάθειας, μέσω ενός κράτους πρόνοιας όφελος μπορούν να έχουν οι εργαζόμενοι, οι αγρότες, οι βιοτέχνες, τα μεσαία στρώματα, οι συνταξιούχοι κ.λ.π. Αυτές οι κοινωνικές δυνάμεις μπορούν να στηρίξουν την πορεία για αποχώρηση από την Ε.Ε.. Αντίθετοι θα είναι μόνο η μεγαλοαστική τάξη και οι περί αυτήν, δηλ. ούτε το 5% του ελληνικού λαού.

Στα πλαίσια αυτά θα μπορούν να υπάρχουν εθνικές επενδύσεις-επιδότησεις, που θα έχουν στόχο την ποιοτική και ποσοτική αύξηση της **αγροτικής παραγωγής** σε βασικά προϊόντα (π.χ. σιτηρά, λάδι, όσπρια, κτηνοτροφικά-γαλακτοκομικά) και όχι την εισοδηματική ενίσχυση των αγροτών, ώστε να αποκτήσει η χώρα υψηλό βαθμό επάρκειας στα είδη αυτά και να περιορισθεί η αθρόα εισαγωγή. Παράλληλα μπορεί να καταπολεμηθεί η αντιπαραγωγική νοοτροπία στους αγρότες και η αίσθηση ότι θα είναι ανεξαρτήτως παραγωγής επιδοτούμενοι.

Θα μπορούμε, όπου χρειάζεται, να προστατεύουμε και να στηρίζουμε, μεταξύ άλλων, και την αγροτική μας παραγωγή, εφαρμόζοντας νέες τεχνολογίες και προδιαγραφές παραγωγής προϊόντων ασφαλών για την **υγεία των καταναλωτών και για το περιβάλλον**.

Θα μπορεί να θεσμοθετηθεί ότι ο **δανεισμός του Δημοσίου** θα γίνεται μόνο για αναπτυξιακούς σκοπούς και όχι για καταναλωτικούς.

Το κράτος και η αυτοδιοίκηση θα μπορούν να έχουν ρόλο στην ανάπτυξη και στον κοινωνικό έλεγχο, ιδιαίτερα στην αναστροφή του τωρινού κλίματος διαφθοράς.

Θα μπορεί να αναπτυχθεί **το ανθρώπινο κεφάλαιο**, με την προαγωγή της επιστήμης, της γνώσης και της έρευνας, γενικά με την ποιοτική αναβάθμιση της Παιδείας, χωρίς να θυσιάζεται στο βωμό της ανάπτυξης ο ουμανιστικός και μορφωτικός χαρακτήρας της.

Τα οικονομικά μέσα για την ανάπτυξη υπάρχουν, αρκεί να σταματήσει η αιμορραγία του πλούτου στο εξωτερικό και η αναδιανομή του υπέρ των ολίγων.

Όπου χρειαστεί, θα μπορούμε να προστατεύουμε την παραγωγή μας και τον παραγόμενο πλούτο, με κριτήριο την ανάπτυξη της χώρας και το αμοιβαίο όφελος σε σχέση με άλλες χώρες. Θα μπορούμε να προωθούμε περιφερειακούς οικονομικούς σχηματισμούς με χώρες γειτονικές ή χώρες με τις οποίες έχουμε ιστορικούς δεσμούς. Έχουμε τη δυνατότητα :

- παραγωγής **υψηλής τεχνολογίας** (τα επιτεύγματα σε πανεπιστημιακά ερευνητικά κέντρα)
- ν' αναπτύξουμε τη **βιομηχανία** μας στους τομείς που συνδέονται με δικές μας πρώτες ύλες (π.χ. τρόφιμα, αλουμίνιο, τσιμέντα, φάρμακα, υφάσματα).

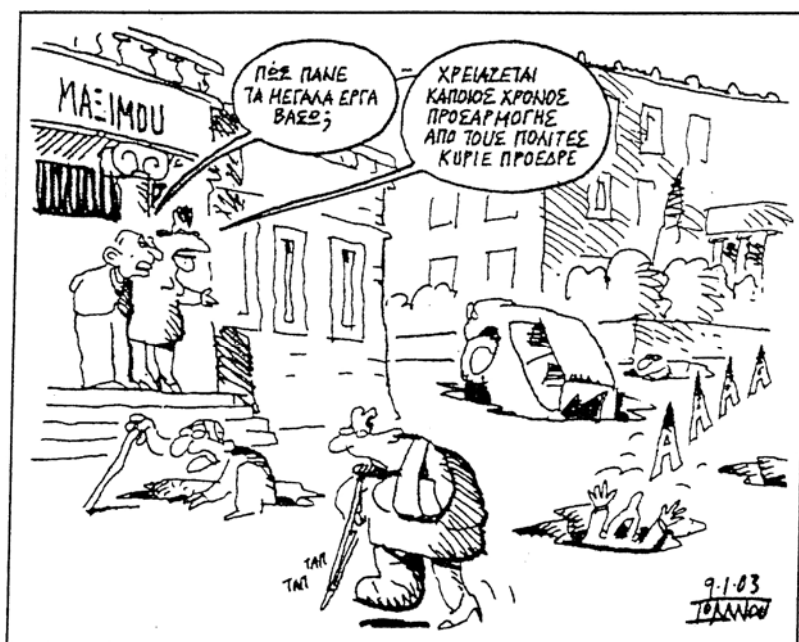
Έχουμε τον **τουρισμό**, την καλλιέργεια και την προβολή του **πολιτισμού** μας.

Η οικονομική ανάπτυξη και η διαμόρφωση στόχων βοηθά την προσπάθεια αποκατάστασης της κοινωνικής συνοχής, ώστε **να επανέλθουν αξίες και οράματα, συλλογικότητα και κοινωνική συνείδηση, να μειωθεί η ανεργία και η εγκληματικότητα, να εξαλειφθεί ο κοινωνικός αποκλεισμός.**

[Όποιος αναγνώστης επιθυμεί μπορεί να προμηθευτεί από τα γραφεία μας παράρτημα του ΑΣΚΕ-4, με τους παρακάτω πίνακες:

- 1) Δοσοληψίες με ΕΟΚ/Ε.Ε. 1981-2000 (ΥΠ.ΕΘ.Ο.-ΓΣΕΕ)
- 2) Ισοζύγιο εξωτερικών συναλλαγών 2001-2003 (Τράπεζα της Ελλάδας)
- 3) Συνοπτικό ισοζύγιο πληρωμών 2002-2004 (Τράπεζα της Ελλάδας)
- 4) Συνοπτικό εμπορικό ισοζύγιο 2002-2005 (Τράπεζα της Ελλάδας)
- 5) Δημόσιο χρέος 1979-1991 ως ποσοστό του ΑΕΠ (Ι. Βάβουρας)
- 6) Καθαρές δανειακές ανάγκες Κεντρικής Κυβέρνησης (Τράπεζα της Ελλάδας)
- 7) Εργατικό δυναμικό, απασχόληση, ανεργία 1975-2000 (ΕΣΥΕ)
- 8) Εξαγωγές-εισαγωγές αγαθών και υπηρεσιών, Α.Ε.Π. (ΥΠ.ΕΘ.Ο.)
- 9) Γεωγραφική κατανομή εισαγωγών-εξαγωγών 2000-2003 (ΕΣΥΕ)

και διάγραμμα με τις καθαρές εισπράξεις από τον κοινοτικό προϋπολογισμό ως % του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου]

Του ΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ - ΑΠΟ ΤΟ «ΕΘΝΟΣ»

ΜΕΡΟΣ IV

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ε.Ε.

Από τα προηγούμενα μέρη φάνηκε ότι κάθε προσπάθεια για οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη, για κατίσχυση και παραπέρα διάχυση της δημοκρατίας και για εξασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και της άμυνας κατά των εξωτερικών επιβουλών επιβάλλει ως πρώτη προϋπόθεση την απελευθέρωσή μας από την Ε.Ε.. Γιατί η Ε.Ε. κατευθύνει την οικονομική και κοινωνική μας πολιτική και την επιχείρηση αποδυνάμωσης και κατάργησης της δημοκρατίας. Ταυτόχρονα ενισχύει κάθε παράλογη διεκδίκηση σε βάρος της Ελλάδας, υπονομεύοντας έτσι ακόμη και την εθνική μας ακεραιότητα.

Για να επιτύχει όμως στους παραπάνω στόχους της, αποδύεται και σε έναν αγώνα, όχι τόσο φανερό και ευδιάκριτο σε όλες τις πτυχές του, για **πολιτιστική αλλοτρίωση σε όλα τα επίπεδα**, γιατί χωρίς αυτόν όλες οι άλλες προσπάθειές της δε θα τελεσφορήσουν και οι όποιες πρόσκαιρες «επιτυχίες» της αναγκαστικά θα ανατραπούν κάποια στιγμή.

Βεβαίως, στις διακηρύξεις της η Ε.Ε. ισχυρίζεται ότι ένας από τους στόχους της είναι η προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς κάθε λαού, αλλά και μόνο το γεγονός ότι για τον πολιτισμό δαπανά μόλις το 0,12% του προϋπολογισμού της δείχνει την ειλικρίνεια των προθέσεών της. Στην πραγματικότητα και με αυτά τα χρήματα και πολλούς άλλους τρόπους επιδιώκει τον ακριβώς αντίθετο στόχο.

Ο στόχος αυτός δεν είναι μόνο σημερινός. Ήταν διακηρυγμένη πολιτική από την αρχή της αποικιακής εξόρμησης των κυριοτέρων δυνάμεων-εθνών της Ε.Ε., που τώρα περιορίζεται στα περιφερειακά μέλη της και ιδιαίτερα στην Ελλάδα, για λόγους που θα φανούν παρακάτω.

Στα 1835 ο **Λαμαρτίνος** (ποιητής μεγάλος και πολιτικός) έγραφε: *«Σε περίπτωση πτώσης αυτής (της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας), είτε από επανάσταση στην Κωνσταντινούπολη είτε από διαδοχικό διαμελισμό, οι ευρωπαϊκές δυνάμεις θα έπαιρναν καθεμιά υπό τον τίτλο του προτεκτοράτου το μέρος της αυτοκρατορίας το οποίο θα τους είχε εκχωρηθεί από τους όρους της συνθήκης. Αυτά τα προτεκτοράτα συγκεκριμένα και περιορισμένα όπως στις αποικίες. Αυτό το είδος κυριαρχίας επίσης καθορισμένο και επικυρωμένο ως ευρωπαϊκό δικαίωμα ... δε θα ήταν παρά μια κηδεμονία εκπαιδευτική και πολιτιστική, που κάθε δύναμη θα ασκούσε στο δικό της προτεκτοράτο».*

Και στα 1900 ο **Μπέρναρντ Σω** (μεγάλος συγγραφέας και από τους ηγέτες της φαβιανής εταιρίας, προδρόμου του αγγλικού εργατικού κόμματος) έγραφε: *«Το κράτος που εμποδίζει το διεθνή πολιτισμό πρέπει να φύγει από τη μέση, είτε μεγάλο είναι είτε μικρό».* Ποιος είναι αυτός ο διεθνής πολιτισμός το διευκρινίζει ο ίδιος αμέσως παρακάτω, με αφορμή τον πόλεμο των Μπόξερς (τον πόλεμο των Κινέζων το 1898-1901, για να αποκρούσουν την αποκρουστική προσπάθεια των Ευρωπαίων για διείσδυση στην Κίνα, μετά τους πολέμους του οπίου): *«Χωρίς να θίγουμε το πρόβλημα αν ο κινεζικός πολιτισμός είναι ανώτερος ή κατώτερος από το δικό μας, πρέπει να αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι οι επιπτώσεις αυτού του πολιτισμού εμποδίζουν τους Ευρωπαίους να εμπορευτούν με την Κίνα ή να δημιουργήσουν σιδηροδρομικές, ταχυδρομικές και τηλεγραφικές γραμμές μέσα στη χώρα για το καλό όλου του κόσμου γενικά» (!!).* Αυτόν το διεθνή πολιτισμό

προσπαθούσαν να επιβάλουν εκεί οι «ανθρωπιστές» της Δύσης. Γι' αυτό έκαψαν το περίφημο θερινό ανάκτορο, ένα πολιτιστικό θαύμα! Για το καλό του εμπορίου!

Με τέτοιες ιδέες και άλλες ανάλογες γαλουχήθηκαν γενεές και γενεές των ευρωπαϊκών αρχουσών τάξεων (και όχι μόνο) και αυτές αποτελούν τις κατευθυντήριες γραμμές και των σύγχρονων πολιτικών τους, στον πιο περιορισμένο χώρο βέβαια που τους επιτρέπει ο μεγάλος σύμμαχος και συνεταίρος τους της Βόρειας Αμερικής, ο οποίος λειτουργεί και στο πολιτιστικό επίπεδο το ίδιο διαλυτικά, όπως και το διευθυντήριο της Ε.Ε., και σε αगाστή συνεργασία με αυτό.

Κράτος - έθνος

Στο μέρος I είδαμε ότι η Ε.Ε. καταργεί ουσιαστικά το κράτος-έθνος, κάτι που φυσικά εμείς δε δεχόμαστε, για τους λόγους που αναφέρθηκαν προηγούμενα και θα συμπληρωθούν παρακάτω.

Δεν είναι του παρόντος να αναλύσουμε τις θέσεις του ΑΣΚΕ για το έθνος γενικά. Απλώς θα δηλώσουμε εδώ ότι **το έθνος είναι διαχρονικό ιστορικό φαινόμενο και όχι αστικό ευρωπαϊκό δημιούργημα** και ότι, βέβαια, δε δημιουργείται πρώτα το κράτος και ύστερα, με την κρατική προπαγάνδα, το αντίστοιχο έθνος, όπως υποστηρίζει η ευρωκεντρική θεώρηση και οι, άκριτοι, υποστηρικτές της. Και αν ακόμη με κάποιο τρόπο κατόρθωναν κάποιοι να εξαφανίσουν τα έθνη, με εξωτερική επέμβαση αφανισμού ή με εσωτερική πλήρους αλλοτρίωσης με τους κατάλληλους μηχανισμούς τους, αργά ή γρήγορα θα επανεμφανίζονταν, με κόπους και ιδρώτα και αίμα πιθανόν. Γιατί η γεωγραφία και η ιστορία, η αναγκαιότητα ανάπτυξης των ανθρώπων σε πραγματικά υποκείμενα της δράσης τους και η ανάγκη επικοινωνίας μέσα σε οικεία πλαίσια αναφοράς, πάντα επιβάλλουν τους «νόμους» τους. Και τούτο ανεξάρτητα από την πορεία της ανθρωπότητας προς το μέλλον και τις μορφές που θα πάρει η όποια πανανθρώπινη κοινωνία στην πορεία αυτή.

Ούτε επίσης είναι του παρόντος να αναλύσουμε γιατί το κράτος-έθνος βάλλεται ήπια ή με μόλις αποκρυπτόμενη λύσσα από τους διαφόρων ειδών «κοσμοπολίτες». Θα παρατηρήσουμε μόνο ότι αυτοί οι «κοσμοπολίτες» **σχεδόν απροκάλυπτα υποστηρίζουν τα μητροπολιτικά κράτη-έθνη, όπως το «πρότυπό» τους των Η.Π.Α. ή της ... Ε.Ε.(!).** Ούτε θα αναφερθούμε στους διαφόρων ειδών «διεθνιστές», που σε κάποιο βαθμό, με διαφορετικό τρόπο, βάλλουν και αυτοί κατά του κράτους-έθνους. Απλώς θα υπενθυμίσουμε ότι **όπου επιχειρήθηκε η ανάπλαση της κοινωνίας προς ένα ανώτερο επίπεδο, αυτό έγινε στο πλαίσιο κράτους-έθνους τελικά**, όπως άλλωστε είχε διαβλέψει και ο ίδιος ο Μαρξ στην ομιλία του (1872) στο Άμστερνταμ, λίγο πριν από τη διάλυση της Α' Διεθνούς: **«Ξέρουμε ότι ιδιαίτερος σεβασμός πρέπει να δοθεί στους θεσμούς, στα έθιμα και στις παραδόσεις των διαφόρων χωρών».** Και αυτά ανεξάρτητα από το βαθμό επιτυχίας ή αποτυχίας των προσπαθειών αυτών, για διαφορετικούς λόγους, εκτός από το κοινό σε όλες αίτιο, την έλλειψη δημοκρατίας.

Και δεν χρειάζεται, επί του παρόντος, να αναλυθούν τα παραπάνω, γιατί όλες οι σκέψεις μας στο ανά χείρας βιβλίο αναφέρονται στην **Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε.**, η οποία **σκοπεύει να λειτουργήσει ως έθνος-κράτος (!)** και άρα οι όποιες ενστάσεις των ευρωπαϊστών μας κατά του κράτους-έθνους πρέπει να απευθύνονται πρώτα στην Ε.Ε.!

Γνωρίζουν οι εμπνευστές της ίδρυσης της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε. και οι ιθύνοντες σ' αυτήν ότι όλες οι πολιτικές τους, οικονομικές, κοινωνικές, οργανωτικές, νομισματικές και .... αντιτρομοκρατικές, προϋποθέτουν και συνεπάγονται ενιαία κρατική οντότητα (πολιτική ολοκλήρωση την ονομάζουν) και ότι μια τέτοια οντότητα προϋποθέτει και συνεπάγεται, επίσης, κάποιας μορφής εθνική και, άρα, πολιτιστική ομοιογένεια, δηλ.

«εθνική», «ευρωπαϊκή» κουλτούρα. Εξ ου και οι τωρινές (2006) και μάλλον αξεπέραστες δυσχέρειές τους ...

«Η κατεύθυνση της Ε.Ε. πόρρω απέχει από το να έχει στόχο το «πλανητικό χωριό» ή την παγκόσμια κοινωνία. Αναφέρεται σε σύνορα (τα οποία θέλει να διευρύνει), αλλά και σε ευρωπαϊκή φυσιογνωμία, σε ευρωπαϊκό πολιτισμό, σε κοινούς τρόπους ευρωπαϊκών αντιλήψεων, σε γλωσσική κοινότητα, σε ... κοινή ευρωπαϊκή ιστορία», γράφαμε το 1998 στο περιοδικό Άρδην (τεύχος 14-15).

Γι' αυτό αφαιρέθηκαν από την εισαγωγή της «Συνταγματικής Συνθήκης» της Ε.Ε. οι αναφορές στη Δημοκρατία από τον «Επιτάφιο» του Περικλή (Θουκυδίδη) και στη χριστιανική διάσταση της Ε.Ε..

Γι' αυτό και επιχειρούν κατάρτιση, συγγραφή και διάδοση **ευρωπαϊκής ιστορίας**, όπως αυτή του Ντιροζέλ, που γράφτηκε με ανάθεση από την Ε.Ε. και δεν συμπεριλαμβάνει την ιστορία της Αρχαίας Ελλάδας ούτε, φυσικά, του ελληνορθόδοξου Βυζαντίου. Ξεκινά από τον Καρλομάγνο και, βέβαια, είναι διαποτισμένη με την ευρωκεντρική κοσμοθεώρηση. Ίδιο και το περιεχόμενο του **«Μουσείου της Ευρώπης»**, όπου δεν εκτίθενται έργα της αρχαίας ελληνικής τέχνης, προφανώς γιατί δε θεωρείται ότι αυτά αποτελούν ουσιαστικά μνημεία της δικής τους ιστορικής διαδρομής. Κάτι παράδοξο, αν αναλογιστεί κανείς τις απόψεις της πλειονότητας της πνευματικής ευρωπαϊκής ελίτ. Γι' αυτό επίσης εισάγεται και μάθημα ευρωπαϊκής ιστορίας σε όλα τα κράτη-μέλη, στη μελέτη της οποίας οι Έλληνες μαθητές τουλάχιστον και κυρίως θα έχουν να αντιμετωπίσουν ανυπέρβλητα εμπόδια και παραλογισμούς, όσοι θα γνωρίζουν την ελληνική ιστορία, που στο μεγαλύτερο μέρος της (βλ. εισαγωγή) ήταν ανταγωνιστική αυτής της ευρωπαϊκής.

Στοχεύει δηλ. απερίφραστα η Ε.Ε. στη δημιουργία προσεκτικά επιλεκτικής ευρωπαϊκής (εθνικής) συνείδησης. Ένα παράδειγμα. Στα 1983 ως υπουργός πολιτισμού τότε η Μελίνα Μερκούρη είπε στους ομολόγους της στην (τότε) ΕΟΚ: «Πώς είναι δυνατόν μια κοινότητα που στερείται της πολιτιστικής της διάστασης να αναπτυχθεί; Ο ρόλος μας ως υπουργών Πολιτισμού είναι ξεκάθαρος. Η ευθύνη μας δεδομένη. Ο καθορισμός της ευρωπαϊκής ταυτότητας βρίσκεται ακριβώς στο σεβασμό της ιδιαιτερότητας και στο στόχο να δημιουργήσουμε ένα παράδειγμα ζωντανό μέσα από ένα διάλογο των πολιτισμών της Ευρώπης. Η φωνή μας είναι καιρός ν' ακουστεί με την ίδια δύναμη, όπως αυτή των τεχνοκρατών. Ο πολιτισμός, η τέχνη και η δημιουργία δεν είναι λιγότερα σημαντικά από την τεχνολογία, το εμπόριο, την οικονομία». Η εισήγηση έγινε δεκτή και ξεκίνησε ο θεσμός των πολιτιστικών πρωτευουσών της Ευρώπης, που απέβλεπε στο «σεβασμό της ιδιαιτερότητας» κ.λ.π. Και σιγά σιγά άλλαξε, όπως ήταν επόμενο, η πολιτική και, αντί κάθε χώρα να ορίζει την πόλη και το πλαίσιο λειτουργίας και στόχων της ως πολιτιστική πρωτεύουσα, ορίζεται 7μελής επιτροπή από την Commission (την Επιτροπή της Ε.Ε.), αποτελούμενη από ειδικούς του πολιτιστικού τομέα και (όπως ήταν επόμενο, επίσης!) **αξιώνει από τις διοργανώτριες πόλεις μεγαλύτερη έμφαση στην ευρωπαϊκή διάσταση του εγχειρήματος**, με εκδηλώσεις που «προβάλλουν την πολιτιστική πολυμορφία και φέρνουν στο προσκήνιο τις κοινές αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού» (οι υπογραμμίσεις δικές μας). Ας σημειωθεί, επί τη ευκαιρία, εδώ ότι, όταν η Μ. Μερκούρη θέσπισε δωρεάν είσοδο των Ελλήνων σε μουσεία, αρχαιολογικούς χώρους κ.λ.π., έσπευσε η Commission να την καταργήσει, για να μη χάσει το μερίδιό της από το Φ.Π.Α του εισιτηρίου και, πιθανόν, για να αποτρέψει τους Έλληνες να γνωρίσουν την ιστορία και την «ιδιαιτερότητά» τους!

Ιστορικές και πολιτιστικές διαφορές μας από τα άλλα κράτη της Ε.Ε.

Είδαμε ήδη, στην εισαγωγή του ΑΣΚΕ-4, κάποιες διαφορές μας στην ιστορική διαδρομή της Ε.Ε.. Ας εξετάσουμε όμως εκτενέστερα τις διαφορές αυτές, για να φανεί αν πράγματι μπορούμε να αποκτήσουμε κοινή ευρωπαϊκή ιστορία, κοινές ευρωπαϊκές «αρχές» και κοινή ευρωπαϊκή συνείδηση με τους περισσότερους από τους λοιπούς εταίρους.

α) Ιστορική διαδρομή

Σχεδόν όλες οι χώρες μέλη της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε., με εξαίρεση την Ελλάδα (και τη Βουλγαρία, που το 2007 θα γίνει μέλος της, και Σερβία και Αλβανία για αργότερα) έχουν λίγο ως πολύ αρκετά κοινά ιστορικά και πολιτιστικά στοιχεία (η Ρουμανία έχει μόνο τη γλώσσα), τα οποία θα μπορούσαν ίσως να αποτελέσουν κάποια βάση για πολιτιστική-εθνοτική σύγκλιση.

Έχουν εν πολλοίς **κοινή κελτογερμανική καταγωγή**, με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει για την επιβίωση κοινών αντιλήψεων, στοιχείων κοινής μελλοντικής κουλτούρας, φεουδαρχικών καταλοίπων, απηχήσεις στα τραγούδια τους, στις μυθολογίες, στους ιπποτικούς ηρωισμούς τους. Τον 8^ο και τον 9^ο αιώνα μ.Χ., αφού ο πρόγονος του Καρλομάγνου Κάρολος Μαρτέλος απέκρουσε την αραβική επιδρομή στο Πουατιέ (732) από την ισλαμοκρατούμενη ήδη Ισπανία (όπου όμως τα προγενέστερα κελτικά, λατινικά και γερμανικά στοιχεία επιβίωσαν) και ο Καρλομάγνος και οι διάδοχοί του κατακτούσαν την κεντρική Ευρώπη, δημιουργείται, όντως, βάση για κοινή ευρωπαϊκή ιστορία και συνείδηση. Στον ελληνικό χώρο, **όμως**, μόνο τραυματικές εμπειρίες δημιουργήθηκαν από τις προχριστιανικές κελτικές επιδρομές και καταστροφές μέχρι τις γοτθικές-γερμανικές στους πρώτους μ.Χ. αιώνες (τον 3^ο μ.Χ. αιώνα η Αρχαία Ελλάδα μετατράπηκε σε ερείπια από το γερμανικό φύλο των Ερούλων).

Έχουν **κοινή λατινική επίδραση** από τη ρωμαϊκή κατάκτηση (2^{ος}, 1^{ος} αιώνας π.Χ. και πρώτοι αιώνες μ.Χ.), με τη δημιουργία της δυτικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και ενός κοινού λατινικού πολιτισμού, με τη λατινική γλώσσα, θεσμούς, οργάνωση, που κατά το Μεσαίωνα έφτασε μέχρι τις σκανδιναβικές, βαλτικές και γερμανικές χώρες, ακόμη και τις δυτικές σλαβικές χώρες, όπως Πολωνία, Βοημία-Τσεχία-Σλοβακία, Κροατία, Ρουμανία και την ιδιότυπη Ουγγαρία. Άλλωστε όλα τα παράλια της Βαλτικής ελέγχονταν (12^{ος}, 13^{ος}, 14^{ος} αιώνες) από την εμπορική χανσεατική ένωση και από τα τευτονικά τάγματα, μέχρι και το ρωσικό Νόβγκοροντ, απ' όπου τους έδιωξε ο Ρώσος τσάρος Ιβάν ο Τρομερός το 16^ο αιώνα.

Την ίδια περίοδο οι ελληνικές και ελληνιστικές περιοχές, παρά τη σταδιακή ρωμαϊκή κατάκτηση των δύο τελευταίων αιώνων π.Χ. στη Βαλκανική, Μικρά Ασία, Συρία, Παλαιστίνη, Αίγυπτο και Λιβύη, εξακολουθούν την ελληνική πορεία τους, με την ελληνική γλώσσα, πολιτισμό, θεσμούς κ.λ.π., εξελληνίζοντας τους Ρωμαίους και δημιουργώντας βαθμιαία την ελληνορθόδοξη Βυζαντινή Αυτοκρατορία.

Έχουν **κοινή παπική κυριαρχία**, από το 395 μ.Χ. με το χωρισμό σε Δυτική και Ανατολική επικράτεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και ιδιαίτερα μετά την κατάλυση (476 μ.Χ.) του δυτικού τμήματος από τον κατακλυσμό των γερμανικών φύλων. Ο πάπας και οι λατινικές αναμνήσεις, ο καθολικισμός, αποτελούν τον κοινό ευρωπαϊκό τόπο και οι διαμάχες ανάμεσα σ' αυτόν και τους κάθε φορά εμφανιζόμενους φεουδαρχικούς, αυτοκρατορικούς και πρωτοαστικούς κοσμικούς άρχοντες θα συνιστούν την ευρωπαϊκή ιστορία του Μεσαίωνα σ' ολόκληρη τη Δυτική, Βόρεια και Κεντρική Ευρώπη με τα συνακόλουθά της. Η κυριαρχία του παπισμού-καθολικισμού θα διαρκέσει μέχρι και τις αρχές των νεώτερων χρόνων (15^{ος}-16^{ος} αιώνας) και θα λειτουργεί πάντοτε ανταγωνιστικά έως και εχθρικά με την

ελληνορθόδοξη εκκλησία, το πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, ιδιαίτερα μετά το πρώτο σχίσμα (9^{ος} αιώνας επί Φωτίου) και κυρίως μετά το οριστικό του 1054, με τα αναμενόμενα αποτελέσματα στις αντιδράσεις και του λαϊκού στοιχείου και των δύο πλευρών, με αποκορύφωμα τις σταυροφορίες.

Έχουν κοινή ιστορία στις σταυροφορίες και τη Φραγκοκρατία στην Ανατολή, με τις τραυματικές εμπειρίες των Ελλήνων (και Αράβων) και τη δημιουργία της νεοελληνικής εθνικής συνείδησης ως αντίδραση στις φρικαλεότητες αυτών των σταυροφοριών. Όλοι οι δυτικοί, βόρειοι και κεντρικοί Ευρωπαίοι θα πάρουν μέρος σ' αυτήν την πανευρωπαϊκή «εποποιία» (!) τους, που αποτέλεσε μια πρώιμη αποικιακή επίθεση, με καταστροφικά αποτελέσματα για την ελληνική Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Από το τέλος του 11^{ου} αιώνα μέχρι και το 13^ο αλληπάλληλα κύματα από δυτικούς «ληστές» θα κατακλύζουν τις ελληνικές και αραβικές περιοχές, σκορπίζοντας τον όλεθρο και λεηλατώντας τα πάντα, ιδιαίτερα όσα είχαν σχέση με την ελληνορθόδοξη Εκκλησία. Πέρα από το οριστικό χτύπημα στο Βυζάντιο (1204) και την ακόλουθη φραγκοκρατία, το κυριότερο αποτέλεσμα ήταν η οριστική εχθρότητα ανάμεσα στους «Φράγκους» και τους Νεοέλληνες. Το παρακάτω απόσπασμα από αυτόπτη μάρτυρα και συμμετόχο στην άλωση της Πόλης (Ροβέρτος του Κλισύ) δείχνει με τι υλικό κατά του Βυζαντίου και των Νεοελλήνων τράφηκαν γενεές των Δυτικών: *«Οι επίσκοποι και οι παπάδες του στρατεύματος μίλησαν μεταξύ τους και έκριναν ότι η μάχη ήταν δίκαιη και ότι έπρεπε να γίνει η επίθεση, γιατί οι κάτοικοι της πόλης ήταν παλιοί πιστοί στο νόμο της Ρώμης και τώρα δεν υπήκουαν σ' αυτόν ... και οι επίσκοποι είπαν ότι, άρα, η επίθεση έπρεπε να γίνει και δεν ήταν καθόλου αμάρτημα αλλά ήταν μεγάλη αγαθοεργία. Διαλέγησαν τότε σ' όλο το στρατόπεδο να έλθουν όλοι στο κήρυγμα και έδειξαν στους προσκυνητές ότι ο Αγώνας ήταν δίκαιος, γιατί οι Έλληνες ήταν προδότες και δολοφόνοι, και ότι είχαν παρανομήσει όταν σκότωσαν τον νόμιμο τους άρχοντα (σημ. δική μας: που είχε φέρει τους σταυροφόρους στην Πόλη)... Και οι επίσκοποι έλεγαν ότι έδιναν άφεση αμαρτιών, στο όνομα του Θεού και του Πάπα, σε όλους όσους θα έκαναν επίθεση ενάντια στους Έλληνες ... και να μη φοβούνται καθόλου να επιτεθούν στους Έλληνες, γιατί οι Έλληνες ήταν εχθροί του Κυρίου»* (πηγή τα ΙΣΤΟΡΙΚΑ της Ελευθεροτυπίας, αρ. 287).

Ας σημειώσουμε εδώ ότι, ενώ οι τρεις πρώτες σταυροφορίες (τέλος 11^{ου}-τέλος 12^{ου} αιώνα), παρόλα τα ακραιφνώς αποικιοκρατικά χαρακτηριστικά τους, διατηρούσαν κάποια προσχήματα θρησκευτικού χαρακτήρα για τους αφελείς και αγράμματους ευρωπαϊκούς λαούς, η τέταρτη (1203-04) υπήρξε καθαρά ληστρική εκστρατεία, με πρόσχημα την αποκατάσταση στο θρόνο του Βυζαντίου ενός μέλους της ολιγόχρονης δυναστείας των (δυτικόδουλων τότε) Αγγέλων. Πώς τα τόσα φρικαλέα γεγονότα που επακολούθησαν να μην οδηγήσουν στην αναδημιουργία της ελληνικής συνείδησης, δηλ. στους Νεοέλληνες, με κυριότερη αφετηρία την Αυτοκρατορία της Νίκαιας (1204-1261);

Η μόνη περίοδος που παρέχει κοινά στοιχεία στους Ευρωπαίους και τους Έλληνες (όπως και για όλους τους λαούς) είναι η **περίοδος της Αναγέννησης και του Ανθρωπισμού** (και αργότερα της Γαλλικής Επανάστασης και των επακόλουθων κοινωνικών και ιδεολογικών κινημάτων), μια που όλα τα πνευματικά και πολιτιστικά επιτεύγματα είναι κτήμα όλης της ανθρωπότητας, ανεξάρτητα από το πώς κατακτήθηκαν (με δάνεια, με εκμετάλλευση λαών, με απολυταρχίες, ως επίδειξη «ανωτερότητας» ή σύμβολα κυριαρχίας κ.λ.π.). Φυσικά, η κοινωνία που καρπώνεται τα επιτεύγματα αυτά δε σημαίνει ότι αναγκαστικά προσχωρεί στο στρατόπεδο των επιγόνων των δημιουργών τους.

Οι λαοί της Ευρώπης έχουν, ακόμη, κοινή πορεία (όσοι τουλάχιστον μπόρεσαν) στις ανακαλύψεις, κατακτήσεις, καταστροφές και λεηλασίες λαών και πολιτισμών από το τέλος του 15^{ου} αιώνα μέχρι και τα μέσα του 20^{ου}. Μια ανείπωτη μακραίωνη ιστορία ολέθρου και αίματος σε βάρος εκατομμυρίων ανθρώπων της Αφρικής, της Ασίας, της Αμερικής και της Ωκεανίας από τους Ευρωπαίους, που καλύπτουν τις φρικαλέες πράξεις τους με το επιχείρημα της κατωτερότητας των άλλων και της ανωτερότητας ιδιαίτερα των γερμανικών φύλων (που λίγο πολύ καλύπτουν όλη την Ε.Ε., με εξαίρεση την Ελλάδα κυρίως), της πολιτιστικής αποστολής και της θείας εκλογής αυτών ως κυρίαρχων του κόσμου. Με πρωτοπορία τους ιεραποστόλους, εξαπλώνονται οι εμπορικές εταιρίες και ακολουθούν οι κανονιοφόροι και οι (σύγχρονες) «ειρηνευτικές» επιδρομές, με σημαίες αργότερα τις θεωρίες των Γκομπινό (1850), Ρενάν(!) και εκατοντάδων άλλων ιδεολόγων του ρατσισμού, με κατάληξη το Χίτλερ και τους διαδόχους του.

Όλες αυτές οι φρικαλεότητες βιώνονται μέχρι και σήμερα από τη μέγιστη πλειονότητα των Ευρωπαίων, φανερά ή συγκαλυμμένα, ως εποποιία και ως πηγή υπερηφάνειας και αυτοεπιβεβαίωσης.

Τι κοινό έχουμε εμείς με τους συμμετόχους τέτοιων «κατορθωμάτων» και με ποιον το μέρος θα ταχθούμε, τώρα που άρχισε να αναστρέφεται το κύμα, για «να πάρουν τα όνειρα εκδίκηση»; Και δε θα είμαστε μόνο εμείς που θα ζητούμε πίσω τα λεηλατημένα «άγια των αγίων μας» από τα διάφορα μουσεία, και όχι μόνο βέβαια τη ζωφόρο του Παρθενώνα. Η θριαμβευτική νίκη του Μοράλες για την προεδρία της Βολιβίας, η εγκατάστασή του ως «ηγέτη των Ινδιάνων των Άνδεων» με όλο το ινδιάνικο τελετουργικό (Ιανουάριος 2006) και οι σκληρές δηλώσεις του εναντίον των ΗΠΑ σηματοδοτούν περιληπτικά την ανάστροφη πορεία, από τις αποικιοκρατούμενες περιοχές προς τα λεγόμενα «μητροπολιτικά κέντρα», οι συνέπειες της οποίας για τις χώρες των αποικιοκρατών στοιχειώνουν τον ύπνο των πιο διορατικών διανοουμένων τους ...

β) Ευρωπαίοι και Ελλάδα

Ας κάνουμε μια μικρή παρέκβαση στην παράθεση των ιστορικών διαφορών μας με τους Ευρωπαίους της Ε.Ε., για να δούμε πώς αντιμετωπίστηκε (και αντιμετωπίζεται) η Ελλάδα από τους αποικιοκράτες.

Για λόγους ιστορικής συγκυρίας **δεν κατακτηθήκαμε από έναν μόνο από αυτούς**, ούτε πολιτικοστρατιωτικά, ούτε οικονομικά, ούτε πολιτιστικά. Οι αντιζηλίες των «μεγάλων δυνάμεων» της Ιεράς Συμμαχίας (από το 1815 μέχρι και σήμερα και με τον εμπλουτισμό τους) οδήγησαν σε κοινοπραξία δημιουργίας του κοινού προτεκτοράτου τους (αφού πρώτα απέτυχαν να ακυρώσουν την ελληνική επανάσταση και αφού μετά πέτυχαν να την υπονομεύσουν με υποδαύλιση εμφύλιων συγκρούσεων) και αυτό είχε ως αποτέλεσμα την αποφυγή αποπνικτικού εναγκαλισμού από ένα μόνο, σε όλα τα επίπεδα. Και ο ανταγωνισμός τους επάνω μας δεν επέτρεψε πλήρη ομόνοια και πλήρη συντονισμό των μηχανισμών και οργάνων τους μέσα στη χώρα μας, κάτι που **μας επιτρέπει να μην αρχίσουμε από την αρχή**, όπως συνέβη και συμβαίνει με τους πιο άτυχους καθαρόαιμα αποικιοκρατηθέντες λαούς...

γ) Διαφορές στη θρησκεία

Υπάρχουν πολλές και αντιτιθέμενες απόψεις για το σύγχρονο ρόλο και τη θέση της θρησκείας μέσα στο σύνολο της ατομικής, κοινωνικής, εθνικής και παγκόσμιας ζωής. Θρησκεία δεν είναι μόνο το σύνολο των «πιστεύω» σε σχέση με τις μεταφυσικές αγωνίες των ανθρώπων, αλλά και η οργάνωσή της ως εκκλησίας και η άμεση ή έμμεση επιρροή της, θετική ή αρνητική, στο σύνολο της επικράτειάς της όπως και οι τελετουργίες και ο απόηχός τους στον ατομικό και κοινωνικό βίο.

Ανεξάρτητα από την όποια άποψη σχετικά με τα παραπάνω, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι το θρησκευτικό ζήτημα είναι, όπως και πάντοτε ήταν, μια απτή πραγματικότητα, που δεν είναι δυνατό να μη λαμβάνεται σοβαρά υπόψη και ακόμη ότι **το θρησκευτικό στοιχείο αποτελεί πολύ σημαντικό στοιχείο της συνολικής πολιτιστικής φυσιογνωμίας-ιδιοτυπίας κάθε κοινωνίας** οργανωμένης σε λαό-έθνος-κράτος, με πολλαπλά παρεπόμενα.

Έτσι οι θρησκευτικές διαφορές ανάμεσα σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε. από τη μία και της Ελλάδας από την άλλη, με όλα τα παρεπόμενά τους (στατικά και δυναμικά) χρωματίζουν έντονα τις σχέσεις μας και θα διαδραματίσουν, είτε το θέλουμε είτε όχι, σημαντικό ρόλο στις προσπάθειες ενσωμάτωσης και αφομοίωσής μας στο λεγόμενο ... ευρωπαϊκό γίγνεσθαι

Οι Έλληνες, στη συντριπτική πλειονότητά τους, ανήκουν, συνειδητά ή ασυνειδητά, άμεσα ή έμμεσα, επιφανειακά ή βαθύτερα, στην **Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία**, την Ελληνορθόδοξη, όπως κοινά λέγεται, **της οποίας οι σχέσεις με τον καθολικισμό (τον καισαροπαπισμό και τις διάφορες εκδοχές των ευαγγελικών-διαμαρτυρόμενων) ήσαν πάντοτε αντιθετικές έως και ακραία εχθρικές**. Δεν είναι τυχαία άλλωστε η αίτηση συγγνώμης του Πάπα Ιωάννη-Παύλου προς τους Ελληνορθόδοξους για τα αίσχη των σταυροφοριών του καθολικισμού. Οι τραυματικές εμπειρίες από αυτές στο συλλογικό υποσυνείδητο των Ελλήνων λειτουργούν ακόμη και θα λειτουργήσουν εντονότερα (δικαίως ή αδικώς), όταν θα υπάρξουν αιτίες ή αφορμές, άμεσα σχετιζόμενες με τη θρησκεία (π.χ. όταν θα επιχειρηθεί η ενοποίηση στον εορτασμό του Πάσχα) ή έμμεσα στις διαδικασίες αφομοίωσης. Και δεν είναι, επίσης, τυχαίο ότι όταν κλήθηκε ο Οικουμενικός Πατριάρχης να μιλήσει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το θέμα του δεν ήταν θρησκευτικό ή ευρύτερα πνευματικό αλλά ... οικολογικό, για να μην τους δυσανεστήσει και χάσει τα ευρωπαϊκά κονδύλια!

δ) Γλωσσικές διαφορές

Είναι τεράστια η σημασία της γλώσσας, όπως διαμορφώνεται και εξελίσσεται αφ' εαυτής και ως αποτέλεσμα ιστορικών παραγόντων, και ως το κατεξοχήν διαμορφωτικό στοιχείο του έθνους, αλλά και, κυρίως, ως παράγοντας διαμόρφωσης των ατόμων-προσώπων μέσω της δυνατότητας όσο πιο πλήρους επικοινωνίας, μέσω κωδίκων οικείων για δηλώσεις και εκδηλώσεις, ρητές ή άρρητες, μεταξύ των μελών της ευρύτερης κοινότητας, αλλά και του ατόμου με τον εαυτό του για την πληρέστερη ανάπτυξη της ατομικής του σκέψης.

Οι Έλληνες μιλούν όλοι, ευτυχώς (ή δυστυχώς για κάποιους), την ελληνική γλώσσα, όπως αυτή εξελίχθηκε και εμπλουτίστηκε 40 αιώνες περίπου, **κάτι που δε διαθέτουν οι ευρωπαϊκοί λαοί**, ενώ το διαθέτουν άλλοι λαοί, οι Κινέζοι και οι Ινδοί κυρίως. Η γλώσσα της πλειονότητας των Ευρωπαίων είναι εξέλιξη και αμάλγαμα λατινικών και γερμανικών στοιχείων, με βάση τη μεσαιωνική λατινική κοινή, που επέβαλλε η παπική κυριαρχία, ακόμη και στους δυτικούς σλαβικούς πληθυσμούς.

Έτσι και λόγω των ιστορικών συγκυριών **όλες οι άλλες χώρες της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε.** (εκτός Βουλγαρίας και μελλοντικά της Σερβίας και σε μικρότερο βαθμό Ουγγαρίας και Φινλανδίας) **έχουν, σε ένα βαθμό τουλάχιστον, κοινή βάση γλωσσικών στοιχείων**, που βοηθούν στην ευρύτερη επικοινωνία τους και δεν αποτελούν έδαφος διαστρεβλωτικών διαδικασιών στην ψυχοσύνθεσή τους. Η Ελλάδα, οι Έλληνες, όμως;

Πέρα από όλους τους άλλους παράγοντες που επηρεάζουν όλες τις γλώσσες γενικά, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, όσο θα ανήκουμε στο υπερεθνικό αμάλγαμα της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε., όπου το κέντρο όλων των σημαντικών αποφάσεων και δράσεων βρίσκεται αλλού (Βρυξέλες κ.λ.π.), θα πρέπει να μιλούμε τις γλώσσες των

κυρίαρχων, και τα αποτελέσματα του γεγονότος αυτού είναι πλέον κατάδηλα, από τις δειλές απόπειρες να καθιερωθεί **η αγγλική γλώσσα ως επίσημη(!)**, μέχρι και την γλώσσα των τραγουδιών, με τα οποία διαγωνιζόμαστε στις ευρωπαϊκές πανηγύρεις, τη γλώσσα που χρησιμοποιούν για την ονομασία τους και τις αφίσες τους «ελληνικά» μουσικά συγκροτήματα, τα ονόματα καταστημάτων, τις άφθονες παρεμβολές αγγλικών εκφράσεων στα πολυάριθμα περιοδικά, όπως και τη γλώσσα που χρησιμοποιούν οι αντιπρόσωποί μας στα κέντρα της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε, και μάλιστα παρά την τυπική δυνατότητα να εκφράζονται στα ελληνικά.

Τα παραπάνω δε σημαίνουν, φυσικά, ότι δεν πρέπει να μαθαίνουμε ξένες γλώσσες. Το αντίθετο μάλιστα και όχι μόνο λόγω της ανάπτυξης των διεθνών σχέσεων. Αν όμως ισχύουν όσα είπαμε στην αρχή για τη γλώσσα γενικά, ο κίνδυνος για τη διάσωση και ανάπτυξη της όποιας ιδιοτυπίας μας και της ατομικής και συλλογικής εξέλιξης και ολοκλήρωσης είναι μεγάλη, πέρα από το ότι ή όποιας μορφής μελλοντική πανανθρώπινη κοινωνία θα έχει στερηθεί μια πολιτιστική πηγή, όπως αυτή του ελληνικού πολιτισμού.

ε) Διαφορές παραδόσεων, ηθών, εθίμων, αντιλήψεων, συμπεριφορών

Το σύνολο των πολιτιστικών, με την ευρύτερη δυνατή σημασία, στοιχείων που συναποτελούν αυτό που γενικά ονομάζουμε παράδοση και που συνιστούν το πιο βασικό ίσως στοιχείο (μαζί με την γλώσσα) συστατικό του έθνους, είναι αποτέλεσμα της φυσικής διαδικασίας δοκιμής και λάθους, δηλαδή η «αποκρυστάλλωση» (με το συνεχή εμπλουτισμό) των «λύσεων» που αποδείχτηκαν αποτελεσματικές στην αντιμετώπιση των φυσικών (κλιματολογικών και γεωγραφικών) και ιστορικών προκλήσεων του περιβάλλοντος και ανθρώπινων, υλικών, ψυχικών, πνευματικών αναγκών. Έτσι η συμμόρφωση σ' αυτήν και ο συνεχής, βέβαια, εμπλουτισμός και η διαφοροποίηση, όταν μεταβάλλονται οι αιτίες και πηγές διαμόρφωσής της, αποτελούν το αναγκαίο έρμα για την όσο πιο ασφαλή πορεία και συμπόρευση στην ανθρώπινη εξέλιξη.

Όλα τα προηγούμενα δείχνουν ότι η πορεία του ελληνικού λαού μέσα στην ιστορία ήταν εντελώς διαφορετική από αυτή όλων, σχεδόν, των λαών της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε. και επομένως διάφορος και η παράδοσή μας από την κοινή, σε πολλά σημεία, παράδοση εκείνων.

Οι πολιτισμικές αυτές διαφορές, παρά τα πολλά, ταυτόχρονα, κοινά σημεία με τους περισσότερους λαούς της οικουμένης, λόγω κυρίως των πολιτισμικών ανταλλαγών δια μέσου των αιώνων, δημιουργούν και τις ιδιαίτερες εθνικές φυσιογνωμίες, τις εθνικές δηλ. ιδιοτυπίες, που με την πολυποικιλία τους αποτελούν και την κινητήρια δύναμη για τη συνολική ανθρώπινη εξέλιξη. Ταυτόχρονα όμως αυτές δημιουργούν και τη βάση της εθνικής κοινότητας, το θεμέλιο της ιδιαίτερης εκείνης δυνατότητας πληρέστερης επικοινωνίας, όχι μόνο γλωσσικής, που εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις της εκδίπλωσης των ατομικών δυνατοτήτων μέσω των συνδηλώσεων και της άρρηκτης επικοινωνίας στη βάση των κοινών αυτών «τόπων».

Αν αυτό το θεμέλιο κλονιστεί ή και καταστραφεί με τις ηθελημένες και μη παρεμβάσεις έως και επιβολές μέσω των οργάνων ενός υπερεθνικού ισοπεδωτικού μηχανισμού εξομοίωσης προς τα δικά του πρότυπα, τα άτομα θα μετατραπούν σε ακρωτηριασμένα ανθρωποειδή, κατάλληλα απλώς για υποταγή και συνακόλουθη εκμετάλλευση. Αυτό κινδυνεύουμε να πάθουμε όσο θα είμαστε ενταγμένοι σε ένα πανθομολογούμενα εξαναγκαστικό, ξένο προς εμάς, οργανισμό.

στ) Καλές Τέχνες – Λογοτεχνία

Ένα από τα κύρια επιχειρήματα των ευρωπαϊστών είναι ο υψηλός ευρωπαϊκός πολιτισμός, όπως εκφράζεται στις επιστήμες, στις τέχνες (αρχιτεκτονική, γλυπτική, ζωγραφική και τις νεότερες μοντέρνες εκφράσεις των, όπως φωτογραφία,

κινηματογράφος, οπτικοακουστικές «εικόνες» κ.λ.π.), στα εντυπωσιακά μνημεία τους, ναούς, ανάκτορα, πόλεις, στην υψηλή λογοτεχνία τους.

Είναι αλήθεια ότι τους 5 τελευταίους αιώνες η Δυτική και Κεντρική Ευρώπη αποτέλεσε το πνευματικό και πολιτιστικό κέντρο του κόσμου. Ας μη λησμονούμε όμως ότι το γεγονός αυτό ήταν αποτέλεσμα της εμπορικής, ναυτικής και αποικιοκρατικής επικράτησής της σ' ολόκληρη σχεδόν την οικουμένη, πληρωμένο δηλαδή με τον ιδρώτα, το αίμα και την καταστροφή των πολιτισμών όλου του υπόλοιπου κόσμου. Και μάλιστα αυτή την «υπεροχή» προσπαθεί να εξασφαλίσει το διευθυντήριο της Ε.Ε. σε βάρος των περιφερειακών εθνών της και ιδιαίτερα της χώρας μας, που είναι ριζικά διάφορη των δικών τους.

Έτσι απειλούνται τα οικιστικά μας σύνολα και κατασκευές από τους υποχρεωτικούς υπερεθνικούς «διαγωνισμούς», η δική μας μουσική από τα μουσικά τους πανηγυράκια, που θεοποιούνται από τα ΜΜΕ τους, η δική μας λογοτεχνική παραγωγή με την κατίσχυση της εμπορικότητας και της προώθησης των ευρωπαϊκών «σκουπιδιών» και των μιμήσεών τους.

Το ανθρώπινο μέτρο, αποτέλεσμα της φυσικής διαμόρφωσης του εδάφους και της δημοκρατικής παράδοσης αιώνων όπως και των ιστορικών συγκυριών (π.χ. απουσίας φεουδαρχικών εκδηλώσεων με τους πύργους και τα φρούρια) δημιούργησαν, με τις τοπικές παραλλαγές, τα **οικιστικά σύνολα**, μικρά, αραιά και απέριττα, μέχρι την επέλαση των σημερινών απάνθρωπων μεγαλουπόλεων.

Οι αρχαιοελληνικοί μουσικοί απόηχοι (με επιρροές από το θρακικό Ορφέα και τα μικρασιατικά μελίσματα) και τα βυζαντινά ελληνιστικά μέτρα, που διασώθηκαν μέσα από ποικίλα δημοτικά τραγούδια και τα νεότερα λαϊκά και ρεμπέτικα (που άγγιξαν βαθύτερες ανθρώπινες ανάγκες και γι' αυτό κυριάρχησαν), δημιούργησαν με τις επιρροές και από την νεότερη ευρωπαϊκή αντίστοιχη παραγωγή αυτό που ονομάζουμε ελληνική **μουσική**, με κορύφωση το έργο του Σκαλκώτα.

Όλοι οι αξιόλογοι Έλληνες **ζωγράφοι**, ξεκινώντας από δυτικές μητροπόλεις (Μόναχο, Παρίσι κ.λ.π.), μόνο όταν συναντήθηκαν στην επιστροφή τους με την ελληνική παράδοση, μεγαλούργησαν, όπως οι Γύζης, Ιακωβίδης, Λύτρας, Παρθένης, Μαλέας, Παπαλουκάς, Εγγονόπουλος, μέχρι που ήλθε η σύγχρονη πολτοποίηση.

Οι μεγάλοι **ποιητές και πεζογράφοι** μας μόνο όταν «γύρισαν διψασμένοι από την Δύση» (Σεφέρης) έγιναν Σολωμός, Παπαδιαμάντης, Παλαμάς, Καβάφης, Σεφέρης, Ελύτης, Ρίτσος, Αλεξάνδρου, Ταχτσής, Βαλτινός.

Όσο για τώρα, ας παραθέσουμε ένα απόσπασμα από τα όσα διακήρυξαν λογοτέχνες της νεότερης γενιάς (που βέβαια δεν έχουν κυριαρχήσει πλήρως ακόμη) : *«...στη δεύτερη συζήτηση, τους νεότερους απησχόλησε έντονα το ζήτημα της ιθαγένειας, προκειμένου να ξεκαθαρίσουν με μεγάλη οξύτητα ότι γι' αυτούς το θέμα της εθνικής ταυτότητας έχει τελειώσει, καθώς η κοινότητα στην οποία αναφέρονται μοιάζει να είναι ευρύτερη από την ελληνική. Κάποιος δήλωσε ότι θεωρεί το λαό αυτάρεσκα άσχημο και τον εαυτό του μισέλληνα, άλλος χαρακτήρισε την έννοια «Έλληνας» μια φούσκα, τρίτος, που έχει επιλέξει γαλλικό ψευδώνυμο, υπογράμμισε ότι αντιμετωπίζει την ελληνικότητα όπως αυτή του Χατζηδάκη, δηλαδή «ασυναίσθητη». Και άλλος μίλησε τέλος για την ανατίναξη του Παρθενώνα ... Η κυριαρχία των βιβλίων μπεστ σέλερ και του μάρκετινγκ δε φάνηκε να συνιστά πρόβλημα για τους νεότερους... Όλοι πάντως δήλωσαν ικανοποιημένοι από την υποδοχή που τους έχουν επιφυλάξει τα μαζικά μέσα ενημέρωσης ...»* (Από άρθρο της Ελισάβετ Κοτζιά στην «Καθημερινή», 18-4-2004).

Εννοείται ότι για τις ιδέες αυτές δε φέρει την αποκλειστική ευθύνη η Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε., αλλά ας κρατήσουμε την επισήμανση της «ευνοϊκής υποδοχής» από τα ΜΜΕ. Ανάλογα ισχύουν σε όλες σχεδόν τις καλλιτεχνικές εκδηλώσεις μας. Ας προσθέσουμε

μόνο ότι κατά γενική παραδοχή η τέχνη μπορεί να έχει όποια πανανθρώπινη αξία, μόνο όταν εκκινεί από την αυθεντική έκφραση του πολιτισμού μιας τοπικής κοινωνίας ή ενός έθνους, η στενή σχέση δηλαδή με το έθνος είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη δημιουργία σημαντικών έργων και μάλιστα παγκόσμιας εμβέλειας, όπως των Καβάφη, Μαρκές.

ζ) Συμπεριφορές και αντιλήψεις

Οι διαφορές, ίσως, είναι μεγαλύτερες και εντονότερες στο πεδίο των αντιλήψεων για τη ζωή γενικά και των συμπεριφορών και εδώ ο κίνδυνος αλλοτρίωσης και στρέβλωσης των συνεκτικών δεσμών μας μεγεθύνεται, γιατί οι επιδράσεις ασκούνται αδιόρατα και οι αντιδράσεις σ' αυτές αμβλύνονται, λόγω αποδυνάμωσης των αμυντικών αντανάκλαστικών από την πολύχρονη προηγούμενη διάβρωση και την επιτάχυνση που δημιούργησε ο ασφυκτικός εναγκαλισμός της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε..

Στη δυτική και κεντρική Ευρώπη, κυρίως, ανέτειλε ο καπιταλισμός, που σε συνδυασμό με τις κατακτήσεις-ανακαλύψεις και την αποικιοκρατική λαίλαπα, μαζί με την ταυτόχρονη (αιτία και αποτέλεσμα τους) διάδοση του ατομικιστικού προτεσταντισμού, δημιούργησε ένα νέο τύπο ανθρώπου, τον **ατομιστή**. Η επιδίωξη του κέρδους και της μέσω αυτού ατομικής καταξίωσης απανθρωποποίησε τον άνθρωπο και διέλυσε τις ανθρώπινες σχέσεις, όπως αποκαλυπτικά αναλύει η «Σχολή της Φρανκφούρτης», η κριτική θεώρηση των Αντόρνο, Κορκχάιμερ κ.λ.π., κατά το μεσοπόλεμο και μετά. Συνακόλουθες ήσαν και οι αντιλήψεις υπεροψίας περί κατώτερων λαών, ρατσιστικές ιδέες και ταυτόχρονα συμπεριφορές άκρως ατομικιστικής ηδονοθηρίας και απαξίωσης της ανθρώπινης αλληλεγγύης.

Εκεί τα φαινόμενα αυτά μπορεί να θεωρηθούν λογικά αναμενόμενα αποτελέσματα της κοινωνικοοικονομικής ανάπτυξης και των αντίστοιχων πολιτικών, όπως και, ενδεχομένως, σημεία παρακμής του «πολιτισμένου» εκμεταλλευτικού κέντρου και πεδίου κατακλυσμού από τους συνδεδεμένους με αυτό απόκληρους της (αποικιακής) περιφέρειας. Η εδώ εμφάνισή τους όμως αποτελεί αφύσικη επέκταση, επιδοτούμενο μιμητισμό και έτσι εισαγόμενη παρακμή και αποθηρίωση των ανθρώπων.

Τα αποτελέσματα είναι ήδη έκδηλα: Άκρατος ατομικισμός απαξίωση όλων των κοινωνικών δεσμών (οικογενειακών, φιλικών, εθνικών κ.λ.π.), επιδίωξη κέρδους χωρίς εργασία και κόπο, αναζήτηση της ηδονής κάθε μορφής και από κάθε πηγή, προκλητικές, διαλυτικές συμπεριφορές, λαιώδωρία όλων των κοινωνικών κανόνων. **Η κοινοτική αλληλεγγύη εξαφανίζεται** και οι διαμαρτυρίες αντίστασης περιορίζονται μόνο στην ατομική άμυνα και εξασφάλιση. Πώς, άλλωστε, θα εξασφαλιζόταν κοινωνική πρόνοια χωρίς ισχυρό εθνικό κράτος και πώς θα περιοριζόταν η αντίληψη του «ο σώζων εαυτόν σωθήτω», όταν η επιβαλλόμενη φτώχεια από τα κέντρα της Ε.Ο.Κ.-Ε.Ε. δεν επιτρέπεται να ανακοπεί, και κανένας σχεδόν θεσμός δεν τολμά να αντιδράσει συστηματικά, εκτός της εκκλησίας, που για άλλους λόγους εύκολα και δυστυχώς ενίοτε δίκαια λαιώδωρείται, και εν μέρει του σχολείου;

Ανάλογα φαινόμενα παρατηρούνται και σ' όλα τα λοιπά πεδία διαφορών μας στις γενικότερες παραδόσεις, με αντίστοιχες τραυματικές προσπάθειες αφομοίωσης και εξαφανισμού κάθε ιδιοτυπίας μας. Αν όμως αφεθούμε στην εξαφάνιση κάθε ιδιοτυπίας μας, στη διάλυση των εθνικών γνωρισμάτων μας, στην απογύμνωση από τον ανθρώπινο εξοπλισμό μας, πώς θα επιβιώσουμε ως ισότιμα ανθρώπινα όντα και τι θα συνεισφέρουμε στη μελλοντική πανανθρώπινη κοινότητα;

Ευρωκεντρισμός

Είναι γεγονός ότι στους νεώτερους χρόνους (15^{ος} αιώνας και μετά) το «κέντρο» του κόσμου μετατοπίζεται από την Εγγύς Ανατολή (Βυζάντιο-Ισλάμ) στην Ευρώπη, αρχικά στις ιταλικές κράτη-πόλεις και βαθμιαία σε Ισπανία-Πορτογαλία, Γαλλία,

Γερμανοαυστρία, Αγγλία, Κάτω Χώρες. Η οικονομική άνθιση της αστικής τάξης συνοδεύεται από πνευματική και καλλιτεχνική άνθιση, με τον Ανθρωπισμό (=μελέτη των Λατίνων και κυρίως των αρχαίων Ελλήνων που «έφθασαν» στη Δύση αρχικά μέσω των Αράβων της Ισπανίας και κυρίως των Ελλήνων λογίων του Βυζαντίου στους 14^ο και 15^ο αιώνες), την Αναγέννηση, την επιστημονική έκρηξη, που κι αυτή ξεκινά με τη μελέτη των αρχαίων Ελλήνων και ιδιαίτερα του Επίκουρου και του Δημόκριτου, όπως τους διέσωσε ο λατίνος Λουκρήτιος. Και η αποικιακή εξάπλωση των δυτικοευρωπαίων συσσώρευσε πλούτη στις μητροπόλεις (και απέραντη δυστυχία στους «ιθαγενείς»), τα οποία με τη σειρά τους επιφέρουν τη φρενήρη πνευματική και καλλιτεχνική έξαρση.

Έτσι φρόντισαν να δημιουργηθεί η αίσθηση ανωτερότητας, που κυριάρχησε (και κυριαρχεί ακόμη, εντελώς όμως αδικαιολόγητα τώρα...) στη Δυτική Ευρώπη που, με την καθοδήγηση των οργάνων του παπισμού, προσέλαβε προπαγανδιστικά πλέον τη μορφή του θείου προορισμού(!) των ευρωπαϊκών λαών να ηγηθούν των άλλων, «κατώτερων», λαών και να τους εισαγάγουν στο χριστιανισμό και τον πολιτισμό!

Έτσι οι **Ευρωπαίοι θεωρούν εαυτούς το κέντρο της γης**, ονομάζουν την Ευρώπη ήπειρο (ενώ είναι ένα ...ακρωτήριο της Ασίας!), **πείθουν εαυτούς ότι έχουν δικαίωμα ζωής και θανάτου, με τη θέληση τους Θεού, πάνω σε όλους τους άλλους λαούς και ότι το «καθήκον» του εκπολιτισμού τους απαιτεί και δικαιολογεί κάθε βαρβαρότητα σε βάρος τους**. Περιφρονούν ή αδιαφορούν για όλα τα προηγούμενα επιτεύγματα των κατακτημένων λαών και, όταν αργότερα θα ενδιαφερθούν γι' αυτά, θα τους δώσουν «ευρωπαϊκή» ερμηνεία και αυτήν θα «περάσουν» στις συνεργαζόμενες μ' αυτούς τάξεις των «ιθαγενών». Ακόμη και οι μεγάλοι διανοητές-επαναστάτες του 19^{ου} αιώνα θα περιβάλουν με παγκόσμια ισχύ κοινωνική φαινόμενα (π.χ. δημιουργία των εθνών), που αφορούν όμως μόνο ευρωπαϊκές ιδιοτυπίες. Όλα αυτά ηθελημένα ή ασυνείδητα, τα προσλαμβάνουν και τα ερμηνεύουν από την ευρωπαϊκή σκοπιά και επιδιώκουν, συνειδητά ή ασυνείδητα, να επιβάλουν ευρωπαϊκή ομοιομορφία παντού, δυσφορώντας σε κάθε αντίσταση.

Λογικά αναμενόμενο ήταν να στοχεύουν ενσυνείδητα ακόμη και στην **οικολογική μεταλλαγή**. Όπου πήγαιναν οι Ευρωπαίοι επεδίωκαν να αλλάζουν το φυσικό τοπικό περιβάλλον, να μετατρέπουν τα νέα εδάφη σε αντίγραφα αυτών που είχαν αφήσει πίσω τους (π.χ. γκαζόν στην Ινδία και την Αφρική...) ή να επιβάλλουν καλλιέργειες που ευνοούσαν το εμπόριό τους. Μια αλλοιωμένη οικολογία παρήγε και ένα αλλοιωμένο πολιτικό σύστημα, που αποξένωνε τους ανθρώπους από τις αυθεντικές τους παραδόσεις (γεωργικές καλλιέργειες, τρόποι ζωής κ.λ.π.) και τις πολιτικές οργανώσεις τους. Γενικά ο γενέθλιος χώρος στις περιφέρειες είχε (και έχει ακόμη και τώρα στις νέες περιφέρειες τους, όπως εδώ στην Ελλάδα) υφαρπαγεί και χρησιμοποιηθεί από ξένους για το δικό τους συμφέρον.

Ευρωπαϊσμός

Οι παραπάνω προσπάθειες των δυτικοευρωπαίων (αλλά σε κάποιο βαθμό και τα επιτεύγματά τους από μόνα τους) ευτύχησαν να δημιουργήσουν στις περιφέρειές τους την αντίληψη για την «ανωτερότητά» τους ή, έστω, τη μεγάλη αξία τους και τη παγκόσμια εμβέλεια του γενικότερου πολιτισμού τους, δηλ. τον ευρωπαϊσμό.

Η αντίληψη αυτή του ευρωπαϊσμού μπορεί, σ' ένα βαθμό, να κατανοηθεί από το δέος που προκαλούσαν αρχικά τα (νέα) όπλα, οι ιεραπόστολοι (που άνοιγαν το δρόμο στους έμπορους και τους στρατιώτες), οι στολές και εθιμομοτυπίες – τελετουργικά των κατακτητών, των «ξανθών θεών», που έρχονταν από την Ανατολή για τους αφελείς δύσμοιρους Ατζέκους και Ίνκας της Αμερικής. Οι μάντεις των Λούου στην Κένυα της Αφρικής **«έδωσαν εντολές που απαγόρευσαν κάθε αντίσταση στους**

μεγαλόπρεπους «κόκκινους ξένους» της Ευρώπης, στα όντα αυτά με την εξαίσια καλοσύνη»(!), παρότι πολύ γρήγορα αυτοί κατανόησαν πλήρως αυτή την «εξαίσια καλοσύνη» και ανήγγειλαν στους οπαδούς «ένα μήνυμα από το θεό τους, που αναγγέλλει ότι όλοι οι Ευρωπαίοι είναι εχθροί σας, αλλά σύντομα θα 'ρθει η μέρα που θα εξαφανισθούν όλοι από τη χώρα σας» (B. Davidson, Ιστορία της Αφρικής) και βέβαια δικαιώθηκαν.

Το σύνηθες όμως ήταν ο ευρωπαϊσμός να εισάγεται στις περιφέρειες μέσω των συμβιβασμένων στρωμάτων (ελίτ), των συνεργαζόμενων με τους κατακτητές ή πάτρωνες, μέσω της ενσωμάτωσής τους στο σύστημα που εγκαθίδρυαν με κύριο όπλο την αποικιακή παιδεία. Δικαιολογούσαν τις βάρβαρες καταστολές κάθε αντίστασης με το επιχείρημα ότι *«αυτοί ήσαν πραγματικά εντοχείς, ώσπου υποκινήθηκαν από ταραχοποιούς· έφταιγαν εκείνοι οι παλαιοί προφήτες της εξέγερσης, οι οπισθοδρομικοί, ρομαντικοί και μη ρεαλιστές, που έδρασαν αρνητικά κατά των εκσυγχρονιστών Ευρωπαίων»*. Απάντηση σ' αυτούς τους «Ευρωπαίους εκσυγχρονιστές» δίνει ένας Ευρωπαίος (δεν είναι, φυσικά, όλοι ίδιοι, ακόμη και σ' αυτές τις κοινωνίες), ο μεγάλος Sartre: *«Τίποτε δεν είναι πιο συνεπές από ένα ρατσιστικό ουμανισμό, αφού ο Ευρωπαίος έχει σταθεί ικανός να γίνει άνθρωπος μόνο μέσω της δημιουργίας δούλων και τεράτων»*. Και μάλιστα «άνθρωπος» όπως τον έδειξαν οι Άγγλοι στην Κύπρο, οι Γερμανοί το 1935-1945, οι Γάλλοι στην Αλγερία και όλοι μαζί στη Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ, για να περιοριστούμε στις μέρες μας.

Σήμερα (2006) ο Ευρωπαϊσμός αναδιπλώνεται και, κατηγορώντας τις ακρότητες των κυρίαρχων δυνάμεων του επιχειρηματικού και τραπεζικού κατεστημένου και των οργάνων τους, προσφεύγει στους «Ευρωπαϊκούς λαούς». Και λησμονούν όσοι μιλούν για «Ευρώπη των λαών» ότι *«προοδευτικοί συγγραφείς και καλλιτέχνες, η εργατική τάξη και οι γυναίκες -περιθωριακές τότε ομάδες στη Δύση- έδειξαν ένα ιμπεριαλιστικό ζήλο, που αυξήθηκε σε ένταση και διάπυρο ενθουσιασμό καθώς οξυνόταν μέχρι κτηνωδίας ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε διάφορες ευρωπαϊκές και αμερικάνικες δυνάμεις για απόκτηση παράλογου, ακόμη και ανώφελου ελέγχου. Ο ευρωκεντρισμός διαπέρασε μέχρι το μεδούλι του το εργατικό κίνημα, το γυναικείο κίνημα, το κίνημα της πρωτοπορίας στην τέχνη, χωρίς να αφήσει άθικτη καμιά σημαντική παράμετρο.»* (Ed. Said Κουλτούρα και ιμπεριαλισμός, σελ. 257-258, εκδ. Νεφέλη, όπου και πληρέστερη ανάλυση).

Όπως προαναφέραμε, η Ελλάδα δεν υπήρξε για συμπτωματικούς, ιστορικούς λόγους καθαρή αποικία μιας μόνο ευρωπαϊκής χώρας. Ούτε είναι, ή τουλάχιστον δε «θέλει» να είναι καθαρή περιφέρεια. Αποτελεί μια ενδιάμεση κατάσταση, χωρίς αυτό να είναι και ευτύχημα... Για λόγους πάλι ιστορικούς, κατακλύστηκε από τον ευρωπαϊσμό, όχι πάντοτε καθοδηγούμενα. Λίγο πριν και κυρίως μετά την άλωση της Πόλης (1453) οι Έλληνες λόγιοι μετανάστευσαν στην Ιταλία (παρά το ότι οι ιταλικές εμπορικές-ναυτικές πόλεις ήσαν οι κύριοι αίτιοι της παρακμής και της υποδούλωσης του Ελληνικού Βυζαντίου) και, φέρνοντας μαζί τους την Αρχαία Ελλάδα, έγιναν δεκτοί με ενθουσιασμό, μια που επιπλέον κήρυτταν και την ανάγκη ένωσης των δύο εκκλησιών, δηλ. την υποταγή στον Πάπα. Στους χρόνους της τουρκοκρατίας και της ευρωπαϊκής πολιτιστικής ανάπτυξης οι πνευματικές σχέσεις με την Ευρώπη πολλαπλασιάζονται καθώς και οι εθνικές αναζητήσεις αναθερμαίνονται από το Διαφωτισμό και τη Γαλλική Επανάσταση. Έτσι ήταν φυσικό μετά την έστω και κολοβή, έστω και με τη μορφή του τριπλού προτεκτοράτου, εθνική αποκατάσταση ο ευρωπαϊσμός, με τις εγγενείς του αντιθέσεις, να κυριαρχήσει στην Ελλάδα και μόνο κατά το τέλος του 19^{ου} αιώνα να αρχίσει ο ελληνισμός να αποκτά τη δική του πορεία, παρά την πρόσδεσή του στη Δύση.

Οι ευρωπαϊκές όμως πολιτισμικές ηγεσίες και τα εδώ όργανά τους διέθεταν ένα ισχυρό άλλοθι, σε σχέση με τους αντίστοιχους των καθαρών αποικιών, έναντι των ελληνοκεντρικών διανοούμενων και καλλιτεχνών, που προσπαθούσαν να “δουν” τον ελληνισμό με τα δικά τους μάτια και όχι μέσα από αυτά των Ευρωπαίων. Η (δυτική) Ευρώπη θεωρούσε εαυτήν συνεχιστή της Αρχαίας Ελλάδας σχεδόν σε όλους τους τομείς και έτσι ο νέος ελληνισμός, κατά την άποψή τους, μπορούσε και έπρεπε να αισθάνεται άνετα μέσα στο ευρωπαϊκό ένδυμα. Λησμονούσαν όμως, εκούσια ή ακούσια, ότι ο νέος ελληνισμός δεν είναι μόνο αρχαία Ελλάδα, αλλά και βυζαντινός πολιτισμός και ορθοδοξία και έτσι δε μπορούσαν να κυριαρχήσουν, παρά τις άμεσες και έμμεσες ευρωπαϊκές ενισχύσεις και προτροπές που δέχονται, μια που άλλωστε οι επιρροές δεν ήταν ασφυκτικές, λόγω έλλειψης ενιαίου δυτικοευρωπαϊκού κέντρου.

Με την ένταξη όμως της Ελλάδας στην ΕΟΚ, αρχικά, με το λάβαρο «ανήκομεν εις της Δύσιν» και με την εξέλιξη αυτής σε Ε.Ε. με φιλοδοξίες συγκρότησής της σε ενιαία πολιτική και επομένως «εθνική» οντότητα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, το πρόβλημα στο ευρύτερο πολιτιστικό πεδίο (πέραν του οικονομικού, κοινωνικού, πολιτικού και εθνικού) καθίσταται πρόδηλο. Κι αν για άλλες περιφερειακές ευρωπαϊκές χώρες, όπως φάνηκε σε προηγούμενες ενότητες, μπορεί να είναι συμβατό σε κάποιο βαθμό για λόγους ιστορικούς, για μας είναι ζήτημα σχεδόν ζωής και θανάτου, όπως φαίνεται και από τα λόγια του όποιου (δεν έχει σημασία ποιος ακριβώς τα είπε, μια που οι αντιλήψεις των δυτικών για την Ελλάδα είναι ταυτόσημες) **Κίσινγκερ: «Ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γι’ αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτιστικές του ρίζες. Τότε ίσως συνετισθεί. Εννοώ δηλαδή να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητά του να αναπτυχθεί, να διακριθεί, να επικρατήσει, για να μη μας παρενοχλεί στα Βαλκάνια, να μη μας παρενοχλεί στην Ανατολική Μεσόγειο, στη Μέση Ανατολή, σε όλη αυτή τη νευραλγική περιοχή μεγάλης στρατηγικής σημασίας για μας, για την πολιτική των ΗΠΑ.»** (Οικονομικός Ταχυδρόμος 14/8/1997)

Την ανάγκη για την κατοχή και εκμετάλλευση των αποικιών την αισθάνονται όλοι οι Ευρωπαίοι (ακόμη και όσοι, λίγοι, κατόρθωσαν να υπερβούν την εποχή και την κοινωνία τους, ωθώντας την σε ανώτερα επίπεδα), ως συνθήκη αναγκαία για την διατήρηση της, σχετικής έστω, ανωτερότητάς τους, ακόμη και ως τις μέρες μας. Ο **Φρανσουά Μιτεράν** έλεγε (1957): **«Χωρίς την Αφρική δε θα υπάρχει γαλλική ιστορία του εικοστού πρώτου αιώνα»!** Προφητικός! Ο Γάλλος, επίσης, κοινωνιολόγος **Paul Mus**, διεκτραγωδώντας την αδυναμία των Γάλλων να κρατήσουν την Ινδοκίνα, γράφει: **«Οι Κινέζοι κατάλαβαν το Βιετνάμ καλύτερα από τη Γαλλία, με τους σιδηρόδρομους της, τα σχολεία της και τη «λαϊκή της διοίκηση». Χωρίς θρησκευτικό μήνυμα, με ελάχιστη γνώση της βιετναμέζικης παραδοσιακής ηθικής και πολύ λιγότερη προσοχή στον τοπικό αυτοχθονισμό και την τοπική ευαισθησία, οι Γάλλοι υπήρξαν εντελώς ανίκανοι κατακτητές».**

Το ξέρουν, λοιπόν, πλέον το μάθημά τους οι ευρωπαϊκές μητροπολιτικές χώρες. Και μια που δε θέλουν (και δε μπορούν) να κάνουν αυτά που τους διδάσκει ο Mus, επιχειρούν ολοένα και πιο έντονα να ...αλλάξουν τους υπό υποταγήν λαούς, και ιδίως τον ελληνικό, τον «ατίθασο», με διάφορα μέσα και κυρίως μέσω των «διανοούμενων», των Μ.Μ.Ε. και της Παιδείας.

Τρόποι υποταγής και αλλοτρίωσης των Ελλήνων

α) Οι «διανοούμενοι» - λαϊκή και «ανώτερη» κουλτούρα

Κάθε λαός οργανωμένος ή οργανούμενος σε έθνος αναπτύσσει τη δική του κουλτούρα, την πνευματική και καλλιτεχνική του οπτική, μέσω της οποίας

συνδιαλέγεται με τη φύση, τον εαυτό του και το εξωτερικό του περιβάλλον, διαμορφώνει και ανανεώνει την ιδιοτυπία και ταυτότητά του, αφομοιώνοντας επιλεκτικά τις εξωτερικές επιρροές, με βάση τη δική του παράδοση, τις κοινές εμπειρίες και τα βιώματά του, όπως αυτά αναφύονται από το φυσικό περιβάλλον και τις ιστορικές του περιπέτειες.

Η κουλτούρα, εθνική εξ ορισμού, ξεκινά από τις λαϊκές μορφές της και, στο βαθμό που το έθνος αναπτύσσεται οικονομικά και κοινωνικά, εξελίσσεται σε «ανώτερη» όσο το οικονομικό πλεόνασμα επιτρέπει στους οργανωτές και διαμορφωτές της να δημιουργούν απερίσπαστοι από τις άμεσες βιοτικές ανάγκες. Η λαϊκή και «ανώτερη» κουλτούρα, όπου η εξέλιξη είναι σχετικά ομαλή, δε διαχωρίζονται, αλλά συνεχώς αλληλοτροφοδοτούνται και συνδιαλέγονται δημιουργικά.

Δυστυχώς για την Ελλάδα η λαϊκή και «ανώτερη» κουλτούρα, που διαμορφώνονται κατά τους 12^ο-13^ο αιώνα παράλληλα με τη διαμόρφωση της νεοελληνικής εθνικής συνείδησης, ιδιαίτερα ως απάντηση στη φράγκικη λεηλασία και κατάκτηση, **διασπάται και διαχωρίζεται μετά την τουρκική κατάκτηση**, ιδιαίτερα της Πόλης, της Θεσσαλονίκης και του Μυστρά. Έτσι στη λαϊκή της μορφή θα παραμείνει ως η μόνη ενοποιητική και ανυψωτική δύναμη του ελληνικού και ελληνοποιημένου λαού στις κατακτημένες περιοχές και θα εκφράζεται μέσα στη μικρή ή μεγάλη εκκλησία, τις εκκλησιαστικές και οικογενειακές γιορτές, στις κοινοτικές διαμορφώσεις, στη στενή ή ευρύτερη κοινωνική αλληλεγγύη, στα δημοτικά τραγούδια, τα συναξάρια των νεομαρτύρων, τις παροιμίες, τα παραμύθια, τις παραμυθητικές χρησιμολογίες, τις φυλλάδες του Μεγαλέξανδρου και αργότερα του Αγαθάγγελου, στις λαϊκές εικονογραφήσεις. Και θα χρειαστούν αιώνες μέχρι να βασιستούν σ' αυτήν και να δημιουργήσουν τη νεοελληνική ανώτερη κουλτούρα οι Σολωμός, Ν. Πολίτης, Παπαδιαμάντης, Παπαρηγόπουλος, Παρθένης, Ελύτης, Ν. Σβορώνος... (όπως έχουμε ήδη γράψει στα προηγούμενα).

Αντίθετα οι εκφραστές της «ανώτερης» κουλτούρας σχεδόν όλοι, μετά το 1453, θα φύγουν είτε προς τα ακόμη φραγκοκρατούμενα και, κυρίως, βενετοκρατούμενα εδάφη, είτε, οι πιο πολλοί και πιο ονομαστοί, στις ιταλικές πόλεις, τη Βενετία, τη Φλωρεντία, την Πάδουα, τη Ρώμη. Εκεί θα συνδράμουν αποφασιστικά στη δημιουργία του ευρωπαϊκού ουμανισμού και θα αποτελέσουν τη δίοδο για τους πνευματικά ανήσυχους Έλληνες της τουρκοκρατίας προς ανώτερες σπουδές στην αναπτυσσόμενη (και λόγω τουρκικής κατάκτησης της Ανατολικής Μεσογείου) Δύσης μέχρι τις μέρες μας!

β) Οι ευρωπαϊστές διανοούμενοι

Ήταν (και σ' ένα βαθμό είναι ακόμη) λογικό και κατανοητό η ανεπτυγμένη τους τελευταίους αιώνες Δυτική και Κεντρική Ευρώπη ως (και) πνευματικό κέντρο του κόσμου να προσελκύει και να επηρεάζει τους πνευματικούς και καλλιτεχνικούς εκπροσώπους της χώρας μας. Αλλά οι πνευματικοί αυτοί δεσμοί, που αναπτύσσονταν παράλληλα με τους οικονομικούς, κοινωνικούς και πολιτικούς δεσμούς, διαμορφώνονταν με όρους εξάρτησης, επειδή για 150 χρόνια μετά την ελληνική «ανεξαρτησία» κυρίως οι γόνοι των μεταπρατικών στρωμάτων σπούδαζαν στην Ευρώπη και οι των κατώτερων στρωμάτων αργότερα εύκολα επηρεάζονταν από την «ανωτερότητα» των Ευρωπαίων και των Ευρωπαϊστών.

Τα παραπάνω δε μειώνουν τη μεγάλη προσφορά των ευρωπαϊστών διανοούμενων στη χώρα μας. Άλλωστε οι πολιτιστικές κατακτήσεις σε όλα τα πεδία αποτελούν πανανθρώπινο κτήμα και η πολιτισμική διάχυση πανανθρώπινο φαινόμενο, ιδιαίτερα σήμερα. Ούτε, επίσης, σημαίνουν ότι όλοι οι ευρωπαϊστές διανοούμενοι, κοσμοπολίτες ή διεθνιστές, είναι όλοι τους πολιτιστικοί «πράκτορες της Ευρώπης», μόνο και μόνο επειδή σπούδασαν εκεί. Όμως επειδή οι «Μεγάλες Δυνάμεις» έβλεπαν

και βλέπουν την Ελλάδα ως προτεκτοράτο, ήταν λογικό ανάμεσα σ' αυτούς να βρίσκουν τους, εθελοντικά ή επ' αμοιβή, ανθρώπους τους, ώστε να εξασφαλίζουν μέσω αυτών, παράλληλα με τους άλλους μηχανισμούς τους, την κυριαρχία τους. Μέχρι το 1981 (ένταξή μας στην ΕΟΚ) οι ξένες επιρροές, καίτοι ισχυρές, σε κάποιο βαθμό αλληλοεξουδετερώνονταν, λόγω των αντιθέσεων ανάμεσα στα μητροπολιτικά κέντρα, και οι επιδράσεις τους στην κατώτερη (γι' αυτούς) ελληνική πραγματικότητα, που την έβλεπαν με γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά και αμερικάνικα μάτια, δεν την αλλοίωναν αισθητά. **Τώρα, όμως, που επιχειρείται η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, ο κίνδυνος μετάλλαξής μας σε ομοίωμά τους περιφερειακό και συμπληρωματικό ορθώνεται γιγάντιος. Γιατί έχει και θεσμική θωράκιση!** Τώρα πλέον δεν αρκεί να διαχέεται φαινομενικά αθώα το ευρωπαϊκό πνεύμα, μέσω των διανοουμένων τους, των εκπαιδευτικών και πολιτιστικών ιδρυμάτων τους, των πολιτικών και των λοιπών ηγεσιών τους. Τώρα καθορίζουν τους στόχους τους οι πάτρωνες και τους επιδιώκουν επιθετικά, για να κλονιστούν όλοι οι πυλώνες της πολιτιστικής εθνικής ταυτότητας και ιδιοτυπίας, είτε μέσω «οδηγιών» και «αποφάσεων» της Κομισιόν, είτε ευνοούντες εκούσιες «εκσυγχρονιστικές» απόπειρες, είτε χρηματοδοτούντες ανάλογες προσπάθειες με διάφορους τρόπους, φανερούς ή υπόγειους.

Έτσι θα επιτεθούν κατά της, ευάλωτης λόγω και των δικών της αμαρτιών, **εκκλησίας, της ορθοδοξίας**, κάθε υπερβατικής αναζήτησης ή κοινωνικών ανησυχιών, που σχετίζονται μ' αυτήν, ενώ ταυτόχρονα τα ίδια πρόσωπα θα ανέχονται ή και θα προωθούν ευρωπαϊκά ή αμερικάνικα αντίστοιχα, όπως αναγνώριση και εξυπηρέτηση άλλων θρησκευτικών ή παραθρησκευτικών (π.χ. σαϊεντολόγων) δογμάτων ή θα υπερασπίζονται, ορθώς υπό άλλες συνθήκες, τις προσωπικές ιδιαιτερότητες για τις οποίες ειρωνεύονται και κατακεραυνώνουν τους κληρικούς.

Επιτίθενται με ιδιαίτερη οξύτητα κατά του **Βυζαντίου**, του βυζαντινού πολιτισμού, των βυζαντινών επιβιώσεων, μια που το Βυζάντιο ολόκληρο (θεωρούν ότι) ορθώνεται ως εχθρός της Δύσης. Έτσι ελπίζουν να διαρραγεί η ενότητα αρχαίας Ελλάδας –Βυζαντίου– Νεώτερης Ελλάδας, με αποτέλεσμα ο ελληνικός λαός να καταστεί μετέωρος και εύκολα χειραγωγήσιμος.

Απομυθοποιούν ό,τι συγκροτεί τη νεώτερη ελληνική εθνική ιστορία ή το νεώτερο ελληνικό πολιτισμό. Για παράδειγμα ισχυρίζονται ότι τα **δημοτικά τραγούδια** δεν είναι δημιουργήματα του λαού, των λαϊκών ποιητών και των λαϊκών αποκαθάρσεων και προσαρμογών, αλλά έργα των ... τσιγγάνων λαϊκών οργανοποιικών και τραγουδιστών!! Ισχυρίζονται ότι οι **μακεδονομάχοι** των αρχών του 20^{ου} αιώνα κατά των κομιτατζήδων (ιός της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας) αγωνίζονταν στο πλευρό των Τούρκων για την καταστολή της αγροτικής επανάστασης στο Ίλιντεν(!), ενώ γνωρίζουν ότι αυτή συντελέστηκε το 1903, πριν από το Μακεδονικό Αγώνα. Και είμαστε ακόμη στην αρχή... Κατηγορούν το Σημίτη όχι για τα έργα και τις ημέρες του (τα οποία υπερυμνούν ...), αλλά γιατί δεν προσπάθησε αποτελεσματικά «να αλλάξει τη δομή της σκέψης των Ελλήνων» και εναποθέτουν τις ελπίδες τους στο παπανδρεϊκό ίδρυμα ΙΣΤΑΜΕ και το ανεκδιήγητο ΕΛΙΑΜΕΠ!

Γενικότερα πέτυχαν ήδη να δυσφημήσουν ό,τι λέγεται και γράφεται και έχει σχέση με την εθνική ταυτότητα και ιδιοτυπία των Ελλήνων. Ό,τι δεν εξυμνεί την πολυπολιτισμικότητα (όπως εκείνοι την εννοούν, παρότι βλέπουν τα ατυχή έως και καταστροφικά αποτελέσματά της, όσο θα είναι τεχνητή και προωθούμενη για εσωτερική και εξωτερική εκμετάλλευση), τον κοσμοπολιτισμό και τον πάλαι ποτέ διεθνισμό βαπτίζεται εθνικιστικό, δηλ. σοβινιστικό κατ' αυτούς, και οι λέξεις έθνος, εθνικό, Έλληνες, ελληνικό κ.λ.π. καταδιώκονται μαζί με τους χρήστες τους σαν κάτι το αποτρόπαιο. Και ταυτόχρονα **οι ίδιοι διανοούμενοι εξυμνούν τους παραλογικούς, ανιστόρητους υπερεθνικισμούς των γειτόνων μας ή των εκλεκτών**

του Ισραήλ, ακόμη και όταν επιδιώκουν τους πιο παραλογικούς, παράνομους και απάνθρωπους στόχους! Μεγαλοποιούν κάθε ενδεχόμενη διαμαρτυρία μειονοτήτων (συνήθως καθοδηγούμενη από ξένες μυστικές υπηρεσίες) και αγνοούν παντελώς τις διώξεις και τα πογκρόμ Ελλήνων της Μικράς Ασίας και στους λοιπούς γείτονές μας κ.λ.π.

Οι εκδηλώσεις αυτές θα συνεχίζονται και η εύνοια ή οι ποικίλες χρηματοδοτήσεις θα συνεχίζονται με τα ευρωπαϊκά προγράμματα, τους χρηματοδοτούμενους εκδοτικούς οίκους, ιδρύματα, τράπεζες, υπουργεία, όσο οι Έλληνες θα είναι μέσα στην Ε.Ε..

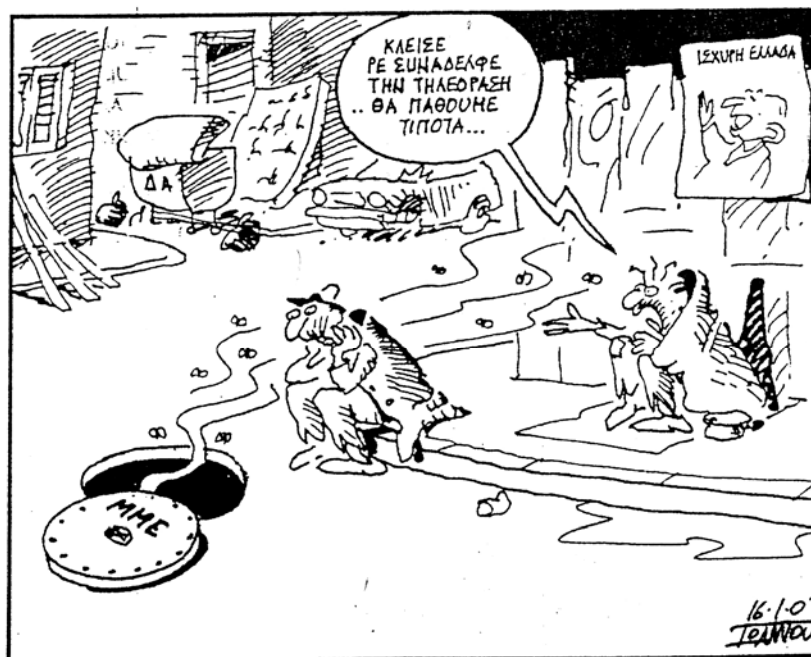
Παράδειγμα για το πώς χρηματοδοτούνται οι διανοούμενοι, όσοι φυσικά δέχονται, γιατί προφανώς δεν είναι όλοι ίδιοι, μας δίνει η δραστηριότητα του αμερικανικού ιδρύματος Φορντ, πριν να αναλάβει συντονισμένη δράση η Ε.Ε., όπως αποκαλύφθηκε από το περιοδικό **άρδην**, αρ. 56, με ονόματα και δραστηριότητες υπεράνω πάσης υποψίας! Στο δημοσίευμα αυτό μάλιστα αποκαλύπτεται και πώς βλέπουν οι χρηματοδοτούντες τους ευάλωτους αυτούς διανοούμενους. Στην συνέντευξη της εκπροσώπου του ιδρύματος στον εκδότη του περιοδικού διαβάζουμε: **«Κακώς δημοσιεύαμε τα ονόματα, δεν έπρεπε να τα δημοσιεύουμε. Γιατί εγώ έπαιρνα τριάντα αιτήσεις το μήνα και από αυτές έπαιρνε ένας ή κανένας την επιχορήγηση. Αυτό δημιούργησε φοβερές αντιζηλίες. Κακά τα ψέματα, όταν είναι για τα χρήματα, οι Έλληνες λυσσάνε.»!!**

Και αυτοί αποτελούν και τους κυριότερους κατήγορους της διαφθοράς και της διαπλοκής στη χώρα μας...

Ο ρόλος των ΜΜΕ

Η δράση των διανοουμένων για την ενίσχυση ή τη δημιουργία του ευρωπαϊσμού και της διάλυσης της εθνικής ταυτότητας δε θα ήταν εύκολη και αποτελεσματική χωρίς τη βοήθεια ή τις ίδιες πρωτοβουλίες των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης ή ορθότερα των Μέσων Διαμόρφωσης Γνώμης.

Οι εφημερίδες, τα περιοδικά και τα πάσης φύσεως έντυπα αποτελούσαν το κύριο μέσο πολιτιστικής επικοινωνίας, διάχυσης πολιτισμού και ενημέρωσης γενικότερα

Του ΠΑΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ - ΑΠΟ ΤΟ «ΕΘΝΟΣ»

μέχρι και πριν από λίγες δεκαετίες και σε ένα βαθμό το επιτύγχαναν, άσχετα από το ότι αναγκαστικά θα απηχούσαν, με φωτεινές εξαιρέσεις, τις ιδέες και τους σκοπούς των ανώτερων, μεταπρατικών στρωμάτων και άσχετα, επίσης, από τη φανερή ή όχι επιρροή και χρηματοδότηση από ξένες δυνάμεις ή ιδρύματα.

Από το 1981 όμως όλες σχεδόν οι εφημερίδες, τα περιοδικά κ.λ.π. επιδιώκουν και αποκτούν άμεσους ή έμμεσους δεσμούς με ξένα κέντρα χρηματοδότησης ή ενίσχυσης, με τις ανάλογες δεσμεύσεις, κυρίως μέσω των «αναπτυξιακών προγραμμάτων»!! Τα αποτελέσματα ήταν, και είναι, αναμενόμενα. Στήριξη ή ενίσχυση όσων εκδηλώνουν ή αποκτούν ευρωπαϊκή φωνή και εξυμνούν τον ευρωπαϊσμό, ανυπαρξία στις σελίδες τους όποιας αντίθετης έκφρασης και έτσι φαινομενικά «ομόθυμης» αποδοχής της Ε.Ε., έστω και με τις όποιες ατέλειες της, όσες επιτρέπονται να ειπωθούν, ώστε να εξασφαλίζεται και σχετική αξιοπιστία.

Τηλεόραση και λαϊκή κουλτούρα

Το κύριο βάρος όμως αυτής της πλύσης εγκεφάλου για την ενίσχυση του μονόδρομου του ευρωπαϊσμού ανέλαβαν τα ηλεκτρονικά μέσα, δηλαδή η τηλεόραση και ιδιαίτερα τα ιδιωτικά κανάλια.

Η έντυπη δημοσιογραφία απευθύνεται κυρίως στα ανώτερα στρώματα, τα οποία ούτως ή άλλως μέσω των διαδικασιών που αναφέρθηκαν παραπάνω έχουν σχεδόν δεδομένη την αποδοχή της ευρωπαϊκής, επείσασκτης εν πολλοίς, κουλτούρας. Η λαϊκή κουλτούρα όμως παρέμενε ισχυρή και ενεργή μέχρι και τις τελευταίες δεκαετίες του 20^{ου} αιώνα και θα μπορούσε να ανατροφοδοτήσει την ανώτερη, εφόσον αυτή θα μπορούσε να αναπτυχθεί και να εξελιχθεί αυτόνομα, εμπλουτιζόμενη δημιουργικά με τα όποια στοιχεία του διεθνούς πολιτισμού. Αυτήν μόνο η δύναμη της τηλεόρασης, της εικόνας και του λόγου, που φθάνει και στο τελευταίο χωριό και σπίτι θα μπορούσε να αλλοιώσει και να διαφθείρει. Και αυτόν τον ρόλο ευσυνείδητα επιτελεί.

Με την προστασία, την ενίσχυση των ξένων (αν δεν ανήκουν και ολοκληρωτικά σε ξένες εταιρίες και ιδρύματα) επιδίδονται συστηματικά στη διάδοση και κατίσχυση των γνωστών σκουπιδιών, μεταφέροντας ό,τι ευτελέστερο παράγεται στις ευρωπαϊκές χώρες. Με στημένες συζητήσεις σχεδόν πάντοτε **επιδιώκει να αλώσει ό,τι απέμεινε από το λαϊκό πολιτισμό**, σε όλες του τις εκδοχές. Εξαίρεση μερική η κρατική τηλεόραση και αρκετοί περιφερειακοί σταθμοί-κανάλια, που όμως δε διαθέτουν το κύρος των κεντρικών διαφημισμένων παντοιοτρόπως μέσων.

Κάθε απόπειρα, έστω και αδύναμη και ατελής, να τεθούν κάποια όρια και κανόνες προσκρούει στη σθεναρή αντίσταση και τους εκβιασμούς των κεντρικών υπηρεσιών της Ε.Ε., όπως αποκαλυπτικά και θρασύτατα εκδηλώθηκαν με την περιπέτεια και τελικά το φιάσκο του λεγόμενου **βασικού μετόχου** (όπως αναφέραμε και στο μέρος Ι). Και υποτίθεται ότι τα θέματα πολιτισμού και παιδείας ανήκουν στη δικαιοδοσία των εθνικών κυβερνήσεων, όπως κατοχυρώνονται τώρα και από την απόφαση της UNESCO (2003). Όμως με τις συντρέχουσες και επικουρικές δικαιοδοσίες της Commission της Ε.Ε η πολιτιστική και εκπαιδευτική αυτή ελευθερία φαλκιδεύεται για τις μικρές χώρες και ιδιαίτερα για την Ελλάδα με την επίφοβη πλούσια πολιτιστική της κληρονομιά, όπως θα δούμε και στον επόμενο τίτλο, για την παιδεία.

Παιδεία

α) Η εκπαίδευση στη Νεώτερη Ελλάδα

Η παιδεία και, στη στενότερη εκδοχή της, η εκπαίδευση είναι η σημαντικότερη εκδήλωση της οργανωμένης σε έθνος κοινωνίας και αποτελεί τον καθρέφτη των αντιλήψεων και των προοπτικών της. Στην Ελλάδα, μετά τις περιπέτειες της Τουρκοκρατίας, ευθύς με την απελευθέρωσή της, λαμβάνονται σοβαρά μέτρα για την οργάνωσή της, ιδιαίτερα από τον **Ι. Καποδίστρια**, σύμφωνα με τις υπάρχουσες

συνθήκες και τους γενικότερους ανορθωτικούς στόχους της, κάτι που δεν εξελίσσεται ομαλά με τη Βαυαροκρατία και τον μετέπειτα πολιτικό βίο.

Με τη γενικότερη αναγεννητική προσπάθεια, που αρχίζει με την επανάσταση στο Γουδί (1909) και την πολιτική επικράτηση της νέας αστικής τάξης, η παιδεία, όχι χωρίς προβλήματα και αντιθέσεις, θα αναζωογονηθεί με τις φωτισμένες πρωτοβουλίες των **Δελμούζου, Τριανταφυλλίδη και Γληνού**, λίγο αργότερα του **Γ. Παπανδρέου** (1928) και πολύ αργότερα (1964) πάλι από τον ίδιο και τον **Παπανούτσο**. Η αποστασία του 1965 και η δικτατορία του 1967 θα πισωγυρίσουν την εκπαιδευτική ανανεωτική προσπάθεια και **από το 1981, με την είσοδό μας στην τότε ΕΟΚ, την όποια εξέλιξη θα την καθορίζουν πλέον άλλες σκοπιμότητες και άλλα (ξένα) κέντρα, έξω από τα ιδιαίτερα γνωρίσματα και τους εθνικούς, κοινωνικούς και πνευματικούς στόχους της κοινωνίας μας.**

Έτσι, μετά τις κομματικές και μικροπολιτικές παρεμβάσεις της πρώτης περιόδου διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και με τη μεθοδική υποβάθμιση έως και απαξίωση της θέσης και του έργου των εκπαιδευτικών, ιδιαίτερα της Μέσης Εκπαίδευσης, και τη συστηματική αποδιοργάνωση και κομματικοποίηση της Ανώτατης και μετά την αντιδραστική επίθεση της κυβέρνησης Μητσοτάκη, αρχίζουν πλέον οι ωμές παρεμβάσεις των ξένων κέντρων. Πρώτη αυτή της «μεταρρύθμισης» Αρσένη-Ανθόπουλου, όπως επέτασσε ο ΟΟΣΑ, με τη γνωστή αναστάτωση και πλήρη απορρύθμιση της παιδείας-εκπαίδευσης, και ακολουθεί η μετατροπή μεγάλου μέρους της Ανώτατης Παιδείας σε συμπληρώματα ή υποστηρίγματα ξένων ιδρυμάτων και εταιριών, ακόμη και του ΝΑΤΟ, και **η προώθηση σε καθηγητικές θέσεις όσων, κυριολεκτικά, μισούν την ελληνικότητα και σιτίζονται με τα διάφορα προγράμματα της Ε.Ε..**

Ως παράδειγμα επίλεκτων καθηγητών-απολογητών ακόμη και των αποικιοκρατών-σταυροφόρων ας αναφερθεί η κ. Χρύσα Μαλτέζου, καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Αθηνών και διευθύντρια του Ελληνικού Ινστιτούτου Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Σπουδών Βενετίας, η οποία γράφει για την Άλωση της Κωνσταντινούπολης το 1204: ***«Αλλά η προσεκτική εξέταση της Ιστορίας του Χωνιάτη δείχνει ότι ο συγγραφέας της θεωρεί ως κύρια αιτία της Άλωσης της Κωνσταντινούπολης από τους σταυροφόρους την ηθική παρακμή της βυζαντινής κοινωνίας. Η Δύση, σε τελευταία ανάλυση, δεν ήταν παρά ο μεγάλος τιμωρός των διεφθαρμένων Κωνσταντινουπολιτών(!) ... Σύμφωνα με τη νεότερη δυτική οπτική, η σταυροφορία έδωσε στα δύο μέρη της Χριστιανοσύνης, το ανατολικό και το δυτικό, τη δυνατότητα της συνεπαφής και της αλληλογνωριμίας. Η μεταφορά και η διασπορά έργων βυζαντινής τέχνης στις ευρωπαϊκές χώρες, που πραγματοποιήθηκε με το πρόσχημα της ιεράς κλοπής, υπήρξε μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να γνωρίσει ο δυτικός κόσμος από κοντά και να εκτιμήσει την αξία της βυζαντινής καλλιτεχνικής παράδοσης»!!!***

Το εύρος, η ποιότητα, οι προτεραιότητες και προοπτικές της παιδείας μας είναι, τα τελευταία 70 χρόνια, απογοητευτικά. Θα υπήρχε όμως πάντοτε η ελπίδα, όταν κάποτε επιτέλους θα εμφανιζόταν κοινωνική και πολιτική αφύπνιση και μια γενικότερη πολιτιστική αναγέννηση, και η παιδεία να ακολουθούσε ανάλογη πορεία. Πώς όμως να συμβεί κάτι τέτοιο, όταν για τα πάντα, και σίγουρα τα σημαντικότερα, άλλοι έξω από την ελληνική κοινωνία και πολιτεία αποφασίζουν;

β) Παιδεία και Ε.Ε.

Στο άρθρο I-17 της λεγόμενης «Ευρωπαϊκής Συνθήκης»-Συντάγματος ανάμεσα στους «τομείς υποστηρικτικής, συντονιστικής ή συμπληρωματικής δράσης» αναφέρονται η παιδεία, η επαγγελματική κατάρτιση, η νεολαία, ο αθλητισμός και ο πολιτισμός. **«Οι νομικά δεσμευτικές πράξεις που θεσπίζονται από την Ένωση**

βάσει των ειδικών για τους τομείς αυτούς διατάξεων του μέρους III δεν μπορούν να περιλαμβάνουν εναρμόνιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών-μελών». Και όμως, όπως θα δούμε, τίποτα από αυτά στην πράξη δεν τηρείται.

Με την αρχή της «επικουρικότητας» (υποστήριξης, συντονισμού ή συμπλήρωσης) η «ελευθερία» αυτή είναι πρακτικά εξ υπαρχής και επισήμως φαλκιδευμένη. Στο «Πρωτόκολλο σχετικά με την εφαρμογή της επικουρικότητας» (το οποίο έχει ήδη υπερψηφίσει το ελληνικό κοινοβούλιο!) διαβάζουμε: *«Η Επιτροπή (Commission) προβαίνει σε ευρείες διαβουλεύσεις πριν υποβάλει πρόταση νομοθετικής πράξης ... Σε εξαιρετικά επείγουσες περιπτώσεις, η Επιτροπή δεν προβαίνει σε αυτές τις διαβουλεύσεις, αιτιολογεί δε την απόφασή της αυτή στην πρόταση. Η Επιτροπή διαβιβάζει τις νομοθετικές της προτάσεις καθώς και τις τροποποιημένες της προτάσεις ταυτόχρονα στα εθνικά κοινοβούλια και στο νομοθέτη της Ένωσης...»*. Εάν το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος διαφωνεί, μπορεί να προβάλει τις αντιρρήσεις και προτάσεις του, αλλά, ακόμη και στην περίπτωση που η Επιτροπή αναγκαστεί από τα άλλα όργανα της Ε.Ε. να επανεξετάσει την πρότασή της: *«Η Επιτροπή, μετά την επανεξέταση αυτή, μπορεί να αποφασίσει να διατηρήσει, να τροποποιήσει ή να αποσύρει την πρότασή της»!!* Δικτατορική δηλ. επέμβαση από την Commission της Ε.Ε., ακόμη και σε πεδία «ελευθέρων» δράσης των κρατών μελών της.

Εννοείται ότι αυτά εφαρμόζονταν [και εφαρμόζονται] και προ του «Ευρωπαϊκού Συντάγματος» με τις περίφημες, αγνώστου διαδικασίας και πατρότητας έμπνευσης, «οδηγίες» τους.

γ) Η Διακήρυξη της Μπολόνια

Το 1999 στη Μπολόνια της Ιταλίας συνήλθαν οι υπουργοί των χωρών μελών (και των τότε υποψηφίων) και συνέταξαν την περίφημη Διακήρυξη της Μπολόνια, που αποτελεί οδηγό για τις εκπαιδευτικές πολιτικές των χωρών μελών. Ως στόχοι αναφέρονται *«η εναρμόνιση των εκπαιδευτικών συστημάτων στις χώρες της Ευρώπης, ... στο σκέλος της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης να διευκολύνει την κινητικότητα, τη συνεργασία μεταξύ επιστημόνων και τελικά τη συνολική εκπαιδευτική και ερευνητική ανάπτυξη στον ευρωπαϊκό χώρο ...»*. Οι πραγματικοί στόχοι, όμως, είναι άλλοι.

Οι σπουδές χωρίζονται σε 3 κύκλους (3+2+3 χρόνια), από τους οποίους ο πρώτος θα είναι χαμηλού επιπέδου. Η μετάβαση στο δεύτερο κύκλο θα περνάει μέσα από Συμπληγάδες, κι έτσι η μεγάλη πλειονότητα των σπουδαστών (κατά βάση των λαϊκών στρωμάτων) θα μένει απ' έξω. Έτσι τα ελληνικά ΑΕΙ, που σήμερα θεωρούνται υψηλού επιπέδου (παρά την ανεπαρκή χρηματοδότησή τους), θα υποβαθμιστούν. Η υποβάθμιση γίνεται ακόμη μεγαλύτερη με την υποχρέωση της Ελλάδας (εμπνεύσεως του μητσοτακικού ευρωβουλευτή της Ν.Δ. Χατζηδάκη) να αναγνωρίζει ως ισότιμα τα «πτυχία» των ΚΕΣ (Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών), που είναι παραρτήματα ξένων ιδρυμάτων και λειτουργούν σαν μπακάλικα.

Το πτυχίο χορηγείται στο φοιτητή που θα συμπληρώσει κάποιες «πιστωτικές μονάδες» στην προσωπική του καρτέλα, δηλ. προωθείται η ανεργμάτιστη και αποσπασματική γνώση, που δημιουργεί ένα μη σκεπτόμενο «εργαλείο», και όχι η συγκροτημένη, ευρεία και σφαιρική γνώση, που δημιουργεί έναν υπεύθυνο επιστήμονα.

Αυτός ο διαμελισμός της γνώσης θα έχει ως αποτέλεσμα την ευκολότερη χειραγωγή των εργαζομένων επιστημόνων, την κατάργηση εργασιακών δικαιωμάτων και τη μείωση των μισθών για το σύνολο σχεδόν των επιστημόνων, όπως απέδειξε το αγγλοσαξωνικό μοντέλο.

Η αξιολόγηση των ιδρυμάτων δεν προβλέπεται στα πλαίσια εσωτερικών ακαδημαϊκών διαδικασιών, αλλά από κάποιες μυστηριώδεις εξωτερικές επιτροπές, οι οποίες προφανώς θα καθιστούν τα πανεπιστήμια έρμαια της πολιτικής και οικονομικής διαπλοκής. Η «αξιολόγηση» αυτή θα καθορίζει και το ύψος της χρηματοδότησης κάθε ιδρύματος, δηλ. όποιο πανεπιστήμιο δε «συμμορφώνεται προς τας υποδείξεις» θα τιμωρείται με οικονομική ασφυξία. Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε την καθιέρωση του θεσμού των «μάνατζερ» στα πανεπιστήμια και των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων καθώς και τη χρηματοδότηση από ιδιωτικές εταιρίες, συμπληρώνουμε την εικόνα των ΑΕΙ που «οραματίζεται» η Διακήρυξη της Μπολόνια.

Οι υπουργοί Παιδείας είναι υποχρεωμένοι να συνέρχονται κάθε 2 χρόνια και να ελέγχουν την προσαρμογή των εθνικών προγραμμάτων στις κοινοτικές κατευθύνσεις. Ήδη στην Ελλάδα έχουν ψηφιστεί 7 νόμοι για την προσαρμογή αυτή.

Στη διαμόρφωση της εκπαιδευτικής πολιτικής της Ε.Ε. καθοριστικό ρόλο παίζουν οι προτάσεις του ΟΟΣΑ. Στις 27/6/06 ο γενικός γραμματέας του ΟΟΣΑ Άνχελ Γκουρία, κηρύσσοντας τις εργασίες της διήμερης συνόδου των υπουργών Παιδείας των χωρών μελών του Οργανισμού που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα και αποκηρύσσοντας ταυτόχρονα τη δημόσια δωρεάν Παιδεία, ξεκαθάρισε: **«Το πανεπιστήμιο που στηρίζεται οικονομικά από το κράτος δεν είναι η αποδεκτή λύση»**. Ανάλογος ήταν ο επίλογος της υπουργού Παιδείας της Ελλάδας κ. Γιαννάκου, η οποία, θέλοντας να συμβάλει στη δρομολόγηση των νέων παγκόσμιων δεδομένων, αναφέρθηκε στη δημιουργία μιας **«σταθερής βάσης για μια ευρύτερη συνεργασία, στο πλαίσιο της διαδικασίας της Μπολόνιας, των κατευθυντήριων γραμμών της Λισαβόνας και στην παγκόσμια πραγματικότητα»**, και φυσικά στη συμβολή του ΟΟΣΑ με τη δημιουργία μιας Ειδικής Διεύθυνσης για την Εκπαίδευση. (Ελευθεροτυπία 28/6/2006).

Ο στόχος τους είναι εμφανής. Τις κατευθύνσεις της παιδείας μας θα μας τις καθορίζουν ξένοι οργανισμοί, που σίγουρα το τελευταίο που τους ενδιαφέρει είναι η δική μας πρόοδος και γενικότερα ο ανθρωπισμός και η επιστημονική ηθική-δεοντολογία. **Είναι απολύτως απαράδεκτο η παιδεία και γενικότερα ο πολιτισμός μας να ποδηγετείται από ιδρύματα, οργανισμούς και πρόσωπα που δεν ορίστηκαν από την ίδια την κοινωνία μας μέσα από νομιμοποιητικές διαδικασίες ελεύθερου πάγκοινου προβληματισμού.** Και ο κίνδυνος ορθώνεται μέγας η παιδεία μας να επαληθεύσει και στα καθ' ημάς όσα συνέβαιναν στις ευρωπαϊκές αποικίες, όπου: **«τα περισσότερα μέλη των ελίτ εγκολπώνονται ευχαρίστως τις αξίες των αφεντάδων τους ... η αποικιακή παιδεία δεν έχει προορισμό της να προπαρασκευάσει τους νέους να υπηρετήσουν τη χώρα τους, αντίθετα το κίνητρό της ήταν η επιθυμία να ενσταλάξει στους μαθητές τις αξίες της αποικιακής κοινωνίας και να τους εκπαιδεύσει για να υπηρετήσουν το αποικιακό κράτος ... αυτό σημαίνει ότι η αποικιακή παιδεία γεννούσε μια στάση που υπέθαλπε την ανθρώπινη ανισότητα και πρακτικά υποστήριζε την κυριαρχία των δυνατών πάνω στους αδύνατους, ιδιαίτερα στον οικονομοτεχνικό τομέα»** (B. Davidson, Ιστορία της Αφρικής, σελ. 340). Και στο γλωσσικό και γενικότερα τον πολιτιστικό τομέα, προσθέτουμε εμείς.

δ) Η γνώση της Ιστορίας μας

Σιωπηλά επιχειρείται να εξοβελισθεί σιγά σιγά η γνώση της ιστορίας, ελληνικής και παγκόσμιας, από την Παιδεία μας, ήδη από το 1998 ξεκινώντας από την επαγγελματική-τεχνική εκπαίδευση, κάτι που ξεσήκωσε θύελλα: **«Αν κάτι τέτοιο δεν είναι έγκλημα, τι είναι; ... Είναι δυνατόν 30.000, 40.000 ή 50.000 παιδιά κάθε φορά να στερηθούν το δικαίωμα της στοιχειώδους γνώσης πάνω στη συλλογική μνήμη**

και συνεπώς στη διαμόρφωση της ταυτότητάς τους; ... Εδώ έχουμε τρελαθεί τελείως;», έγραφε ο τολμητής Στάθης (στα «Νέα» τότε). Μα ακριβώς για να εξαφανισθεί η «συλλογική μνήμη» και να εξαφανισθεί η «ταυτότητά» μας εργάζονται αενάως η Ε.Ε. και τα εδώ όργανά της! Παράδειγμα εξοργιστικό: στο νέο βιβλίο της «Ιστορίας» της ΣΤ΄ Δημοτικού, που αναφέρεται στην περίοδο της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, δεν υπάρχει η λέξη Κολοκοτρώνης!

Ο στόχος καθίσταται εμφανέστερος με την καθιέρωση της νέας εκπαιδευτικής αρχής, της διαθεματικότητας(!), δηλ. της κατάργησης της χωριστής εκμάθησης ανθρωπιστικών μαθημάτων, όπως της Ιστορίας, και της αναφοράς σ' αυτά μόνο επ' ευκαιρία ενός κειμένου, ενός τόπου κ.λ.π.

Η συστηματική γνώση της εθνικής και παγκόσμιας ιστορίας θεωρείται πλέον «παρωχημένης αξίας», δηλ. άκρως επικίνδυνη για τα όργανα της αμερικανο-ευρωπαϊκής «παγκοσμιοποίησης», δηλ. του ονείρου της παγκόσμιας κυριαρχίας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Όλοι γνωρίζουν ότι ο Νεοελληνισμός συναποτελείται από 3 κύρια συνιστώσα στοιχεία, την Αρχαία Ελλάδα (και την Ελληνιστική), το Βυζάντιο (κυρίως μετά το 1204) και την Ελληνορθόδοξη Παράδοση (από την Τουρκοκρατία και μετά), όπως διαχέονται και συνδιαμορφώνουν, μαζί με άλλα δευτερεύοντα, τις διάφορες εκφάνσεις της προσωπικής και κοινωνικής πολιτιστικής ζωής και δράσης μας, χωρίς βέβαια να λείπουν προβλήματα και προβληματισμοί. Και τα τρία δεν έχουν καμιά άμεση σχέση με τον ευρωπαϊσμό (το πρώτο έχει μόνο έμμεση), εκτός αυτής της αντιπαλότητας έως και εχθρότητας με όσα στοιχεία μπορούν να θεωρηθούν ότι τον συναποτελούν.

Και ναι μεν κάποιοι σοβαροί Νεοέλληνες στοχαστές (όπως ο Ν. Σβορώνος) προσθέτουν και τον ευρωπαϊσμό ως ένα από τα στοιχεία του Νεοελληνισμού, όμως το στοιχείο αυτό με ό,τι θετικό συνεπάγεται καλύπτεται από αυτό της Αρχαίας Ελλάδας, της οποίας οι Ευρωπαίοι ισχυρίζονται ότι είναι συνεχιστές, με την οποία πλέον έχει αποκατασταθεί η άμεση σχέση μας, χωρίς να χρειάζεται η διαμεσολάβηση της «Δύσης» με τη μετακένωση του Κοραή. Γι' αυτό και οι ευρωπαϊκές δυνάμεις, και ιδιαίτερα αυτές των παλαιών και νέων «προστατών», μη έχοντας και μεγάλη εμπιστοσύνη στην από μόνη της γονιμοποιό δύναμη του 4^{ου} αυτού «στοιχείου», φρόντιζαν (και τώρα πλέον πολύ εντονότερα, με όλους τους τρόπους που διαθέτουν, και μάλιστα θεσμικά) να το ενδυναμώσουν τόσο ως τέτοιο, ώστε να αποτελέσει το κυριότερο, αν όχι το μόνο, στοιχείο του νεοελληνικού έθνους κι έτσι να οδηγήσουν στην εξάφάνισή του.

Κατόπιν αυτών και όλων των προηγούμενων είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς, όσο καλόπιστος κι αν είναι, ότι θα μας επέτρεπαν ποτέ, όσο θα έχουν τη θεσμική και νομιμοφανή δύναμη γι' αυτό, να συνεχίσουμε την εθνική μας ιδιαίτερη πορεία ως μια συνιστώσα της παγκόσμιας πολυπρισματικής εξέλιξης;

Εμείς πάντως δεν έχουμε τέτοιες αυταπάτες. Αντίθετα πιστεύουμε ότι:

Α) Με κάθε τρόπο και ιδιαίτερα με τα εδώ όργανά τους θα συνεχίσουν και θα εντείνουν την προσπάθειά τους για τη δυσφήμιση, αποδυνάμωση και τελική εξάλειψη τουλάχιστον των στοιχείων του Βυζαντίου και της Ελληνορθόδοξης Παράδοσης και των συνεπόμενών τους, με κύριο όπλο την εξαφάνιση της ιστορικής μνήμης, μια που η απλή δυσφήμισή τους κρίνουν ότι δεν αρκεί.

Β) Θα προσπαθήσουν να ελέγξουν πλήρως την Ελληνική Παιδεία, όχι για να διορθωθούν τα πολλά τρωτά της, αλλά για να την αποδυναμώσουν τόσο, ώστε να διαπλάθει νέους (σε όλες τις βαθμίδες της) κατάλληλους για ρόλους που θα εξυπηρετούν μόνο τα συμφέροντα των «προστατών».

Γ) Θα συνεχίσουν απτόητοι να απομακρύνουν τους Έλληνες από τη νεοελληνική γλώσσα και τις ρίζες της, με ό,τι αυτό θα συνεπάγεται για μια αυτόνομη ατομική και συλλογική ανέλιξη.

Δ) Θα αποτρέπουν και θα απαγορεύουν κάθε μελλοντική κοινωνική απόπειρα να τιθασευθεί το φρικαλέο τέρας των ΜΜΕ στη χώρα μας, που απειλεί κάθε πνευματική, καλλιτεχνική και κοινωνική πρόοδο που θα έθετε σε κίνδυνο τα συμφέροντα των πατρώνων τους.

Αυτά και μόνο, πέραν όλων των άλλων που όλοι γνωρίζουν και διαισθάνονται, αρκούν για να επιβάλουν την αναγκαιότητα της απελευθέρωσης της Ελλάδας από την ΕΟΚ/Ε.Ε., όχι για να απομονωθούμε, αλλά αντίθετα, ελεύθερα και αυτόνομα, αγωνιζόμενοι για καλύτερες μέρες, να αναπτύξουμε τον πολιτισμό μας στο πλαίσιο ενός ελεύθερου, αυτόνομου παγκόσμιου πολυποίκιλου πολιτισμού με τους αέναα ανατροφοδοτούμενους αλληλοεπηρεασμούς. Άλλωστε, τώρα η δυνατότητα αυτής της αυτόνομης πολιτιστικής πορείας και της προστασίας της πολιτιστικής ιδιαιτερότητας κάθε λαού παρέχεται και από την απόφαση της 17/10/2003 της Ουνέσκο για τον πνευματικό πολιτισμό, ώστε και τα φληναφήματα για τις τάχα παγκοσμιοποιητικές αναγκαιότητες και μονοδρομήσεις να αυτοεξευτελίζονται.

Θα έπαιρναν όμως τις ανάλογες πρωτοβουλίες για κάτι τέτοιο τα εδώ ποικιλόμορφα όργανα της ΕΟΚ/Ε.Ε. και γενικότερα της, όπως αυτοί την προωθούν, «παγκοσμιοποίησης»;

Από την «Ελευθεροτυπία»

Του ΣΤΑΧΟΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Με όσα στις προηγούμενες σελίδες του ΑΣΚΕ-4 παραθέσαμε νομίζουμε ότι δείξαμε καθαρά, όσο ήταν δυνατό, αυτό που γίνεται διαρκώς πιο αντιληπτό στο μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού λαού: ότι η ένταξη και η παραμονή μας στην ΕΟΚ/Ε.Ε. και μάλιστα στην ΟΝΕ της μας έβλαψε και μας βλάπτει με συνεχώς εντεινόμενους ρυθμούς σε όλους τους τομείς της ιδιωτικής και δημόσιας ζωής μας.

Δεν υποστηρίζαμε ότι η κατάσταση ήταν πολύ καλύτερη πριν από την ένταξή μας σ' αυτήν, όμως υπό προϋποθέσεις (που όλες θα εξαρτιόνταν από εμάς τους ίδιους) υπήρχαν οι δυνατότητες, εφ' όσον εμείς θα το θέλαμε, για πρόοδο και τουλάχιστο βελτίωση στην οικονομία, τους κοινωνικούς θεσμούς, στη δημοκρατική ανάπτυξη, την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας και της ακεραιότητάς μας, στον πολιτισμό και την ταυτότητά μας. Και αυτά, όπως θα τα αποφάσιζε ο ελληνικός λαός ελεύθερα και δημοκρατικά και όχι μέσω των οργάνων της ΕΟΚ/Ε.Ε. και ιδιαίτερα της γάγγραινας των ΜΜΕ.

Όλα αυτά αποκλείονται και απαγορεύονται τώρα, αφού άλλοι αποφασίζουν για μας, όπως επιτάσσει το δικό τους συμφέρον, το συμφέρον των ξένων ελίτ (και των εδώ υποτακτικών και οργάνων τους), που οδηγεί σε αδιέξοδο ακόμη κι αυτούς, εμάς όμως, ακόμη χειρότερα, σε αποδυνάμωση έως και αφανισμό. Μέχρι να αποφασίσουμε και να δραστηριοποιηθούμε για την απελευθέρωσή μας.

Δικαιολογίες για την εθελοδοουλία

Επειδή δύσκολα μπορεί να αρνηθεί κανείς τα παραπάνω, οι ευρωπαϊστές προβάλλουν τώρα καινούργια «επιχειρήματα», ελπίζοντας ότι θα συσκοτίσουν την κατάσταση, θα δημιουργήσουν δισταγμούς και θα παρατείνουν την υποδούλωσή μας.

Πρώτο «επιχείρημα»: *Μπορεί τα πράγματα να μην πηγαίνουν καλά μετά την ένταξή μας στη ΕΟΚ/Ε.Ε., όμως αν δεν ανήκαμε σ' αυτήν, η κατάσταση θα ήταν χειρότερη, η απομόνωσή μας δεδομένη, θα είμασταν «Αλβανία» ή «Βουλγαρία».*

Το πόσο χειρότερη (!) είναι η θέση της Νορβηγίας και της Ελβετίας, που αρνήθηκαν να γίνουν μέλη της Ε.Ε., δεν το αναφέρουν! Δε «βλέπουν» ότι το ποσοστό αυτών που μετανοούν στις χώρες του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού» για την ένταξή τους αυξάνεται αλματωδώς. Δεν «ξέρουν» γιατί η κατάσταση στις χώρες αυτές δεν είναι καλή (και χειρότερη μετά την κατάρρευση των προηγούμενων καθεστώτων τους. Κυρίως, «αγνοούν» όσα αναφέρουμε εμείς σ' αυτή μας την έκδοση, ιδίως στο μέρος ΙΙΙ, που καταρρίπτουν πλήρως τον ισχυρισμό τους.

Δεύτερο «επιχείρημα»: *Είναι άσχημα τα πράγματα για τους λαούς της ΕΟΚ/Ε.Ε., όμως πρέπει να παραμείνουμε ενταγμένοι σ' αυτήν, ώστε ενωμένοι όλοι οι λαοί να τη διορθώσουμε, μέχρι να την κάνουμε και ... σοσιαλιστική!!*

Δε μας λένε όμως γιατί δεν μπορούν να επιδιώξουν οι λαοί τη βελτίωση της θέσης τους μέσα στην ίδια τους τη χώρα, αφού πρώτα την απελευθερώσουν από τα δεσμά των μυστικοσυμβουλίων των Βρυξελλών. Ούτε γιατί η αλληλεγγύη των λαών δεν είναι ισχυρότερη, όταν οι χώρες τους είναι απαλλαγμένες από το βραχνά των πολυεθνικών, των τραπεζών και των οργάνων της Ε.Ε., που οξύνουν τις κάθε είδους ανισότητες και αντιθέσεις μεταξύ των λαών.

Μήπως τα όργανα της Ε.Ε. είναι ευνοϊκός χώρος λαϊκών διεκδικήσεων; Είδαμε ότι, αντιθέτως, είναι πλήρως ελεγχόμενα και λειτουργούν αδιαφανώς. Ό,τι αποφασίζεται από τα όργανα της Ε.Ε. μας σερβίρεται ως εκ Θεού προερχόμενο. Ακόμη και τα δημοψηφίσματα (τη γνησιότερη μορφή λαϊκής έκφρασης) τα προκηρύσσουν, μόνον εάν προβλέπουν ότι θα αποβούν ευνοϊκά γι' αυτούς, κι αν τελικά τα αποτελέσματα είναι αρνητικά, τα αγνοούν. Έτσι το Ευρωσύνταγμα

εφαρμόζεται, κι ας καταψηφίστηκε. Το ίδιο και η Συνθήκη της Νίκαιας. Ειδικά για τα εθνικά μας θέματα οι «προοδευτικοί» Ευρωπαίοι, πράσινοι και σοσιαλιστές, είναι οι σταθερότεροι εχθροί μας. Πώς, λοιπόν, η Ε.Ε. θα γίνει καλύτερη και ωφέλιμη, ιδίως για τον ελληνικό λαό;

Ευτυχώς οι λαοί αρχίζουν να καταλαβαίνουν ότι τα «όνειρα» για μια καλύτερη Ε.Ε. είναι μια παγίδα που την έστησαν αυτοί που διοικούν την Ε.Ε. και την κάνουν όλο και πιο απάνθρωπη. Τα αναμασούν αυτοί που χρηματοδοτούνται από την Ε.Ε. και δε θα υπήρχαν χωρίς αυτήν.

Πώς θα φύγουμε;

Δεν ισχυριστήκαμε ποτέ ότι με την έξοδό μας από την ΕΟΚ/Ε.Ε. όλα τα προβλήματα της κοινωνίας μας θα λυθούν αυτόματα. Η όποια λύση, όποιος κατεύθυνσης και όποιου βαθμού, θα εξαρτάται από τις δικές μας προσπάθειες και τους δικούς μας αγώνες, λαμβάνοντας πάντοτε υπόψη όλους τους παράγοντες, εσωτερικούς και εξωτερικούς, που συνεπηρεάζουν τις εξελίξεις. Όμως λύσεις μπορούν να υπάρξουν μόνον όταν εμείς θα τις επιδιώκουμε, χωρίς κατευθύνσεις, απαγορεύσεις και εξαναγκασμούς από άλλους έξω από τη δική μας χώρα. Όποιες θα θέλει ο ελληνικός λαός και για όσο θα τις θέλει.

Ποιοι όμως και πώς θα μας οδηγήσουν στην απελευθέρωσή μας; Η άποψη του ΑΣΚΕ είναι πως η άρχουσα μεγαλοαστική μας τάξη είναι εμπορομεσιτική και βαθειά εξαρτημένη, γι' αυτό όχι μόνο δεν μπορεί να είναι επικεφαλής, όχι μόνο δεν μπορεί να συμμετέχει στον αγώνα για την απελευθέρωσή μας από την Ε.Ε., αλλά θα είναι σταθερά αντίθετη. Γι' αυτό το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι αυτός ο αγώνας είναι μέρος του αγώνα για την εθνική μας ανεξαρτησία, είναι συγχρόνως αγώνας για μια δικαιότερη κοινωνία και είναι υπόθεση του ελληνικού λαού, δηλ. της μεγάλης πλειοψηφίας των πολιτών αυτής της χώρας.

Διευκρίνηση: Στην έκδοσή μας αυτή δεν προτείνουμε κάποιο πολιτικό πρόγραμμα του ΑΣΚΕ, δε σκιαγραφούμε την κοινωνία που εμείς οραματιζόμαστε (αν και πιθανότατα κάποιες κατευθύνσεις διαφαίνονται), γιατί αυτό δεν έχει άμεση σχέση με την ανάγκη της αποχώρησής μας από την ΕΟΚ/Ε.Ε.. Το μόνο που προσπαθήσαμε στο ΑΣΚΕ-4 είναι να αποδείξουμε ότι **η αποχώρηση από την Ε.Ε. είναι όρος για την επιβίωσή μας ως έθνους και, μετά, για οποιοδήποτε βήμα προόδου.** Φυσικά, υπάρχουν παραλείψεις, π.χ. η αναφορά στο ρόλο της Ε.Ε. σε ζητήματα οικολογίας, προστασίας καταναλωτών κ.λ.π., που ελπίζουμε να καλύψουμε σε επόμενη έκδοση του ΑΣΚΕ-4.

Βέβαια, εκτιμούμε ότι η Ε.Ε. κάποια στιγμή (όχι πολύ μακρινή) θα διαλυθεί, αλλά εμείς δεν έχουμε την πολυτέλεια να περιμένουμε τη διάλυσή της, γιατί κάθε μέρα που περνάει εντός Ε.Ε. προκαλεί τραύματα που δύσκολα επουλώνονται.

Πώς, όμως, θα αποφασίσει η Ελλάδα την αποχώρησή της από την Ε.Ε.; Τυπικά αυτό μπορεί να γίνει **ή με δημοψήφισμα** (η πιο ενδεδειγμένη διαδικασία για ένα τόσο σοβαρό θέμα) **ή με απόφαση της Βουλής** (αφού με απόφαση της Βουλής έγινε και η ένταξη). Αλλά ποιες δυνάμεις θα πάρουν την πρωτοβουλία να εγείρουν το θέμα, αφού η στάση των κοινοβουλευτικών κομμάτων είναι αυτή που αναφέρουμε στον πρόλογο της έκδοσης; **Ο ελληνικός λαός, πάντως, άρχισε να καταλαβαίνει το ρόλο της Ε.Ε., η αγανάκτησή του κάθε μέρα μεγαλώνει και** (με τη συνειδητοποίηση του προβλήματος, στην οποία προσπαθεί να συμβάλει και το ΑΣΚΕ με την έκδοσή του αυτή) **η ώρα της απελευθέρωσής μας από την Ε.Ε. έρχεται πιο κοντά.**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	1

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ»	3
Α) Αρχαίοι και μεσαιωνικοί χρόνοι	3
Β) Νεώτεροι χρόνοι	5
Γ) Η σύγχρονη ενοποίηση	6

ΜΕΡΟΣ Ι

ΕΟΚ/Ε.Ε. ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	9
Α) Η ένταξη και η παραμονή της Ελλάδας στην ΕΟΚ/Ε.Ε.	9
Β) Η περιφρόνηση της ΕΟΚ/Ε.Ε. προς τη βούληση των λαών	10
Γ) Θέλουν όλοι την ΕΟΚ/Ε.Ε.;	11
Δ) Αποφάσεις εν κρυπτώ και παραβύτω	13
Ε) «Πώς η Κοινότητα επιβάλλει σκοτάδι στις ειδήσεις»	16
ΣΤ) Η διαφθορά	17
Ζ) Τρομονόμοι και ανθρώπινα δικαιώματα	19
Η) Βουλή-Πολιτικά Κόμματα-ΜΚΟ-Ανεξάρτητες Αρχές	21
Θ) Το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα	22
Συμπέρασμα	27

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Η Ε.Ε.	29
Α) Η Ε.Ε. και τα εθνικά μας θέματα	30
α) Κυπριακό	30
β) Αιγαίο	31
γ) Ελληνοτουρκική προσέγγιση	32
δ) Μακεδονία	33
ε) «Τσαμουριά»	34
Β) Η Ε.Ε. και οι ΗΠΑ	34
α) Βαλκάνια	36
β) Μέση Ανατολή	37
Γ) Ο «Ευρωστρατός»	38
Το Κείμενο Κωνσταντινούπολης-Άγκυρας	39
Δ) Η εθνική μας ακεραιότητα και η ειρήνη	40
α) Η εξωτερική πολιτική	40
β) Η συμμετοχή μας στον «Ευρωστρατό»	41
γ) Η Αμυντική Στρατηγική Αναθεώρηση	41
δ) Οι Επαγγελματίες Οπλίτες	41
ε) Η «ανάγκη» της υποτέλειας	42
Συμπέρασμα	43

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΕΟΚ/Ε.Ε.	45
Α) Γιατί μας έβαλαν στην ΕΟΚ;	46
Διαφορές από τις άλλες χώρες	46
Βυζάντιο και Οθωμανική Αυτοκρατορία	46

Η Επανάσταση του 1821	47
Ο Καποδίστριας (1827-1831)	48
Ο Όθωνας (1832-1862)	49
Από την εκθρόνιση του Όθωνα έως τον Τρικούπη (1862-1875)	49
Ο Χαρίλαος Τρικούπης (1875-1895)	50
Από τον Τρικούπη έως τη Μικρασιατική Καταστροφή (1895-1922)	51
Από τη Μικρασιατική Καταστροφή έως το 1945	52
Από το 1945 έως την ένταξη στην ΕΟΚ (1980)	53
B) Οι οικονομικές συνέπειες της ένταξης και παραμονής της Ελλάδας στην Ε.Ε. ...	55
Ένταξη, λοιπόν, στην ΕΟΚ, αντί για την ανάπτυξη της Ελλάδας	55
Από την ένταξη (1981) έως το Μάαστριχτ (1992)	57
α) Τα ΝΕΠ και η «πράσινη δραχμή»	57
β) Οι άμεσες συνέπειες της ένταξης	58
Από το Μάαστριχτ (1992) στην ΟΝΕ και το ευρώ (2001)	59
Οι οικονομικές-κοινωνικές συνέπειες της ένταξης	60
α) Αυξήθηκαν τα ελλείμματα	61
β) Αυξήθηκε το δημόσιο χρέος	62
γ) Αυξήθηκε η ανεργία	63
δ) Τα εργασιακά δικαιώματα	64
Το ευρώ και οι συνέπειές του	64
α) Οι σταθερές συναλλαγματικές ισοτιμίες	64
β) Η αποδοχή του ευρώ είναι εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας	65
γ) Καταστροφικά το ευρώ και το Σύμφωνο Σταθερότητας	66
Η μυθολογία των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων	66
Η συρρίκνωση της παραγωγής και των εξαγωγών	68
Οι κοινοτικές επιδοτήσεις συρρικνώνουν την αγροτική μας παραγωγή	70
Οι αγρότες και η Κοινή Αγροτική Πολιτική	70
Συμπεράσματα	71
Αν δεν είχαμε ενταχθεί στην Ε.Ο.Κ.;	73
Μπορούμε να ανασυστήσουμε την εθνική μας οικονομία και να στηριχτούμε σ' αυτή	74

ΜΕΡΟΣ IV

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ε.Ε.	76
Κράτος – Έθνος	77
Ιστορικές και πολιτιστικές διαφορές από τα άλλα κράτη της Ε.Ε.	79
α) Ιστορική διαδρομή	79
β) Ευρωπαίοι και Ελλάδα	81
γ) Διαφορές στη θρησκεία	81
δ) Γλωσσικές διαφορές	82
ε) Διαφορές παραδόσεων, ηθών, εθίμων, αντιλήψεων, συμπεριφορών	83
Καλές Τέχνες – Λογοτεχνία	83
Συμπεριφορές και αντιλήψεις	85
Ευρωκεντρισμός	85
Ευρωπαϊσμός	86
Τρόποι υποταγής και αλλοτρίωσης των Ελλήνων	88
α) Οι «διανοούμενοι» - λαϊκή και «ανώτερη» κουλτούρα	88
β) Οι ευρωπαϊστές διανοούμενοι	89
Ο ρόλος των ΜΜΕ	91
Τηλεόραση και λαϊκή κουλτούρα	92

Παιδεία	92
α) Η εκπαίδευση στη Νεώτερη Ελλάδα	92
β) Παιδεία και Ε.Ε.	93
γ) Η Διακήρυξη της Μπολόνια	94
δ) Η γνώση της Ιστορίας μας	95
Συμπέρασμα	96
 ΕΠΙΛΟΓΟΣ	 98
Δικαιολογίες για την εθελοδοουλία	98
Πώς θα φύγουμε;	99